

bejder i, hænger ikke med røven i vandskorpen – vi er glade for at vi er kvinder og har lange stærke negle, for vi hænger kun fast med vores negle lige nu. Jeg venter kun på, hvornår neglene knækker og sygdommeldingerne kommer væltende ind af døren.

Jeg arbejder i et jobcenter, der hele tiden søger om puljer og deltager i nye projekter, som skal prioriteres på lige fod som alt andet, da der ikke er penge

til at (puljer rettidigt) det fø enkelt være i konst møde gange med j leder, hvorf når e ring f

mål. Lederne er så skræmte for at jobcentret skal komme under administration, at det er nyt pres i den daglige arbejdspress. Bunker/sager der hurtigt vokser, fordi man skal deltage til møder, holde flere samtaler, drøfte arbejds gange og stå til rådighed for den mobil, man har fået udleveret. Vi skal stå til rådighed for de borgere, der kan ringe, alle ubesvarede opkald registreret af lederne, fordi vi er med i et forsøgsperiode. Hvis man skal på toiletet, skal man logge ud af den app, der registrerer, at man er klar til at tage imod opkald, hvis man glemmer at logge ud, så får man en mail af nærmeste leder, der gerne vil have en forklaring. Alt det skal udføres ved siden af det daglige arbejde. Det eneste positive lige nu er, at vi sidder med lave sagsstammer, men lederne ved, at vi snart mister 2 medarbejdere, og har vidst det i flere måneder. Så det er uklart, hvornår der kommer klarhed om dette, sidste gang dette skete blev vi bedt om at sidde med dobbelt sagsstammer i flere måneder.

Jeg mærker tidspres i min hverdag ved at jeg ikke har tid nok til hver enkelt borger, da jeg har for mange af dem, og da de fleste af mine borgere er såvel

gifterne til indsatserne større, end hvad de ellers Det betyder, at jeg har minutters sagsbehandling enkelt børnesag på en u borgerrettede kontakt er ter om ugen, som skal f lem forældre og barnet

de over r bliver de. Når le, påvin går ud bred. He så påvin at kriter har va r kroner nu har ker mit t de dår le, skal g

udover børnene og fam det er nok et spørgsmål om også er der, jeg ender, lige mine andre kollegaer har

SOCIALRÅDGIVERNES

fortællinger fra hverdagen

løse og psykisk syge hen et sted, hvor de kan få den rette pleje og omsorg, men tidspres og økonomipres forhindrer det. Det forringer min lyst til mit arbejde.

Jeg mærker et tidspres ved, at der hele tiden sker omorganiseringer, som melder ud, at der skal ske en effektivisering samtidig med, at der ført flere og flere dokumentationskrav. Jeg er ansat i udfører-området til familiebehandling. Mere og mere af min tid bliver brugt ved dokumentation, som så går fra den tid, jeg skulle være hos familierne. At vi samtidig kende i en stor kommune betyder, at der bruges meget tid på transport. Igen går fra familiebehandlingsarbejdet. Der er ingen lydhørighed overfor en kritisk tilgang til ovenstående. Det er stressende at være i dette område, hvor der forventes, at man skal være mere effektiv samtidig med at effektivisering, transport og dokumentationsgraden stiger. Det er også svært at indsatsperioden er blev kortere, uden der samtidig sker et

Helt aktuelt mærker jeg tidspres på egen krop, da jeg er syg med en belastningsreaktion. For lang tid med for højt pres, for meget administrativt arbejde, en mening, et stort administrativt slæb som hober sig op og giver en utilstrækkelighed og manglende overblik. En evig dårlig samvittighed overfor de børn og familier, som venter på mig, og nu er jeg der slet ikke. Jeg kæmper om, at nogen forstår, at en socialrådgivers arbejde i en familieafdeling er benhårdt, og det kræver mere end bare robotarbejde at hjælpe så sårbare borgere hver dag og blive konfronteret med deres mest sorgelige skæbner. Det er hårdt at indse, at jeg nu har presset mine egne grænser meget for at hjælpe andre, at jeg selv har brug for hjælp til at blive

Jeg blev fyret pga. besparelser, en stor sorg i starten. Men her nogle måneder senere må jeg konstatere, at det var godt for mig. Jeg har tabt mig – fordi der er overskud til sund kost. Jeg sover om natten, og generelt kan jeg mærke, at mit overskud overarbejdet er ved at vende tilbage, så der også er **TID TIL SOCIALT ARBEJDE** ekstra støtte, som er godt for mine børn. Så for end 6 mdr. senere, er jeg VIRKELIG klar til igen at kunne finde et nyt job og give borgerne den opmærksomhed, de har krav på. For, jeg har fundet overskud og engagement til borgerne igen – men min krop og psyke var stresset. Jo, jeg har søgt de

Dansk Socialrådgiverforening

Udgivet af
Dansk Socialrådgiverforening,
Toldbodgade 19B, 1253, København K,
70 10 10 99
ds@socialraadgiverne.dk
www.socialraadgiverne.dk

Grafisk design
Signe Ida Christiansen

Tryk
Lasertryk
2. udgave
1. oplag
Oktober 2020

INDHOLD

5 **FORORD**
Af Mads Bilstrup og Ditte Brøndum
Formand og næstformand i Dansk Socialrådgiverforening

6 **SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER
TID TIL BORGERNE**
Tre forslag fra Dansk Socialrådgiverforening

10 **SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER
TID TIL FAGLIGHED**
Tre forslag fra Dansk Socialrådgiverforening

14 **SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER
TID TIL GRUNDIGHED**
Tre forslag fra Dansk Socialrådgiverforening

18 **SOCIALRÅDGIVERNES
FORTÆLLINGER**
fra hverdagen

FORORD

Socialrådgivere binder velfærdssamfundet sammen. For mennesker ramt af fattigdom og sociale problemer, for familier ramt af sygdom og for børn udsat for vold i familien eller mistrivsel i skolen er socialrådgiveren et uundværligt anker i tilværelsen. Sådan bør det i hvert fald være.

Socialrådgivernes arbejdsvilkår hænger tæt sammen med deres mulighed for at hjælpe og støtte de mennesker, der har behov for det. Mennesker i krise har sjældent overskud til selv at finde vej gennem systemet og finde den rette hjælp. Derfor har de brug for socialrådgiveren. Men hvis der ikke er tid til samarbejdet med det enkelte menneske, finde den rette indsats og følge op, så kan socialrådgiveren ikke være det anker, de har brug for.

Med denne samling af fortællinger fra socialrådgivernes hverdag får du et godt indblik i, hvilke udfordringer det sociale arbejde i Danmark står over for. Noget af det er barsk læsning, men det giver også håb, for bag mange af de rå beskrivelser står socialrådgivere, der vil forandre og forbedre vilkårene for såvel udsatte mennesker som deres eget arbejdsmiljø. Fortællingerne er indsamlet fra november 2019 – januar 2020 som en del af Dansk Socialrådgiverforenings indsats for at forbedre vilkårene for det sociale arbejde under overskriften 'Tid til socialt arbejde'.

Vi har derefter spurgt socialrådgiverne, hvilke af otte udfordringer for deres arbejdsmiljø, vi først skal fokusere på. De tre udfordringer, flest peger på, er manglen på tid til borgeren, til faglighed og til grundighed. Det er derfor også overskrifterne på de tre kapitler i denne samling, som kun er blevet til på grund af socialrådgivernes enorme engagement og vilje til, til trods for en ofte yderst presset hverdag, at tage sig tid til at beskrive vilkårene for deres arbejde.

Vi håber, at vi i Dansk Socialrådgiverforening sammen med vores medlemmer kan medvirke til, at socialrådgivernes arbejde med samfundets udsatte anerkendes bredt som en af velfærdssamfundets grundpiller. I slutningen af hvert kapitel kan du læse vores forslag til konkrete løsninger af udfordringerne for det sociale arbejde. Forudsætningen for en grundlæggende forandring og forbedring er dog, at vi som samfund prioriterer det sociale arbejde, også økonomisk.

Mads Bilstrup og Ditte Brøndum

Formand og næstformand i Dansk Socialrådgiverforening

SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER TID TIL BORGEREN

VIDSTE DU...?

Socialrådgivere arbejder inden for en lang række områder, blandt andet udsatte børn, beskæftigelse, hjemløse, psykiatri, sundhed og Kriminalforsorgen.

Tid til det enkelte menneske er en forudsætning for at udføre godt socialt arbejde. For et menneske i en sårbar livssituation er det helt afgørende, at socialrådgiveren er tillidsvækkende og inddragende. Det kræver, at hun har tid til at lytte til hvert enkelt menneskes problemer og behov, så hun i samarbejde med borgeren kan finde de rette løsninger. Når hun ikke har tiden til det, skaber det frustration hos både borgeren og socialrådgiveren.

Mangel på tid til at skabe en god relation og inddrage borgeren er det, flest socialrådgivere (75 procent) peger på som den største udfordring.

”

Jeg kan ikke overholde tidsfrister, har ikke tid til at følge lovgivningen og dokumentere det, jeg egentlig bør. Jeg må ligesom vælge: Vil jeg dokumentere og skrive notater, eller vil jeg hjælpe mine borgere videre. Jeg er bekymret, har svært ved at falde til ro efter arbejdet. Jeg sover uroligt om natten og spekulerer meget.”

”

En normal arbejdsdag er for mig at tage hjem med en viden om, at jeg har sager, hvor børn og familier har brug for svar og hjælp, men det har ikke været muligt for mig, at være der for dem, da jeg er massivt presset i andre sager. Jeg har journalnotater liggende der er 14 dage gamle, som ikke er journaliseret endnu. Jeg har beskeder på min telefon, som jeg endnu ikke har fået aflyttet. Jeg har mails i min inbox, som jeg hverken har taget stilling til og/eller besvaret.”

”

Vi har uddannet os for at hjælpe, støtte og servicere borgere, fordi vi kan, vil og ønsker det. I stedet bliver frustrationen for borgeren for stor, der kommer klager, lederen prioriterer for dig - rød, gul, grøn. Kroppen ryster, hjertet banker ustyrligt, mæredt, maven slår knuder, hovedet gør ondt, flimrer for øjnene, svimmelhed, et utal af papirer, forvirring, glemsomhed, hukommelsesbesvær, at føle sig utilstrækkelig, dårligt humør.”

VIDSTE DU...?

Socialrådgivere er hårdere ramt af stress end nogen anden faggruppe. 31 procent af socialrådgiverne er stressede hele tiden eller ofte, mens det gælder for hele 44 procent af de socialrådgivere, der arbejder med udsatte børn og unge.

Kilder: Undersøgelse af danskernes arbejdsmiljø og helbred, Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø 2018. Socialrådgivernes Arbejdsmiljø, COWI 2018.

”

Jeg kan nå at lave en-to henvisninger til støtte. Jeg skal prioritere ud fra følgende sager, som ligger på mit bord:

- 1. En dreng, som er dybt traumatiseret af krigen og flugten i/fra Syrien. Han har netop samme dag taget kvælertag på en dreng fra sin klasse.*
- 2. Tre børn som er dybt klemte i en højkonfliktskilsmissesag, og som mistrives i stor grad.*
- 3. En ung fyr (under 15) som er ude i ekstremt misbrug. Han er dybt kriminell. Der er bekymring for, at han tager en overdosis.*
- 4. En ung pige (under 15) som er psykisk sårbar. Hun har selvskadende adfærd, massiv angst, OCD og mange selvmordstanker.*
- 5. En dreng som er i stor mistrivsel. For få dage siden truede han sin familie med, at han ville slå dem ihjel.*
- 6. To børn, der er dybt understimuleret. De har næsten ikke noget sprog, fremstår ikke soignerede, er generelt tilbage i deres udvikling. Bekymring for omsorgs- og forældreevnen hos forældrene.*
- 7. Tre børn der opholder sig på krisecenter med deres mor. De har overværet vold mellem forældrene.”*

”

Oftest er en arbejdsdag fyldt med hjertebanken og åndenød for bedst muligt at udføre opgaverne.

Trods presset elsker jeg mit job og gør dagligt alt, hvad jeg kan, for borgerne og afdelingen.”

VIDSTE DU...?

Langt de fleste socialt udsatte ønsker at arbejde og bidrage til fællesskabet, til trods for at de ofte kæmper med massive og komplekse problemer: Fattigdom, dårligt helbred, psykiske lidelser og sociale udfordringer.

Kilde: VIVE, Fællesskabsmålingen 2017.

DANSK SOCIALRÅDGIVERFORENING FORESLÅR

Folketinget sikrer en værdig sagsbehandling,
og at socialrådgiverne har tid til borgeren.

Kommunerne fastsætter antallet af sager
pr. socialrådgiver med udgangspunkt i DS' vejledende sagstal.

Borgerne får ret til én fast sagsbehandler
eller myndighedsperson.

SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER TID TIL FAGLIGHED

VIDSTE DU...?

Kun 48 procent af socialrådgiverne mener, at de i høj grad eller meget høj grad kan løse arbejdet på fagligt forsvarligt niveau.

Kilde: Socialrådgivernes Arbejds miljø, COWI 2018.

Socialrådgivere har en bred indsigt i blandt andet sociale problemer i samfundet, psykologi, jura, borgernes rettigheder og systemets indretning.

Det er dette faglige grundlag, som det sociale arbejde skal hvile på, når socialrådgiverne forebygger og løser sociale problemer. Det er socialrådgiverens arbejdsredskaber, som skal sikre, at hun tager højde for alle aspekter af det enkelte menneskes situation: at den unge, hjemløse kvinde med en traumatisk barndom i bagagen både får hjælp til at håndtere sin angst, sit hashmisbrug og sin økonomi og samtidig hjælpes med en passende bolig og uddannelse.

Desværre oplever mange socialrådgivere, at andre hensyn som økonomi og unødvendigt bureaukrati vejer tungere, så de ikke har tid til at bruge deres faglighed i mødet med borgeren.

”

Det er rigtig ærgerligt, at der overhovedet ikke bliver kigget ned i samtalen som redskab til beskæftigelse/afklaring, men udelukkende på kvantitet fremfor kvaliteten, og det begrænser faktisk vores faglige sociale arbejde.”

”

Jobbet holder op med at være meningsfuldt, idet man ikke kan sætte fagligheden i spil og være en troværdig fagperson overfor borgerne. Dygtighed bliver målt på at være rettidig ift. at sætte flueben i de elektroniske journaler. Så er indholdet af notatet i mindre grad vigtigt.”

”

Jeg bliver forstyrret gang på gang, mens jeg fortsat forsøger at holde fast i de centrale udfordringer, så borgeren kan hjælpes bedst muligt. Jeg kan ikke huske sagen på den borger, jeg har i telefonen, fordi mine 90 borgere flyder sammen. Med gentagne forstyrrelser mister jeg fokus og grundigheden i fagligheden.”

”

Vi ved, at vi fagligt kan gøre en kæmpe forskel, hvis vi havde tiden til at arbejde med disse familier og gav dem tid og mulighed for at forstå, hvorfor lige præcis de er i kommunens søgelys. I stedet bliver det modarbejde, hvor det kunne blive et samarbejde.”

VIDSTE DU...?

Til trods for socialrådgiverfagets faglige kompleksitet og en meget omfangsrig lovgivning modtager socialrådgiveruddannelsen i dag mindre i taxametertilskud pr. studerende end de øvrige professionsuddannelser på velfærdsområdet.

”

Det er ikke muligt at få tid nok til de sygemeldte borgere, som har brug for en ekstra snak - selv om det er dér, vi virkelig kan flytte dem. I stedet er det blevet en jagt på, at vi kan krydse af, at vi har afholdt samtalen.”

”

Tidspresset gør, at min store faglige stolthed bliver skjult bag flovhed og dårlig samvittighed over, at jeg ikke er lykkedes med at følge op på aftaler som aftalt, at jeg ikke er forberedt til møderne, og at jeg gang på gang har ladet problematikker ligge, fordi der jo hele tiden er nogen, der er større.

En ting er, at min faglige stolthed har lidt mange knæk. En anden ting er, at mine borgere, som har brug for hjælp, har oplevet at miste tillid og været udsat for urimeligt lange sagsbehandlingstider og indsatser, der ikke er justeret efter behov.”

”

Jeg har kollegaer, men jeg ser dem ikke. Tidspresset gør, at der ikke er tid til faglig sparring og andet med mine kollegaer. Tidspresset skaber dårligt arbejdsmiljø og desværre flere sygdomsmeldinger på min arbejdsplads.”

”

Mit store håb og ønske er: Mere tid til det socialfaglige arbejde. Forenkling. Faglig opkvalificering. Mindre bureaukrati og kassetænkning. Fokus på vores målgruppe og deres behov.”

VIDSTE DU...?

Dansk Socialrådgiverforening har flere end 18.000 medlemmer.

DANSK SOCIALRÅDGIVERFORENING FORESLÅR

Politikerne afskaffer unødvendig kontrol
og dokumentation, så fagligheden får mere plads.

Arbejdsgiverne anerkender og udviser tillid
til socialrådgivernes faglighed.

Socialrådgiverne får ret til
efteruddannelse og supervision.

SOCIALRÅDGIVERNE MANGLER TID TIL GRUNDIGHED

VIDSTE DU...?

Socialrådgivere er sammen med skolelærere den faggruppe, der oplever at have mindst tid til deres arbejdsopgaver.

Kilde: Undersøgelse af danskernes arbejdsmiljø, Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø 2018.

Når en socialrådgiver skal holde en samtale med en midaldrende mand med sociale problemer, smerter og social angst, er forberedelse helt afgørende. Der skal være tid til, at socialrådgiveren kan sætte sig ind i mandens sag, som kan indeholde en lang række dokumenter – erklæringer fra egen læge, speciallæger, psykolog, psykiater, smertecenter, tidligere arbejdsprøvnninger med meget mere. Og når en socialrådgiver har hjulpet en familie med en frivillig anbringelse af deres barn, skal der være tid til at følge op og tale med barnet, forældrene og plejefamilien.

Godt socialt arbejde kræver grundighed, men mange socialrådgivere mangler tiden til det.

”

Jeg arbejder på et hospital med alvorligt syge børn. Midt imellem en masse samtaler skulle jeg nå et opkald, hvor jeg egentlig bare skulle give nogle forældre en hurtig besked om noget rent praktisk. Mens jeg susede fra en stue til en anden, tastede jeg telefonnummeret og fik fat i moderen. Jeg snakkede hurtigt, for jeg skulle videre. Jeg ævlede om orlov og paragraffer. Der var stille i den anden ende af røret, og der gik det op for mig, at noget var helt galt. Men jeg havde glemt at orientere mig i journalen. Jeg havde glemt at spørge sygeplejersken ”hvordan går det med lille Ella i dag”? Og det gik ikke godt, slet ikke. Hvis ikke jeg havde haft så travlt, havde jeg selvfølgelig ikke glemt at orientere mig om barnets tilstand. Så kunne jeg have ageret nærværende og empatisk og med rummelighed over for den værste krise, man som forælder kan forestille sig. Jeg blev så flov og følte mig så uprofessionel og jeg vendte alting indad. Nu kan jeg se, at det ikke var min skyld. Det var tidspres, dårlige vilkår og en stresset hjerne, der glemte noget af det vigtigste i socialt arbejde: Nærvær og ydmyghed over for medmennesker.”

”

Jeg laver flere fejl, fordi jeg skal nå for meget på for kort tid. Det tager længere tid at rette op på fejlene, men fejlene kan også sætte borgerens retssikkerhed over styr. Nogle gange bliver jeg også nødt til at gå meget på kompromis med min faglighed pga. tidspres og for mange opgaver. Dette medfører perioder med stresssymptomer og periodevis flere sygedage, som gør, at jeg kommer mere bagud. Så det hele er en ond cirkel, der bare bliver værre og værre.”

VIDSTE DU...?

Socialrådgivere er blandt de ti mest belastede faggrupper på en række områder som dårlig mental sundhed, trusler, søvnproblemer og symptomer på angst og depression.

Kilde: Undersøgelse af danskernes arbejdsmiljø, Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø 2018.

”

Der er ikke den fornødne tid til brugernes sager - der er mange sagsbehandlerskift, hvor megen viden går tabt, der er lange ventetider på behandling af sager og indstilling til pension, og det er langt fra alle sagsbehandlere, der har den fornødne tid til at sætte sig ind i folks sager, hvorfor brugerne ofte har en følelse af ikke at blive hørt og forstået.”

”

Vi sidder med 80-100 sager hver, og det er umenneskeligt, både for medarbejdere og for borgerne. Der skal afholdes mindst 20 samtaler om ugen. Der er ikke meget tid til hver borger, hvilket stresser en, for det er jo det, vi socialrådgivere gerne vil - nemlig hjælpe borgerne og sikre gode og varige løsninger.”

”

Den manglende tid til fordybelse, relevant refleksion, hyppigere samtaler med barnet/den unge og familien, samt med andre relevante fagpersoner og samarbejdspartner, hyppigere opfølgninger og relevant dokumentation, medfører alt for store menneskelige, økonomiske m.fl. ressourcer for den enkelte familie, den enkelte medarbejder på sagen, samt for samfundet som helhed.”

”

Jeg er socialrådgiver og leder socialrådgivere. Mine medarbejdere gør en kæmpe forskel hver dag og jeg er så stolt af dem. Det piner mig, at jeg ikke kan give dem bedre arbejdsforhold, og jeg ved, at når de laver fejl, så er det fordi, de skal omprioritere hver eneste dag og løber alt for stærkt. Når jeg beder om flere ressourcer oppefra, mødes jeg af forslag om omstrukturering og omprioritering.”

VIDSTE DU...?

Socialrådgivernes uddannelse begyndte i 1937 som 'Den Sociale Skole' på Kommunehospitalet med 16 studerende. I 2019 blev 2.283 studerende optaget på socialrådgiveruddannelsen.

DANSK SOCIALRÅDGIVERFORENING FORESLÅR

Folketinget sikrer kommunerne en solid økonomi og forpligter dem til at investere i det sociale arbejde.

Kommunerne sikrer forhold, der tiltrækker og fastholder socialrådgivere på arbejdspladsen.

Arbejdsgiverne sikrer oplæring af nyuddannede og faglig sparring med kolleger.

SOCIALRÅDGIVERNES FORTÆLLINGER FRA HVERDAGEN

1

Jeg sidder i sygedagpenge, som kræver tværfagligt samarbejde med A-kasser, arbejdsgivere, sygehuse, læger, misbrugscentre, psykiatrien og andre sociale tilbud. Der er ikke tid nok til at vi kan tage ud og holde fællesmøder på arbejdspladsen eller i psykiatrien osv. hvilket giver den største synlighed og styrker samarbejdet for en fælles forståelse og retning. Jeg har brug for tid til også at kunne være koordinerende sagsbehandler, så jeg har fat i alle tråde og kan arbejde helhedsorienteret. Jeg er presset af for mange sager, så jeg ikke kan nå at tale med borgerne oftere end hver 6-8 uge, hvilket er for lidt, da vi skal kunne rykke borgeren via samtalerne fra A til B. Vi skal ligeledes rykke ud på virksomhederne, når borger er i praktik og lave beskrivelser, hvilket der ikke findes tid til. Jeg har brug for fordybelse i hver enkel sag, kontakt til borgeren og tværfagligt samarbejde med eksterne samarbejdspartnere, hvilket betyder, at jeg skal ned i sager for at kunne nå det. Jeg sidder i gennemsnit med 60 sager, og i en periode i 2019 havde jeg mellem 90 og 100 sager. Færre sager er lig med mere tid til at fordybe sig i sagerne.

2

Jeg er 26 år gammel, har arbejdet som socialrådgiver i 3 år og oplevede for et halvt år siden min første belastningsreaktion grundet manglende tid. Jeg var ikke villig til at gå på kompromis med det arbejde, jeg udfører, for jeg valgte dette fag for at hjælpe mine medmennesker. Det fandt jeg ud af, at jeg ikke kan gøre under de rammer, der er sat, uden at det går ud over mit eget helbred. Jeg mangler tid til at udføre det arbejde, jeg er ansat til at gøre, uden at jeg skal gå hjem med bøjet hoved og dårlig samvittighed over, at jeg nu igen ikke har hjulpet dem, som har behov for det.

3

Jeg arbejder indenfor myndighed på det specialiserede voksenområde. Tidspresset viser sig især ved, at det ikke er usædvanligt at en nyansøgning tager et halvt år at behandle. Vi skal som minimum følge op på bevillinger en gang årligt, men der er sager, der ikke er blevet fulgt op på i flere år. Der har på fire år været fem ledere af afdelingen. Vi fravælger selv engang imellem kurser og supervision, da vi oplever ikke at have tid.

4

Jeg synes, det er hårdt at bære det store ansvar, jeg har som socialrådgiver, når jeg gives så lidt tid til mine opgaver. Jeg kan sagtens være i, at mine opgaver som socialrådgiver er svære og komplekse, at være vidne til triste skæbner og fra tid til anden få skæld ud af borgere. Men når jeg ikke får den fornødne tid til at løse mine opgaver med omhu, grundighed, fordybelse og eftertanke, bliver ansvaret vanskeligt for mig at bære. Det betyder for mig, at jeg ofte må lukke mig helt inde i mig selv og afværge al form for "overflødig" kontakt med både kolleger og borgere. Jeg er træt, når jeg kommer hjem fra arbejde og er helt og aldeles afhængig af at foretage mig ting i fritiden, der kan få mine tanker væk fra mit arbejde, mine ufærdige opgaver og mit tunge ansvar. Jeg tumler ofte med en tanke om meningsløshed i det sociale arbejde – der bliver fra så mange kanter talt om ting, vi socialrådgivere skal være bedre til, og nye tiltag, der skulle være Guds gave til det sociale arbejde. Alt sammen med de bedste intentioner, men uden egentlig begreb om, hvad vi i forvejen foretager os, og hvor hårdt vi i forvejen er spændt for. Hertil kommer stigende administrative krav, hvor vi simpelthen skal notere og dokumentere så meget, at man nogle gange bliver forpuftet af bare at tænke på det. Jeg er glad for den administrative del af mit arbejde, og jeg synes, det giver mening og 'tvungen' fordybelse og eftertanke at skrive journaler, undersøgelser mv., men skulle jeg kunne følge med, skulle jeg have langt færre sager – hvis altså også der skal være tid til at tale med borgerne, danne relationer og få et indgående kendskab til familierne.

5

Hverdagen starter kl. 07.00 eller 07.30 med overlap fra nattevagten. Kl. 07.45 er der medicintid og morgenrunde, hvor beboerne vækkes. Derefter koordinerer vi dagen lidt ud fra de opgaver, der er. Kl. 09.00-09.30 er der morgenmøde. Herefter går vi hver især tilbage til vores afdelinger og uddeler de opgaver, der er genereret på morgenmødet. Desuden er der en af medarbejderne fra Modtagelsen, der også skal skrive referat fra morgenmødet. Kl. 10 har vi således fordelt opgaver og aftalt, hvem der sidder på forkontoret. Alle henvendelser sker på forkontoret: telefonerne ringer meget ofte, f.eks. med henvendelser fra borgere og samarbejdspartnere, der efterspørger plads. Personlige henvendelser fra borgere, samarbejdspartnere, post, medicinlevering osv. sker også til forkontoret.

Det kan være meget svært at fordybe sig i en opgave, når man sidder på forkontoret, da der er konstante afbrydelser. Nogle dage er MEGET travle, så man går hjem med hovedpine eller er helt rundt på gulvet, fordi man er i tvivl om, om man har nået det hele. Andre dage er stille, og der er dermed mere tid til beboerne. I frokostpausen er der ikke ro til at spise, telefonerne kimer fortsat og beboerne står og banker på døren, f.eks. fordi de er kommet for sent til medicintiden, eller fordi de ikke har flere penge på deres madkort og er blevet afvist i kantinen.

Det er tydeligt at mærke, at ens kollegaer også er pressede af de mange telefoner og henvendelser, der sker på samme tid, og derfor lader vi ofte telefonen ringe, imens vi ordner nogle af opgaverne, før der kommer nye opgaver ind.

Det er sjældent, at jeg går, lige når jeg har fri, da der ofte er nogle hængepartier, jeg skal have færdig, inden mine kollegaer tager over.

6

Der stilles flere og flere krav til os socialrådgivere. Vi skal dokumentere i langt større grad, vores fagsystemer gør vores arbejdsgange tunge, vores egen kompetence indskrænkes, vi skal koordinere forløb for borgeren – og derved koordinere kalendere (virkelig en tidsrøver), være tilgængelige, deltage i eksterne og interne møder. Det forventes, at vi er et fungerende opslagsværk, som har svar på nærmest alt.

Jeg prioriterer møder med borgerne, at være åben/imødekomende, rummelig. Alt imens jeg tager imod de høvl, der kommer på baggrund af min sagsbehandlingstid. For det er nemlig MIN sagsbehandlingstid. Ikke min afdelings, men min. Jeg har ansvaret for de familier, hvorpå mit navn fremgår. Når jeg er syg/på ferie, er der ingen, der sagsbehandler på mine vegne – medmindre det er akut.

Og der skal helst ikke ske noget akut, det kan jeg slet ikke overskue. For så opdager de min mangelfulde journalføring. Opfølgningsmøderne er afholdt, men ikke skrevet færdige. Tiden går, og ved næste opfølgning opdager jeg, at jeg er bagud skriftligt fra sidste opfølgningsmøde. Fik jeg nogensinde sendt den handleplan? Jeg kan heldigvis se i journalen, at jeg har sendt den.

Det kan jeg nemlig ikke længere huske. Sådanne ting jeg normalt vil kunne huske, det kan jeg ikke længere.

Jeg bilder mig selv ind, at det er min hjerne, dér sortere viden fra, den ikke synes, den behøver gemme på. Men jeg ved inderst inde godt, at det handler om noget helt andet. Det er faresignaler. De faresignaler vi bliver gjort opmærksomme på helst ikke skal være til stede. Ligesom manglende og dårlig søvn. Jeg kender dem, men jeg

handler ikke på dem. For der er ingen til at tage over. Jeg passer ikke på mig selv, for så er der ingen til at passe på familierne, de familier som har mit navn i deres journal. Det at være socialrådgiver, det kan noget. Ellers var jeg her ikke. Men jeg rammes oftere og oftere af tanken om, om jeg valgte den rigtige uddannelse. Begrebet at "brænde ud" bliver tit sagt i sammenhæng med vores erhverv. Det giver god mening. Og det gider jeg virkelig ikke. Ligesom jeg virkelig heller ikke gider sidde med disse tanker – valgte jeg den rigtige uddannelse?

For det er i virkeligheden ikke det, det handler om.

Det handler om de arbejdsvilkår, vi er underlagt. For mange borgere, for lidt tid. De krav vi er underlagt for at tilfredsstille et system.

Jeg melder mig altid som praktikvejleder. Jeg er hamrende engageret og elsker at lære fra mig. At have praktikant tvinger mig blandt andet til: tid til fordybelse, refleksion samt bevidsthed om, hvad for mig er ordentligt sagsarbejde. Men mit fokus har ændret sig til at praktikanterne skal "lære" at passe på sig selv, for ingen andre gør det – det er lige før jeg kan høre mig selv føre en "skræmmekampagne".

I vores forvaltning har vi en vision om at arbejde forebyggende. Jeg kan ikke huske, hvornår jeg sidst har iværksat en forebyggende foranstaltning og tænkt, at vi nåede at hjælpe denne familie i opløbet.

Opgaverne prioriterer sig selv. Den prioritering kunne jeg egentlig godt tænke mig at være en aktiv del af, indenfor normal arbejdstid.

7

Som myndighedssocialrådgiver på børneområdet oplever jeg, at der løbes hurtigere, end det er fysisk muligt. Det sidste 1½ år har der i hele perioden været mindst én arbejdsrelateret langtidssygemelding ud af et samlet fast team på 8 medarbejdere. Vi har i en periode været 4 langtidssygemeldinger samtidig, altså 50 % af hele afdelingen. Dertil kommer de korterevarende sygemeldinger. Jeg har selv måtte tage konsekvensen og er fratrådt efter 6 mdr. sygemelding. Der er i de seneste år blevet løbet alt for stærkt. Vi sidder med gennemsnitligt 60-70 børnesager pr. medarbejder, hvilket er 2-3 gange højere end det anbefalede salgstal fra DS.

Årsagerne, set fra mit perspektiv, er:

– Der er i mange år sparet meget på området. Daværende ledelse var stolte af, at vi var blandt de kommuner i landet, som brugte færrest midler på børn og ungeområdet. Hvis børnene havde fået, hvad de har krav på, var det da også flot, men det er langt fra sådan, det forholder sig. Der blev lukket sager, som ikke skulle være lukket, børn der havde behov for støtte, men hvor forældrene ikke formåede at samarbejde. I stedet for at motivere, varsle forældrepålæg eller undersøge dybere, blev sagerne lukket. Der var børn, som havde behov for hjælp, men som ikke fik det, fordi man dengang mente, at børnenes udfordringer ikke var alvorlige nok til at opretholde en sag. Der er nu kommet ny ledelse, som har fået øjnene op for problemet og faktisk ønsker at støtte de børn, som har behovet, men som ikke tidligere blev taget alvorlige. De sager med børn, som engang kunne have været hjulpet med mindre indgribende foranstaltninger, åbnes nu op igen på grund af nye underretninger. Problemerne løser ikke sig selv, men vokser sig større. Vi må derfor nu anbringe de førnævnte børn udenfor hjemmet eller sætte mere intensive og længerevarende foranstaltninger i værk, hvilket koster, både for børnene, familierne, kommunekassen og for os socialrådgivere, som får flere sager, flere tunge sager, som kunne have været undgået, hvis der var grebet ind tidligere.

– Hele ledelsen er skiftet ud, fra bund til top. Kun direktøren står endnu. Det betyder omstruktureringer, nye metoder, nye arbejdsgange og nye vurderinger. Dette sker sideløbende med, at der kommer stigende salgstal. Når der i forvejen løbes ekstra stærkt, er det ikke muligt at implementere de ellers gode initiativer fra ledelsen uden at der går tid fra sagerne og skabes endnu flere lovbrud og tilbage står børn, som ikke får hjælp og en dårlig samvittighed hos os socialrådgivere.

– Det har i kommunen hidtil ikke været praksis at købe foranstaltninger uden for kommunens interne tilbud. I en lille kommune er det ikke muligt at have foranstaltninger, som er skræddersyet til børnene. Det betyder, at børnene skal passe i kasserne frem for at kasserne designes ud fra børnenes individuelle behov. Der er f.eks. kun ét opholdssted og de tager alle børn og unge, som ikke kan rummes i en plejefamilie, om de er udadreagerende eller indadreagerende, krænker eller offer for krænkelser, osv. Alle børn under samme tag, og det betyder selvsagt, at det er svært at nå i mål, når børnene påvirker hinanden negativt og ikke kan skærmes tilstrækkeligt for at skabe tryk og udvikling hos den enkelte.

Det skaber endnu dårligere trivsel blandt børnene, længere anbringelser og til tider hjemgivelse af børn, som ikke passer ind, men som fortsat har et behov for anbringelse udenfor hjemmet. Det skaber merarbejde hos socialrådgiverne.

– Familiehuset har en smal palette af metoder og tilbud. Der tilbydes f.eks. ikke spædbarnsterapi, legeterapi eller anden terapi rettet mod børnene. Der er udelukkende en systemisk tilgang, hvorfor alle foranstaltninger fra familiehuset går til forældrene. Der er ingen behandling af barnets egne vanskeligheder eller terapi af de udfordringer, barnet selv oplever i de nære relationer. Det betyder, at nogle børn går i årevis uden selv at blive inddraget, men blot er deltagende i aktiviteter under familiebe-

→ handlingen for at forældrene kan øve sig i at gøre tingene anderledes. Børnene høres, men har ikke selv samtaler eller terapi. Den narrative tilgang er ikke eksisterende. For mig at se skal begge tilgange være i spil.

– Det var under tidligere ledelse bandlyst at nævne ord som familierådslagning, spædbarnsterapi eller et eksternt opholdssted, som matcher de enkelte børns behov bedre end kommunens interne opholdssted. Forklaringen var, at det var billigere at gøre det internt og bedre for familierne at modtage hjælp i nærområdet af professionelle, som kender børnenes skoler og dagtilbud. Efter der er kommet ny ledelse, er der åbnet op, men det kræver tid og kræfter at prøve nye metoder af, tid og kræfter som for længst er opbrugt.

– Lovgivning, økonomi og arbejdstid hænger ikke sammen.

Hvis vi skal overholde loven, som at være 4 måneder om en børnefaglig undersøgelse, at foranstaltninger skal følges op minimum hver 6 måned, at der skal ske skriftlige vurderinger af underretninger indenfor 24 timer fra modtagelse, og at alle klager og anmodninger om aktindsigt skal behandles rettidigt, så kræver det flere hænder. Hvis der skal iværksættes alle de foranstaltninger, som kommunens børn har behov for og lovmæssigt ret til, kræver det flere penge. Hvis ikke socialrådgiverne skal vælte

på stribe, og hvis borgerne skal føle sig mødt og ordentlig behandlet, kræver det mere tid, flere hænder.

Græsset er ikke nødvendigvis grønnere andre steder, der er udfordringerne blot andre. Jeg har tidligere været i en anden kommune, men søgte væk netop på grund af arbejdspress og ulovlig praksis, som da også dengang var i medierne. Brønderslevsager, Tøndersager og andre alvorlige sager findes i alle kommuner, de er blot ikke nået medierne. Hvis vi skal gøre en forskel og have det samfund, vi alle ønsker, så skal der gribes ind nu.

Det kommer til at koste penge for samfundet, både kommunen og staten, hvis der skal rettes op på problemerne, men jeg er overbevist om, at det på den lange bane tjenes ind igen, fordi vi når at redde nogle børn, inden de hænger fast i systemet helt op i voksenlivet. Vi kan derfor spare penge på offentlig forsørgelse og forskellige behandlingstilbud, hvis vi når at gribe borgerne, inden de når derud. Jeg mener, at investering på børneområdet betyder, at der på lang sigt spares penge på voksenområdet. På endnu længere sigt, i næste generation, spares der så penge på børneområdet, fordi børnenes forældre voksede op i trygge omgivelser og derfor formår at give trygheden videre til egne børn. Vi kan dermed bryde den sociale arv. Det er på ingen måde nemt, det koster penge, mange penge, men de tjenes hjem igen over en lang dyr årrække.

8

Jeg blev for 2 år siden ansat i Jobcentret, hvor jeg skulle hjælpe unge på vej til job og uddannelse. I mit arbejde har jeg altid sat stor pris på at kunne bruge min faglighed og få snakket med de unge mennesker og få dem godt videre.

Vi kan især mærke presset, nu hvor ny lovgivning står for døren. Ændringer ift. CV, selvbooking samt fire ugers praktik for uddannelsesparate unge – uden mulighed for forlængelse. Nogle af de unge har tunge psykiske diagnoser, har haft en svær skolegang, har svært ved at skabe tillid til mennesker og skal først nu til at finde deres egne ben – også på arbejdsmarkedet. Det skal vi forsøge at lære dem i en praktik på fire uger. Hvis det ikke lykkedes der, må vi forsøge et nyt sted og så et nyt sted. Det kræver både meget af den unge, af virksomhederne og af os som rådgivere. Det virker som en dårlig forretning for alle parter. Hvilket menneske, selv uden de helt store personlige/helbredsmæssige udfordringer, ville bryde sig om at skulle skifte arbejde og arbejdsopgaver hver 4. uge?

Presset for mig, er ikke kun ift. tid, men også ift. det etiske i at de unge, vi arbejder med, ikke behøver flere nederlag.

Samtidig kommer en masse administrativt arbejde omkring nye breve, der skal sendes ud, nye krav til planer og dokumentation. Allerede nu begynder det at spidse til.

Der er en masse, vi skal nå at få lavet inden vi rammer den 1. januar, og borgerne bliver helt forskrækkede over ændringerne, der vil betyde endnu mindre tid til samtaler og endnu mere tid foran computeren for at finde nye praktikker til de unge. Allerede nu føler jeg at være bagud, og nogle gange ved jeg ikke helt, hvad det er jeg mangler.

Journalerne bliver skrevet senere end forventet, frokosten bliver sprunget over og arbejdet bliver oftere taget med hjem, for at sikre at "forenkling af beskæftigelsesindsatsen" går mindst muligt ud over de unge.

For mig er det vigtigste i mit arbejde, at de unge føler sig mødt og forstået. Med den nye lovgivning oplever de nu at blive mødt med endnu flere krav og forventninger, end der var ved nuværende lovgivning. Jeg oplever tidspresset i ikke at have ordentlig tid til de unge mennesker, men i stedet skal have fokus på dokumentation. Det presser mig, at jeg ikke føler, jeg leverer mit bedste, både overfor de unge men også ift. journalerne.

Kære politikere, jeg er sikker på, at loven er tænkt efter bedste hensigt og for at gøre det mere enkelt for Jobcentrene. Dog opleves det som endnu større krav til borgere på kanten, som i forvejen er presset af systemet. Der er endnu større krav til dokumentation, mere kontrol for at nå måltallene og mindre mulighed for at hjælpe de unge bedst muligt videre. Giv os tid og mulighed for at gøre vores arbejde ordentligt.

9

Der er dårlig ledelse, som ikke lever op til deres ansvar grundet manglende erfaring og kompetencer, hvorfor socialrådgiverne er nødsaget til også at løfte dette ansvar, hvilket giver merarbejde. Ledelsen iværksætter alt for mange projekter, hvor de ansatte socialrådgivere ikke bliver inddraget i, om projekterne bør gennemføres, og projekterne bliver heller ikke ordentligt integreret i dagligdagen, da der ikke afsættes tid hertil, hvorfor man ikke opnår det fulde potentiale, og derfor føles de utallige projekter som tidsspilde.

Der er mangel på ressourcer, hvorfor socialrådgiverne skal løbe hurtigere. Indførelse af nyt journaliseringssystem, som fortsat er under udvikling, hvilket gør at ens sagsarbejde tager længere tid, men hvor ledelsen fortsat forventer, at man håndterer sagerne på normal vis. Alt dette medfører dårlig kvalitet i arbejdet med borgerne, at der er mange frustrationer forbundet med arbejdet i dagligdagen, hvilket påvirker arbejdsglæden, hvorfor der forekommer stor udskiftning af kollegaer, og i værste tilfælde har det også medført, at gode socialrådgivere brænder ud og bliver syge med stress.

10

Kære Politikere

Her er et opråb, nødråb og underretning fra en gruppe af socialrådgivere indenfor socialforvaltningen.

Vi oplever arbejdsforhold, der er meget belastende, og er ikke overraskede over, at vi i 2019 er undersøgt til at være den mest stressede faggruppe. Som faggruppe knokler vi hver dag for samfundets mest trængte børn og voksne, et fag vi har valgt at gå ind i med brændende hjerter, da vi tror på det gode liv. Så er det da paradoksalt, at arbejdsforholdene medfører den ene stresssygemelding efter den anden, med en lang række menneskelige omkostninger til følge, for os og vores familier. Man siger, at glæden ved at give er større end glæden ved at få, men desværre har vi ikke tid til at tænke mange sekunder over det, når vi lykkes med at hjælpe andre, da der altid er mange akutte sager, der presser os til næste opgave.

I et fag, hvor vi skal stå til mål for at rumme og hjælpe eks. selvmordstruede, psykisk og fysisk syge mv. og alverdens belastningsreaktioner ved andre, er det ikke nok, om vi var så heldige, at der var tid til at løse opgaverne, selvom det i sig selv ville være et kvantespring. Vi har også brug for at have tid til bearbejdelse, så vi fortsat kan rumme og møde alle de lidelser, vi forsøger at rette op på, kun på den måde kan vi holde et helt arbejdsliv.

Ud over at mere tid til arbejdet vil give øget livsglæde og færre sygemeldinger, er vi ikke i tvivl om, at det også kan betale sig fra et økonomisk synspunkt. Det er allerede rigeligt påvist i diverse kommuner, hvor man forsøger med færre sager pr. rådgiver.

I kan jo også prøve at spørge jer selv, om I ikke ville gøre noget ved sagen eller kontakte arbejdstilsynet, hvis I skulle arbejde her eller selv fik brug for hjælp, og samtidig havde jeres politiske beføjelser?

→ Flere penge til området vil bl. a. betyde:

– Mere tid til at yde den indsats, der skal til for at skabe udvikling og trivsel og deraf besparelser på alle de andre arenaer, familierne deltager i på samfundsplan. Eksempelvis vil øget trivsel smitte af i skole mv. og dermed en mindre belastet skolesektor, færre sygemeldinger og ekskludering af forældre fra arbejdsmarkedet med deraf følgende besparelser, mindre stressede familier og deraf mindre belastning af sundhedsvæsen somatisk som psykisk.

– Forebyggelse frem for brandslukning. Så sagstallet matcher omfanget af de sociale problemer, ikke kun i sager, der kan ende med anbringelse, men også med et forebyggende sigte i alle sager. Vi har oplevet i mange år, at de sociale problemstillinger bliver tungere og tungere, og mange familier er meget mere pressede i dag. (Gad vide om det har sammenhæng med den førte politik på alle velfærdsområderne, det er i hvert fald noget i politikere skylder at være nysgerrige på. Husk at jo bedre de laveste i samfundet har det, des tryggere er de højest placerede).

– Hurtigere og tættere opfølgning og tilbagemelding til familierne, hvor det igen er besparende at problemerne ikke når at vokse sig større.

– Bryde den onde cirkel med at sygemeldinger føre til flere sygemeldinger, når kollegaerne skal kompensere derfor. Som det er nu, er ledelsen forhindret i at sætte eks-

tra ressourcer ind ved sygemeldinger af økonomisk hensyn. En økonomi, der er ramt af jeres/regeringens serviceloft og diverse skattelettelser. (Tænk engang: Et flertal i kommunen betaler gerne mere i skat for bedre velfærden)

– At borgerens retssikkerhed bliver overholdt, og der reelt kan laves individuelle vurderinger. Det kan være svært og paradoksalt at honorere en lang række lovgivning, der sikrer borgerens rettigheder, samtidig med at vi ikke har tid til at efterleve kravene.

– At vi kan træffe de afgørelser, der bærer fremad. Ofte oplever vi, at der bliver lagt et service- og bevillingsniveau, der går efter laveste fællesnævner og gerne under, i stedet for at træffe de afgørelser, der vil hjælpe borgeren gennem deres krise.

– At vi ikke skal føle os konstant og ekstremt pressede og aldrig have tid til at være et skridt foran.

– At vi ikke går på arbejde med influenza mv., da det er uoverskueligt at tænke på at skulle indhente det forsømte.

– At vi socialrådgivere ikke skal være belastet af stresssymptomer, med søvnløshed, bankende hjerter, mental overbelastning etc. etc., som det ses ved mange kollegaer.

– Og bestemt ikke mindst, at borgerne får et bedre liv!

11

Jeg arbejder i et Jobcenter som sagsbehandler for ledige fleksjobbere.

Heldigvis er det voksne mennesker, jeg arbejder med – og heldigvis handler mit arbejde ikke om liv og død.

I mit arbejde oplever jeg, at jeg hver eneste dag må lave en skarp prioritering af, hvad jeg bruger min arbejdsdag på – jeg har journalnotater til at ligge, som er flere uger gamle, som jeg endnu ikke har fået skrevet, forberedelseskemaer som burde være udarbejdet for længst, mange telefonbeskeder som venter på at blive ringet tilbage på, mails som venter på at blive besvaret. Heriblandt ringer telefonen løbende under arbejdsdagen, som er en forstyrrelse når jeg sidder i en opgave. Dette indebærer, at jeg nogle gange glemmer, hvad jeg var begyndt på, og ikke får det færdiggjort, f.eks. står der et halvt notat i en sag eller et brev, som jeg ikke får sendt ud.

Jeg kan se rundt i Jobcentret, at det ofte indebærer, at arbejdet kommer til at handle om, at få "sat flueben" ved en opgave, som kræves lovgivningsmæssig, så man hur-

tigst muligt kan komme videre til næste opgave. Jeg synes, at vores borgere fortjener bedre end det.

Jeg forsøger hele tiden at gøre mit arbejde ordentligt og sætte borgeren i centrum, så borgeren føler sig hørt, og koordinere en tværfaglig indsats på tværs i kommunen. Jeg føler, at det nemlig er, hvad jeg er uddannet til.

Selv om jeg godt kan lide at have mange bolde i luften og lide at have friheden til at prioritere, bliver dette for meget, når der konstant ligger uoverskueligt store bunker af arbejde, som jeg ikke kan se, hvornår skal løses.

Selvom jeg konstant lægger opgaver ind i min kalender af frygt for at glemme de ting, jeg skal, må jeg hele tiden flytte disse opgaver videre til næste dag, næste dag osv.

Det kan være stressende, men jeg forsøger at finde mine egne strategier for at overleve i det, for i bund og grund kan jeg godt lide mit arbejde.

12

Jeg er myndighedsrådgiver for unge mennesker mellem 15-23 år.

Jeg mærker tidspres i min dagligdag, idet mit arbejde ofte består af "brandslukning", hvilket er meget tidskrævende, og jeg har dermed ikke tid til at følge op ud over det lovgivningsmæssige. Det vil sige, at der ikke er tid til meget af den relationsdannelse og det nærvær, som jeg mener er essentielt for socialt arbejde, og som jeg mener er med til at borgeren og familien føler sig set og hørt.

13

Fælles underretning fra socialrådgivere i Sygefravær og Jobfastholdelse:

Målgrupperne: Sygedagpengemodtagere, borgere i Jobafklaringsforløb og borgere i ressourceforløb.

Vi mærker arbejdspress i følgende situationer:

- Kravet om behandling af jobafklaringssager på Rehabiliteringsteam inden senest 4 uger efter overgang til jobafklaringsforløb.

- Revurderingstidspunktet for sygedagpengemodtagere allerede ved 22 uger medfører ofte, at borgerens situation bliver mere kompleks, fordi økonomi kommer til at spille så stor en rolle i sygdomsforløbet. Borgere bliver også oftere opsagt, når refusionen falder, når der ikke kan ske forlængelse af sygedagpengeperioden.

- Refusionsreformen giver ikke kommunen økonomisk incitament til at arbejde helhedsorienteret – det tager nemlig tid!

- Usikkerheden omkring den kommende seniorpension og en generel usikkerhed, når der sker lovændringer og dermed praksis usikkerhed.

14

Jeg er ansat i en myndighedsrolle på servicelovsområdet ift. voksne, og jeg har enkelte akutte sager. Jeg oplever at få nye sager, inden jeg er færdig med dem jeg har, jeg når ikke at udrede, skrive og bevilge indsatser indenfor den fastsatte frist, på trods af at borgerne har brug for det. Mange mails ligger længe i min indbakke, før jeg svarer, og endnu længere inden de journaliseres. Jeg har ikke tid til at følge op og evt. afslutte indsatser – selvom det reelt kunne udgøre en besparelse, og jeg føler ikke, at jeg laver det ordentlige sociale arbejde, jeg kan og gerne vil. Igennem mange år er tiden, jeg bruger på det skriftlige, langt højere end tiden, jeg bruger på at møde og samtale med borgeren. Generelt påvirkes arbejdsmiljøet, og jeg har kollegaer, der søger væk fra området.

15

Jeg sidder i en børne- og familieafdeling, vi er et team, der har været meget presset de sidste 2-3 år. Jeg sidder med børn fra ufødt frem til det 23 år, herudover specialbørn hvis de får 41 og 42. I mit team har vi kørt med 45-46 sager pr rådgiver. Vi oplever, at borgere og samarbejdspartnere bliver frustrerede, vrede mm., når vi ikke lige har tid til at ringe tilbage og har svært ved at nå vores kerneopgaver. Opgaven hele tiden er at slukke ildebrand, samtidig med at ledelsen presser at vi skal drifte og spare. Vi bliver ikke hørt, når vi siger fra overfor opgaver.

Jeg er en rådgiver, der aldrig er syg, men det seneste års tid er jeg begyndt at døje med hovedpine, træthed, manglende overskud til familien og har haft en del sygedage, spekulationer og svært ved at sove om natten. Når kollegaer er syge, skal vi tage over på de opgaver, der kommer. Det har været ok at tage over, men nu har presset stået på meget længe, så er det svært at blive ved med at holde gejsten oppe. Det er hårdt arbejde med mange følelsesmæssige krav.

Når det er sagt, elsker jeg arbejdet med børn og familier, og jeg forsøger at imødekomme borgere bedst muligt under de forudsætninger, der er.

16

Jeg har nu været ansat samme sted i 5,5 år. Jeg elsker mit arbejde, jeg er glad for mine kollegaer og jeg ved, at min chef hører mig, når jeg råber højt nok.

På trods af dette har jeg i dette ferieår endnu ikke brugt noget af min ferie. Arbejdsetempoet gør, at min flex stiger og stiger.

Jeg har ingen børn, så jeg er fleksibel og kan derfor arbejde længere og på andre tidspunkter end dem, der skal hjem og hente børn.

Mit liv er blevet mit arbejde.

Det er det, jeg tænker på størstedelen af min dag (og nat).

Opgaverne bliver flere og flere.

Sagstallet stiger og stiger.

Jeg har notater liggende, der er mere en måned gamle.

Jeg har sager, der bliver syltet, fordi jeg aldrig når dertil, hvor det er "deres" tur, på trods af at jeg arbejder langt mere end min ansættelsestid på 37 t/u.

Jeg har sager, jeg endnu ikke har kendskab til, på trods af at de i flere måneder har været registreret til mig, fordi tiden aldrig er til at kunne kigge ind i det. Dette resulterer ofte i møder, hvor der ikke forinden har været tid til forberedelse, hvor navne bliver byttet rundt, og hvor jeg i virkeligheden ikke rigtigt ved, hvad formålet med mødet er.

Vi har uddannet os for at hjælpe, støtte og servicere borgere, fordi vi kan, vil og ønsker det.

I stedet bliver frustrationen for borgeren for stor, der kommer klager, lederen prioritere for dig – rød, gul, grøn,

Kroppen ryster, hjertet banker ustyrligt, mareridt, maven slår knuder, hovedet gør ondt, flimre for øjnene, svimmelhed, et utal af papirer, forvirring, glemsomhed, hukkelsesbesvær, at føle sig utilstrækkelig, dårligt humør, omsorgstræthed.

Der er dage, hvor jeg ville ønske, jeg arbejdede i Netto.

Tiden skal skabes, tiden skal kræves.

Ingen mennesker er skabt til at være i dette, og ingen af os har uddannet os til maskiner.

17

Hvordan mærker du tidspresset?

Det mærkes generelt ved at vi:

Har for travlt til at være grundige grundet for høje sagstal.

Ingen tid til ordentligt relationsarbejde.

For lidt tid til ordentligt tværfagligt samarbejde.

En ledelse der også har for travlt.

For meget administrativt arbejde

Mindre tid til at bruge sin faglighed.

Vigtige ting kan risikere at blive overset. Hvordan påvirker det dit arbejde?

Der sker for mange fejl, som medfører:

Længere sygemeldinger.

Mindre kvalitet i arbejdet.

Pinlige situationer, når man ikke kan nå at læse sager igennem inden samtaler.

Forkerte og hurtige beslutninger.

Det sociale arbejde kommer til sidst.

Hvordan påvirker det dit privatliv?

TRÆTHED!!

Øget risiko for stress.

Flere sygedage.

AL energi bliver brugt på arbejdet, så der er intet tilbage til familien.

Dårlig samvittighed over ikke at kunne "det hele"

Ingen overskud til at være social udenfor arbejdet.

Det er svært at gå på ferie, fordi tankerne går på, hvor meget opsamlingsarbejde der er, når man kommer tilbage.

18

Jeg arbejder i en Børne- Familieafdeling, hvor jeg bl.a. arbejder med de handicap-kompenserende ydelser.

Da jeg startede som helt ny på området, uden kendskab til hverken lovgivning, målgruppe, min arbejdsplads tilbudsvifte eller målgruppen, der startede jeg med 74 børnesager!

På min arbejdsplads bliver der udarbejdet både Børnepolitikker og Børnehandicap-politikker, retningslinjer for, hvordan Kommunen vil arbejde med disse områder, hvilket såkaldt serviceniveau der skal ydes m.m. Men det er et velkendt og ledelsesmæssigt accepteret faktum, at vi, der arbejder med handicapsagerne, på ingen måde kan leve op til handicappolitikken. Der er uofficielt en ledelsesmæssig opbakning til, at vi behandler sagerne og ansøgningerne ud fra mailkorrespondance eller telefonsamtaler, og at vi melder afbud til visse indkaldte møder m.m., da der ikke er tid til at sætte sig ned og rent faktisk tale med dem, det hele handler om, familierne!

En normal arbejdsdag for mig er, at jeg fra starten af dagen skal prøve at nå alt det, jeg ikke nåede de forgangne arbejdsdage, samt alt det der kommer ind på selve dagen. Det er ikke unormalt, at jeg desværre har ulæste mails i min indbakke, og at der desværre kan gå lang tid, før jeg får læst dem, svaret og handlet – hvis jeg da gør det. For nye mails kommer jo til hver dag, og "ude af øje" som man siger. Når mailen fra moderen til den diabetessyge datter, der skriver for at få lavet ændringer i datterens medicinrekvisition, forsvinder i mængden, når en ansøgning bliver overset og først bliver påbegyndt behandlet flere måneder, og når jeg ligger søvnløs om aftenen eller jeg endnu engang går hjem med en følelse af, at jeg på ingen måde har ydet hverken service eller god socialfaglig rådgivning og hjælp til borgerne. Så er det, at jeg endnu engang overvejer at droppe faget helt og finde et andet arbejde... Men jeg vil så gerne blive, så længe jeg rent faktisk har rammerne til at udføre et fagligt forsvarligt stykke arbejde!

19

På en normal arbejdsdag har jeg planlagt min kalender, så jeg ved, jeg kan nå opgaverne inden for de lovmæssige tidsfrister. Jeg ved, jeg har tid til at tage telefonen og tale med borgeren, har tid til at sparre med den kollega, der kommer forbi for et råd, og jeg har tid til at mine formuleringer er tydelige i både udredninger, journalnotater og breve.

På en normal arbejdsdag griner jeg med mine kollegaer, har overskud til at løse andres problemer og overblik over, hvilke statusmøder der er planlagt, og hvad der skal planlægges.

Det er længe siden jeg og mine kollegaer har haft en normal arbejdsdag.

Vi bliver forstyrret af telefontid hele dagen, så når vi sidder koncentreret i en udredning, skal vi pludselig forholde os til en helt anden problemstilling. Vi bliver forstyrret af kollegaer, der kommer tilbage fra møder med oplevelsen af samarbejdspartneres utilfredshed over manglende indsats, simpelthen fordi tiden ikke er til det.

Vi bliver forstyrret af egen følelse af utilstrækkelighed, fordi vi "kun" er mennesker der forsøger at løse vores opgave tilfredsstillende for alle, men fejler i forsøget, fordi vi simpelthen ikke har tiden.

Vi har telefontid hele dagen, fordi det giver en god service.

Jeg er i tvivl om, hvem servicen er til for?

Det er ikke borgeren, hvis sag jeg sidder og skriver vigtige oplysninger i, hvor jeg bliver forstyrret gang på gang, mens jeg fortsat forsøger at holde fast i de centrale udfordringer, så borgeren kan hjælpes bedst muligt.

Det er ikke den borger, jeg har i telefonen, hvis sag jeg ikke kan huske, fordi 90 borgere flyder sammen og systemet gør, at jeg ikke bare lige kan åbne en ny sag. Og det er ikke en hjælp for mig, der af gentagne forstyrrelser mister fokus og grundigheden i fagligheden som følge heraf.

Ledelsen mener ikke, vores tid kan gøres op i sagsantal – for alle sager er jo forskellige. Men kære ledelse og kære politikere, vores sagsmængde er i snit på 90 borgere – med varierende tyngde, men de lette forsvinder og tilgangen er større. Kære politikker- kan du skille 90 mennesker, du ikke kender, og deres problemstillinger fra hinanden? Nej vel!

Stop sygemeldinger og dårligt arbejdsmiljø. Stop utilstrækkeligheden! Mindsk sags-tallet og øg arbejdsglæden.

Giv os tid til socialt arbejde – giv os en normal arbejdsdag.

20

Det er søndag eftermiddag, og jeg kan fornemme i min mave, at weekenden er ved at være slut. Det er som om maven trækker sig sammen. Jeg ved godt, at det handler om, at jeg i morgen igen skal på arbejde. Weekendens er gået alt for hurtigt. Det gør den altid.

Resten af dagen forsøger jeg at være til stede og ikke tænke for meget over, at jeg skal på arbejde i morgen. Nogle gange lykkes det, andre gange ikke.

Mandag morgen vågner jeg uoplagt, jeg har sovet dårligt og drømt som sager, eller drømt om stressede situationer, jeg ikke kunne komme ud af.

Jeg har egentlig mest lyst til at blive i sengen, men det kan jeg jo ikke. Dels er jeg ikke syg, og dels kan jeg ikke overskue at skulle aflyse de møder, jeg har planlagt i dag, for hvornår skulle jeg så have tid til at afholde dem. Jeg ser mig selv som selvstændig i mit arbejde. Mig og min sagsstamme, for det er mit ansvar, at der er styr på den, der er ikke nogen, der holder mine møder, hvis jeg er syg, eller tager over, hvis tingene bliver for meget. Der skal i hvert fald meget til, og ellers må jeg strukturere mig ud af det.

Måske jeg kunne ombooke et af møderne til onsdag efter arbejdstid, det er jo kun en time ekstra. Ej det går ikke, jeg må hellere afsted på arbejde.

På arbejdet ligger bunken af opgaver med overskredne undersøgelser, notater fra møder og børnesamtaler der er ældre end jeg kan stå inde for at fortælle højt til nogle. Der er notater fra handleplansopfølgninger jeg har holdt, men handleplanen har jeg ikke fået opdateret endnu. Jeg er egentlig meget struktureret og har et godt overblik over mine sager – jeg ved derfor også præcis, hvor meget jeg er bagud.

Men de planlagte møder genererer mere administrativt arbejde, og jo flere møder, jo mere administrativt arbejde og jo mindre tid til at lave det. Åh, hvor ville jeg gerne bruge min tid på at arbejde med det, der er nu, eller arbejde fremad.

I indbakken ligger der en blanding af interne mails, mails fra samarbejdspartnere og forældre. Jeg forsøger at danne mig et overblik over, hvad der er det vigtigste, og får besvaret det, hvis ikke jeg skal til et møde. Derefter kommer mailen over i "skal journaliseres"-mappen med de mange andre mails, der fortsat mangler at blive journaliseret.

På gangen hører jeg endnu en kollega, der er presset i en sag eller føler sig stresset. Vi er faktisk gode til at snakke om det, i hvert fald kollegaerne imellem. Vi ved alle, hvad det handler om. Vi har alt for meget at lave og alt for lidt tid til det.

Vi gør, hvad vi kan for hinanden, men vi ved, at det er et spørgsmål om tid, før den næste lægger sig med sygdom eller stress – og at vi andre får mere arbejde.

Hos os skal vi spare ligesom alle andre steder. Det betyder, at vi det sidste halve år af 2019 ikke har måtte have supervision. Der er ansættelsesstop, og den datasatte julefrokost er ikke blevet til noget, fordi det er der ikke råd til.

Vi har forsøgt at fortælle den øvre ledelse, at de godt kunne forvente sygemeldinger, fordi presset er blevet for stort, og sygemeldinger kom der. Lige nu har vi 3 opsigelser, 4 der er på meget nedsat tid, 1 der er fuldtidssygemeldt. Vi er knapt 20 i afsnittet og vores leder og fagspecialist har været der i knapt et halvt år. Vi har ingen fagkoordinator lige nu, da den nye først starter til januar. Vi er derfor et meget svækket team, med en meget ny ledelse. Den øvre ledelse har fortsat ikke rigtig fortaget sig noget – i

→ hvert fald ikke som kan mærkes på gulvet. Som beskrevet ved vi socialrådgivere godt, hvad det handler om, men den øvre ledelse forklarer det med andre ord.

Vi må f.eks. ikke have planter på kontorerne mere, fordi det angiveligt er dem, der er med til at skabe det dårlige indeklima, pga. skimmel der gør, at de fleste af os har hovedpine om eftermiddagen. Dette gælder dog ikke for vores ledelse, som ikke påvirkes af skimmel og derfor naturligvis har planter ;)

Vi har dog stadig hovedpine selvom planterne for længst er væk nu. Antallet af opsigelser og lign. forklares med et godt flow, og ellers er den klassiske, at det jo er de vilkår der er, og så må man jo finde et andet sted at være, hvis man ikke bryder sig om det.

Af samme årsag er det også kun 1/3 af mit team, der har været her længere tid end mig, og jeg har været her i lidt over 2½ år. Så kommer der jo nye kræfter til, som kan kæmpe til, at de ikke kan kæmpe mere.

Det er en ond cirkel, om hvem der kan holde længst, presses mest før man bliver syg eller stopper. Hvis ikke man bliver syg af arbejdspresset, bliver man syg af at se at ens kollegaer har det rigtig dårligt og burde være sygemeldte. Indimellem tænker jeg, at hvis det var et barn, der så sine forældre være udsat for tilsvarende, ville vi betegne det som en stor psykisk belastning for barnet, og give barnet og forældrene støtte. Det gælder bare ikke, hvis man er socialrådgiver i en forvaltning.

Jeg havde selv stress sidste sommer, og det var ikke en forstående ledelse, der mødte mig. Det var en hurtig optrapning og en kraftig opfordring om at mærke efter, om jeg kunne holde til det her, for der var jo også en butik, der skulle løbe rundt. 1½ år efter er jeg efterhånden tilbage på min fulde koncentration, og mit overskud er me-

get bedre. Men jeg kan mærke stress ulme, hvis ikke jeg passer på, er meget direkte og tydelig i mine grænser – det er i sig selv en hård opgave.

Der er ikke overskud til at hjælpe hinanden, for man frygter også selv at blive syg, og er man blevet syg, har man konstant dårlig samvittighed over det øget pres man ved, man udsætter sine kollegaer for. Familierne, vi arbejder med, venter utrolig længe på hjælp, og det er langt fra alle tidsfrister, der overholdes. Her er det kvantitet frem for kvalitet der tæller, for der er ikke tid til andet.

De fleste af familierne er heldigvis søde og forstående, men det gør ikke den dårlige samvittighed overfor dem mindre. Skoler og samarbejdspartnere er ivrige efter, at vi trækker af og gør noget, da de jo er ligeså presset som os og heller ikke har særlig mange ressourcer. Men det får jeg desværre ikke mere tid af.

Når jeg tager hjem fra arbejde, træt og med hovedpine, er mit hoved fyldt. Ja hele mig er fyldt, og det kan faktisk tage et par timer, før jeg lige kan mærke mig selv igen.

Det er svært at mærke mig selv i en blanding af forældre og børns følelser, bekymring for min kontormakker, der igen har fortalt mig den samme historie og var ved at græde tidligere. Den øvre ledelses ord om ting, vi skal blive bedre til, eller som er vigtige vi prioritere, men som egentlig ikke har med vores kerneopgaver at gøre (og dem kan vi ikke en gang nå).

Sidst men ikke mindst dårlig samvittighed og modløshed over, at tingene aldrig ændre sig. Spørger jeg mine erfarne kollegaer, siger de også, at det er det samme alle steder, og sådan har det været rigtig længe. Kan det overhovedet betale sig at skifte job?

→ Jeg er fyldt og føler mig utilstrækkelig over, at jeg ikke fik nået mere, over at diverse familier skal vente endnu en dag på at jeg ringer tilbage, færdiggøre deres undersøgelse eller får indstillet til den foranstaltning, de skal have. Fyldt over ikke at kunne fordybe mig og give det ekstra, der indimellem er den gode investering.

Derhjemme venter min familie og måske en aftale med en veninde, men hvordan skal jeg kunne komme hjem og være tilstrækkelig hos dem, når jeg er træt, har hovedpine og ikke kan mærke mig selv?

Det sætter mig i et frygteligt meningsløst dilemma, for hvorfor skal min familie have konsekvenserne for, at jeg skal bruge min dag på at hjælpe en anden familie?

Naturligvis er alle dage ikke ens, og nogle er bedre end andre, men ovenstående dage er der flere af end det modsatte. I denne underretning er jeg derfor bekymret for mine kollegaer, som giver langt mere, end de kan og langt mere, end vi bliver betalt og anerkendt for.

Jeg er bekymret for de familier, jeg arbejder med, fordi de ikke får hjælp i tide, og at vi bidrager med svigt til i forvejen skrøbelige og svigtede familier.

Jeg er bekymret for min egen familie, som fortjener, at jeg er nærværende, og at min primære energi ligger hos dem.

Sidst men ikke mindst er jeg bekymret for mig selv. Jeg har fortsat et langt liv og en lang karriere foran mig, og med de her vilkår vil jeg ikke kunne klare at være socialrådgiver resten af min karriere. Så hvad skal jeg gøre?

21

Mange dage forløber på den måde, at jeg går fra det ene møde til det andet. Jeg når lige at fange en ny bunke papirer på kontoret, inden jeg går videre til det næste møde. Ofte tænker jeg:

- Mon borgeren opdager, at jeg ikke er helt godt forberedt.
 - Mon jeg formår at være nærværende, når næste møde venter, og jeg næsten ikke har tid til at være i samtalen.
 - Mon jeg når at lave det administrative arbejde, jeg skal for at tilfredsstille systemerne.
 - Godt at jeg er så god til at omstille mig.
- At have borgeren i centrum er så vigtigt, og det der flytter den enkelte.

22

Jeg mærker tidspresset i form af, at jeg ikke længere arbejder som socialrådgiver.

Jeg gik ned med alvorlig stress i 2016 og igen i 2018, hvor jeg besvimele under bilkørsel med mine børn i bilen. Jeg har arbejdet som socialrådgiver med forlængede sygedagpenge i 5 år, og jeg elsker mit arbejde! Eller elskede...

Jeg gjorde en forskel og jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at møde borgerne og hjælpe dem tilbage til selvforsørgelse.

Jeg er dygtig, men ikke dygtig nok til at passe på mig selv og syge pyt. Det er syge borgere, vi snakker om for pokker! Borgere som gerne vil arbejde! Og jo længere de er væk fra arbejdsmarkedet, jo sværere bliver det at komme tilbage!

Så jeg arbejdede mere, end jeg skulle, for at være nogenlunde med. Nogen gange endda i weekenderne for liiiiige at få skrevet de der 10 opfølgninger ind der lå, eller måske lige får færdiggjort nogle af de rehabiliteringsplaner der lå...

Eller få svaret på de mange mails, der lå fra borgere, som jeg ikke havde nået.

Samtidig med, at man skal læse og følge op på alle de nye tiltag og restriktioner samt krav, der var til skriftligt arbejde.

Mere arbejde, mere arbejde... mindre borgerkontakt og mindre tid til det, som det

egentlig handler om. Da jeg besvimele under bilkørsel grundet stress, gik jeg til min arbejdsgiver og trak strengen – jeg ville ikke mere.

Jeg brændte for mit arbejde, men følte at arbejdsindholdet blev mere og mere krævende, og jeg er ikke god til at sige "pyt" til mennesker eller lave dem til radiatorsager (dem man gemmer væk fordi de godt kan vente....).

Jeg havde en borger på et tidspunkt, der fyldte rigtig meget, og informerede min leder løbende.

På et tidspunkt bliver det for meget for lederen at være inde over sagen, så hun sender den retur til mig og siger, at jeg bare skal klø på.

Selvom jeg faktisk havde sagt, at jeg var brændt ud i sagen pga. alle de massive skriftlige svar, hun skulle have.

Min leder måtte godt sige fra. Det måtte jeg ikke.

Idag er jeg stadig sygemeldt og frygter at vende tilbage.

Er det stadig lige så slemt?

Det er det nok – hvorfor er der ellers lavet denne kampagne :(

23

Jeg mærker tidspresset fysisk og psykisk ved, at jeg i dag prøver at finde min vej tilbage til hverdagen og arbejdsmarked, efter 10 måneder med stressudløst depression pga. af det psykiske pres ved konstant at føle sig utilstrækkelig, dagligt være i kontakt med børn, unge og deres forældre, som har brug for hjælp og bevidstheden om, ikke at have tilstrækkelig tid, ressourcer og arbejdsmæssige rammer til sikre, at de får den indsats (i tide), som de har brug for.

En typisk dag i Børn- og Ungeafdelingen:

Jeg sidder med 55 sager (ingen anbringelsessager). 07.50-08.30: Jeg møder lidt tidligere ind kl. 07.50. Bruger tiden på at skrive hhv. hvad der bekymrer og fungerer hos barnet og konklusionen på den børnefaglige undersøgelse på whiteboard-tavle.

Der er tale om en familie af anden etnisk herkomst, det er hjælpsomt for dem at få det visualiseret. Laver kaffe/the. Generel forberedelse til mødet.

Fra 08.30 -09.45:

Afholdelse af møde.

09.45-10.00:

Oprydning efter møde.

10.00-11.30:

2 opkald pba. 2 indkomne underretninger samme dag. Indskrivning af notat i akutsag. Drøftelse med jurist ifm. en kompleks sag. Får besvaret mails til diverse samarbejdspartnere.

11.30-12.00:

Spiser frokost foran computeren og får besvaret flere mails.

12.00-13.00:

Et opkald til en familierapeut, da indsatsen ikke skaber den ønskede forandring for barnet. Journalisering af de to telefonsamtaler, jeg har haft tidligere på formiddagen. Diverse små ADM-opgaver.

13.00-15.00:

Telefontid. Diverse borgere ringer ind samt journalisering af samtalerne.

Benhård prioritering ift. at jeg kan nå at lave 1-2 henvisninger til støtte.

Jeg skal prioritere ud fra følgende sager, som ligger på mit bord:

1. En dreng, som er dybt traumatiseret af krigen og flugten i/fra Syrien. Han har netop samme dag taget kvælertag på en dreng fra sin klasse.
2. Tre børn som er dybt klemte i en højkonfliktskilsmissesag, og som mistrives i stor grad.
3. En ung fyr (under 15) som er ude i ekstremt misbrug. Han er dybt kriminel. Der er bekymring for, at han tager en overdosis.
4. En ung pige (under 15) som er psykisk sårbar. Hun har selvskadende adfærd, massiv angst, OCD og mange selvmordstanker.
5. En dreng som er i stor mistrivsel. For få dage siden truede han sin familie med, at han ville slå dem ihjel.
6. To børn, der er dybt understimuleret. De har næsten ikke noget sprog, fremstår ikke soignerede, er generelt tilbage i deres udvikling. Bekymring for omsorgs- og forældreevnen hos forældrene.
7. Tre børn der opholder sig på krisecenter med deres mor. De har overværet vold mellem forældrene."

15.00:

Fri – med meget dårlig samvittighed og stor utilfredshed over endnu en dag med ren og skær "brandslukning".

Da jeg går hjem den dag, mangler jeg følgende:

- Har fortsat 80 mails i min indbakke, som jeg ikke har nået at besvare.
- 7 børnefaglige undersøgelser.
- 5 handleplaner.
- 37 journalnotater (nogle af dem er flere måneder gamle)
- 6 ubesvarede opkald på min telefon.
- 2 kollegaer som stak hovedet ind for at få sparring i nogle sager, men som jeg ikke havde tid til.
- 1 samrådsoplæg, da jeg ønsker at indstille et barn til anbringelse, som ligger udenfor min beslutningskompetence.
- 2 skrivelser til Familieretshuset.
- Generelt information + opgaver udover mine "almene" familierådgiver-opgaver:
- Er booket 6-8 uger frem i min kalender. Dvs. bliver jeg syg, kan en borger først få en ny tid om ca. to måneder. Der er som sådan ikke huller i kalenderen til akutte hændelser – i de tilfælde skal andre møder aflyses eller inddragelse af ADM-tid.

- Ledelsen anmoder om, at vi deltager i forskellige arbejdsgrupper.
- Ledelsen har sendt mail ud om, at der grundet flere sygemeldinger skal tages ekstra telefon-vagter (hvor man skal ud i akutsager, man får sjældent lavet noget på sin egen sagspind).
- Deltagelse i såkaldte distriktsmøder med hhv. skole, SFO og dagtilbud.
- Deltage i diverse kursusdage.
- Deltage i personalemøder.
- Deltagelse i sagsmøder.
- Fysisk tilstedeværelse på distriktsskole ift. sparring/rådgivning ift. tidlig indsats.
- Ledelsen har en skærpet opmærksomhed på flow – at de sager der kan lukkes skal lukkes.
- Mentor-opgave ift. nyansatte.
- Mentoropgave ift. praktikanter.
- Superbruger-funktion ift. IT-system.
- Udfyldelse af diverse skemaer ift. APV.
- En skærpet opmærksomhed fra ledelsen om, at vi skal bruge de frivillige tilbud der findes i kommunen.

-
- Diverse arbejds møder med fagprofessionelle.
 - Anmodning fra ledelsen om praktisk hjælp, da der skal pyntes op til jul.
 - Ny procedure ift. ny lov om 15 %-skolefravær.
 - Grundet diverse omstruktureringer skal visse sager om registreres til andre rådgivere, der skal laves resumé etc. af sagerne.
 - Deltagelse i supervision.
 - Afholdelse af stop-op-dage ift. ens team.

Efter min mening er der tale om et decideret systemsvigt.

Vi svigter de mest udsatte børn og unge i vores samfund, jeg ønsker ikke længere at være "repræsentant" for dette svigt. Jeg er taknemmelig for, at min krop og mit sind fortalte mig, at der var noget rusk-ragende-galt!

P.S Jeg endte med at blive sygemeldt med alvorlige stress-symptomer og vendte aldrig tilbage til jobbet igen!

24

Jeg mærker det tyngende pres konstant. Jeg arbejder minimum 40-45 timer om ugen og kan stadig ikke nå alt det arbejde, jeg har på bordet. Arbejdet er blevet til en konstant ildslukningsproces, hvor hverken jeg eller borgerne på den anden side kan trække vejret. Jeg går rundt med en konstant dårlig samvittighed over for borgerne, da jeg konstant er nødt til at nedsætte serviceniveauet, også selv når man kan se, at de har hårdt brug for støtten. Når/hvis borgerne så bliver bevilliget den støtte, de har behov for, skal de ofte vente 6-12 måneder, inden de så er igennem ventelister. Jeg har også konstant dårlig samvittighed over for min dejlige familie, som sidder og venter på mig hver dag. Jeg kommer hjem træt og med hoved fyldt og har knapt tid og overskud til at være mor, fordi jeg har så meget arbejde, jeg er nødt til at lave. Jeg har mails fra oktober, som jeg ikke har reageret på, jeg har 5 hæfter fyldt med noter fra møder, og jeg kunne fortsætte.

Jeg er knap 31 år, har 4 års erfaring og allerede en stress sygdomsmedling bag mig. Det er meningen, at jeg skal kunne arbejde til jeg bliver 72 år. Hvis tingene fortsætter i det tempo og på den uordentlige måde, er jeg brændt sammen inden jeg bliver 50 år.

25

Jeg kan nikke genkendende til rigtig meget af det, der er beskrevet af kolleger 'derude', opgaver der står i kø, mails man ikke får svaret på, fordi der kommer så mange, journaler der mangler opdatering osv osv.

Vi der sidder rundt om i kommunernes forvaltninger, er sat her for at servicere borgerne, men jeg oplever, at servicen er blevet ringere og ringere, fordi vi alle har for travlt. Det påvirker negativt både udadtil og indadtil. Det er bare ikke i orden.

26

Jeg er uddannet socialrådgiver i 2018 og sidder i mit første job nu med ressourceforløbsborgere over 30 år.

Jeg er blevet kastet ud i det, uden oplæring med en forventning om, at jeg skal klare mig selv. Med en fuld sagsstamme fra start. Mine kollegaer er guld værd, men også pressede og går ned med stress.

Jeg er på overarbejde hver dag, for bare at nå en brøkdel af det, der skal nås. Ofte kan jeg ikke sove om natten, fordi jeg tænker på alt det, der skal nås, og alt det jeg ikke har nået.

For mig er dette arbejde ikke bare arbejde, vi arbejder med sårbare mennesker, men har ikke tiden til at hjælpe disse mennesker, som vi gerne vil, da det meste af tiden går med at dokumentere, at vi har talt med dem, i stedet for reelt at bruge tiden på socialt arbejde.

Det er svært at være i, når dag efter dag går med at "overleve". Og det er bestemt ikke tilfredsstillende ikke at kunne gøre sit arbejde ordentligt, når man er så presset. Jeg brænder for mit fag, men kan ofte have en tanke om, at jeg ikke kan blive ved med at klare det. Jeg syntes, det er så ærgerligt, at presset skal ødelægge en passion for at hjælpe de mest udsatte mennesker.

Jeg kan mærke tidspresset fra, da jeg som nyansat og næsten nyuddannet socialrådgiver skulle varetage rollen som beskæftigelsesrådgiver til de uddannelsesparate unge. Det gik udover min psyke i sådan en grad, at der var flere røde lamper der blinkede. Ondt i maven, manglende motivation, ønsket om at gøre sit bedste, yde den bedste indsats for borgerne og samtidig forholde sig til at gå på kompromis med alt det, hvis man i så fald ønsker at overleve det.

Sagstallene er for høje til, at jeg føler, at jeg har ordentlig tid til den enkelte borger.

Der er absolut intet relationsarbejde i myndighedsrollen. (Jeg har også siddet i tilbud, hvor jeg personligt kan mærke en tydeligvis forskel)

Jeg blev på uddannelse lært, at jeg skulle finde ud af, hvordan jeg ville være som socialrådgiver. Jeg skulle lære at skønne, huske min etik og moral, huske de grundlæggende værdier mm. Når du kommer ud i praksis, finder du ud af, at det er en helt anden verden. Der er rammer, interne regler, skuffecirkulære, økonomi, og du indser hvor bureaukratiseret tingene er. Det er en kæmpe omvæltning, og tidspresset bliver kun værre med konstante forventninger om, at man skal kunne yde på minimal tid.

28

Mærker tidspresset ved, at vi skal holde korte samtaler med vores klienter. At der er en stor nødvendighed for dokumentation, men tidspresset hænger ikke sammen med forventningerne. Da vi ikke har tid til at kunne lytte og være der for vores klienter.

Jeg har tidligere været ansat som socialrådgiver igennem 17 år i forskellige jobfunktioner i det kommunale og daværende amtsligt regi. Nærmest alle steder har det været et pres og ikke mindst krydspres særligt i rollen som myndighedsperson. Jeg valgte for 5 år siden at gå selvstændig og har blandt andet skrevet en bog for at gøre opmærksom på den svære rolle, mange rådgivere har, og med fokus på vigtigheden af samtalen. Da jeg var ansat, var der desværre ofte for lidt tid til de gode samtaler, som hjælp og skabte udvikling blandt andet på grund af administrative procedurer og forskellige it-systemer.

Som offentligt ansat har jeg selv været påvirket af pres og stress og desværre set det hos et utal af mine kollegaer. Jeg har mødt og møder fortsat mange borgere, som også oplever det pres, de bliver mødt af i forskellige afdelinger af myndighedspersoner, og det skaber også et stort pres og frustration hos borgerne, som i forvejen befinder sig i en svær situation. Dette kan ofte resultere i mistillid, utryghed og klager, som er konstruktivt, og der går ofte tid med at forsøge at få dette vendt.

Det er og kan være hårdt arbejde at være selvstændig, men arbejdet som socialrådgiver er bestemt også hårdt på mange områder.

Jeg har et stort håb og ønske om, at der kan komme mere tid til det socialfaglige arbejde, mindre bureaukrati, mere forenklet lovgivning, opkvalificering og efteruddannelse af rådgivere til bedre at kunne håndtere den kompleksitet arbejdet indebærer. Mindre kassetænkning og faglig opkvalificering, fokus på individuelle og helhedsorienterede løsninger for borgerne og færre antal sager. Mindre koordinering på tværs, da det ofte skaber mere forvirring end gavn, så tror jeg, at det kan hjælpe at dække

lidt bredere fagligt og så have færre borgere. Det kræver, at der er tid og overskud til at efteruddanne sig og komme på kurser. Når jeg fx underviser medarbejdere i samtale, oplever jeg ofte, at de er pressede og kan have svært ved at koncentrere sig om at "tage ny viden ind". I pauserne holder de ikke pause, men mange benytter lejligheden til lige at følge op på en borger, som de i forvejen var bagud med. De vil gerne lære mere og giver udtryk for den kompleksitet og de vanskelige samtaler, de har med borgere med svære og ofte mangfoldige udfordringer. Mange rådgivere har svært ved at håndtere det pres og krydspres, de er underlagt, og den svære rolle, de ofte skal mestre. En del ender desværre med at få stress, blive udbrændte, eller der sker forråelse, og den ansatte er primært i en rolle som "systemets mand" for at "overleve" i jobbet. Andre forfalder til at ville gøre alt for at hjælpe borgerne og møder på den måde pres opadtil i systemet, hvilket også skaber pres og stress. Se fx statistik på området fra DS om hvor mange socialrådgivere der oplever stress.

Mit store håb og ønske er:

Mere tid til det socialfaglige arbejde. Forenkling. Faglig opkvalificering. Mindre bureaukrati og kassetænkning. Fokus på den målgruppe, vi møder i arbejdet og deres behov (kræver ofte specialviden). Mindske den stress og det urimelige arbejdsmiljø, mange rådgivere arbejder under.

Hvis det bliver effektueret, tænker jeg, at det vil kunne betale sig på sigt, menneskeligt såvel som økonomisk, da det er kendt viden, hvor meget det koster at have sygdomme og de omkostninger, det er forbundet med. Når rådgiverne er pressede og stressede, skaber det uro nedad hos borgerne, som i forvejen befinder sig i en svær situation.

30

Jeg mangler tid til at behandle mine arbejdsopgaver med den respekt, som hver enkelt opgave fortjener. Jeg mangler tid til at vise omsorg for de medarbejdere, som hver dag kæmper med at nå de mange kerneydelser. Jeg mærker, at tiden er en mangelvare for alle mine samarbejdspartnere. Vi arbejdere hurtigere og har forsat nye mål og krav, som skal efterleves. Imens løber tiden fra os. Pludselig mærker jeg ondt i maven og mentaliseringssvigt.

31

Jeg er socialrådgiver og leder socialrådgivere. Jeg har tidligere selv varetaget borgerforløb for socialt udsatte og ved, hvad det kræver at have den direkte borgerkontakt, navigere i tværfaglige samarbejdssnitflader og samtidig holde sin faglighed ved lige. Mine medarbejdere gør en kæmpe forskel hver dag, og jeg er så stolt af dem. Det piner mig, at jeg ikke kan give dem bedre arbejdsforhold, og jeg ved, at når de laver fejl, så er det, fordi de skal omprioritere hver eneste dag og løber alt for stærkt. Når jeg beder om flere ressourcer oppefra, mødes jeg af forslag om omstrukturering og omprioritering. Men vi kan ikke omprioritere os ud af det her. Vi bliver slidt ned, og det gælder både ledere og medarbejdere....

32

Jeg mærker tidspresset ved, at jeg ikke har tid til det administrative efter et møde med borgeren. Det betyder, at borgeren alt for sent modtager afgørelse, indsatsplan og egenbetaling mm. Ligeledes har jeg svært ved at få tid til journalføring på borgers sag, hvilket kan få alvorlige konsekvenser på sigt.

Socialt arbejde – hvad er det for noget?

Jeg er kommunal ansat socialrådgiver i en Familierådgivning (børn- og ungeområdet).

Spørgsmålet lyder så fint 'hvordan mærker du tidspresset'? For 3½ måned siden der mærkede jeg ingenting, min krop havde nemlig i over 6 måneder forsøgt at fortælle mig, at mine arbejdsvilkår var skadelige for mig og mit helbred. Jeg var nået dertil, hvor jeg hvor jeg ikke længere havde kontakt til min egen krop, den var ude af balance på alle måder, jeg kunne ikke længere mærke den, jeg havde hovedpine hver evig eneste dag, jeg kunne ikke sove om natten, svækket hukommelse, ticks i mit øje og til sidst så jeg mig selv siddende på mit kontor, grædende og ikke kunne trække vejret. Jeg havde ramt bunden og stressen havde overtaget hele min krop og mit sind.

Så kan man sidde og tænke 'jamen hvordan er det dog endt der og hvorfor har du ikke sagt fra'? Det havde jeg – i 6 måneder havde jeg et utal af gange givet udtryk for, at jeg havde for mange sager, for mange akutte opgaver og for tung en sagsstamme, men der blev ikke lyttet. Jeg havde 33 sager i alt, ud af disse havde jeg 21 anbringelser og 6 tvangsanbringelser. Det er en umulig opgave at nå! Jeg har altid overholdt alle tidsfrister, haft tæt opfølgning med "mine" børn og unge, så de vidste, hvem jeg var, og så vi havde en god og tillidsfuld relation. Problemet var bare, at jeg var 5-6 mdr. bagefter i det administrative. Møder, afgørelser, børnesamtaler, opfølgninger mv. lå i bunker, og der var ikke tid til at komme i bund med det.

Oveni dette skulle man samtidig forholde sig til andre akutte opgaver, underretninger, møder, procedurer, journalisering og nye sager, som må vente flere uger på at man har tid til at tage kontakt.

→ Frokosten blev oftest spist på kontoret foran computeren, så var der lidt tid til telefonopkald eller administrativt arbejde.

Døgnet havde simpelthen ikke timer nok til, at man kunne følge med, og det var dømt til at gå galt, hvilket det jo desværre også gjorde.

Jeg blev uddannet, fordi jeg havde en intention om at hjælpe sårbare mennesker og være med til at udføre et godt socialt arbejde for de borgere rundt omkring i landet, der har brug for det. Jeg har altid haft en særlig interesse for børn- og ungeområdet, og jeg er god til det. Jeg er en god socialrådgiver, men mine arbejdsvilkår gør, at jeg ikke kan være det.

Vi står med de allermest sårbare børn og unge, børn der skal anbringes udenfor hjemmet, børn der allerede er anbragt, og forældre der står i deres livs krise, men jeg har ikke tid til at være der, for jeg er allerede for sent til mit næste møde...

Så hvad var socialt arbejde egentligt for en fisk, jeg vidste det ikke. En ting vidste jeg dog, og det var, at jeg ikke længere selv havde lyst til at have én som mig som socialrådgiver.

Nu har jeg været sygemeldt i 3½ måned og er ved at være klar til at skulle ud på arbejdet igen. Det har været en lang og sej kamp, hvor jeg har haft brug for terapeutisk hjælp. Det er selvfølgelig en udgift man selv står med, da arbejdspladsen ikke kan tilbyde noget hjælp og ikke anerkender, at man som medarbejder er blevet syg af at gå på arbejde.

Mit ønske med denne kampagne er:

- At få belyst arbejdsvilkårene for alle de socialrådgivere, der hver dag forsøger at hjælpe sårbare mennesker og deres pårørende.
- At socialrådgivere bliver anerkendt for det kæmpe arbejde, de hver dag udfører på trods af dårlige arbejdsvilkår
- At socialrådgivere ikke skal blive syge af at gå på arbejde, og at stressprocenten falder væsentligt.
- At socialrådgivere får mulighed for at bruge deres uddannelse og gøre det, de er gode til.

34

Som mellemlider skal jeg kunne være tæt på mine medarbejdere og have tid til at følge med i, hvad der rør sig på den enkeltes skrivebord. Og samtidig sætte retning og synliggøre visionen. Jeg mener, at mellemlidere skal have tid til en-til-en samtaler, fokus på faglig udvikling og støtte til medarbejderne, da vores opgaver er utrolig komplekse og kræver ledelsesmæssig opbakning. Den tid har jeg prioriteret, men det kan være en udfordring med 34 medarbejdere.

Krydspresset er desuden stadig et dilemma i mellemlidernes dagligdag.

35

Jeg stoppede mit arbejde i en familieafdeling for to år siden. På trods af min alder (som berettiger til pension) ville jeg gerne have fortsat med at arbejde, måske op til 5 år endnu. Jeg har altid følt, at jeg var god til mit arbejde, hvilket jeg også altid er blevet fortalt af kolleger. Jeg måtte dog konstatere, at arbejdsvilkårene gennem de sidste år var blevet så vanskelige, at jeg ikke længere kunne se mig selv i rollen som sagsbehandler. Det tidspres som hver dag betød, at man gik hjem med en viden om, at det arbejde, man havde udført, var aldeles utilstrækkeligt, gjorde, at jeg forsømte min familie og fik besvær med at sove. Da jeg til sidst også fik hjerteproblemer, måtte jeg indse, at det var på tide at stoppe.

Jeg arbejder i et jobcenter, hvor vi sidder med sygemeldte borgere. Borgere hvor størstedelen har haft en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet. Borgere der har givet deres til samfundet, men uheldigvis er blevet syge. Borgere med forskellige lidelser, alt fra psykiske lidelser til hjertefunktion på 5 %. Vi har grundet sygemeldinger (arbejdsrelateret stress) fra kollegaer siddet med 50 % flere sager de seneste 2 år. Nu er vi fuldtallige i vores team. Det tog os 2 år! Vi har dog stadig for mange sager. Vi er under så stort et tidspres, at vi ikke får taget vores telefoner, vores telefonsvarer er fyldte, vores indbakke er overfyldt med manglende besvarelser på henvendelser. Vi skal hele tiden lave brandslukning og forsøge at overholde gældende lovgivning. Jeg har uddannet som socialrådgiver, fordi jeg gerne vil gøre en forskel for andre, og jeg gerne vil hjælpe folk videre via støtte/hjælp og socialt arbejde. Hver dag går jeg hjem med tanke over hvilke sager, der skal prioriteres som det første, når jeg møder ind næstkommende dag. Lettere hovedpine, en hjertebanken der først forsvinder i løbet af aftenen, frygten om der nu kommer en klage, da jeg ikke har kunne fuldføre mit arbejde fyldestgørende. Alt dette på grund af for mange sager og alt for lidt tid til socialt arbejde. Dette er virkeligheden fra et af landets jobcentre.

For mig er mit socialfaglige arbejde vigtigt, det giver stor værdi og mening for mig at være i kontakt med og hjælpe mine borgere...

Jeg forsøger at holde fast og følge med, når der er ekstra run på, mange dage skærer jeg pauser væk og undgår at spise og drikke for meget, haster videre til næste møde. Jo længere tid der går på den måde, des længere kommer jeg væk fra mig selv. Jeg kan ikke holde koncentrationen, og min hukommelse bliver fyldt med huller. Jeg er slået over på autopilot, min medmenneskelighed viskes langsomt væk, mit værdi-syn fader ud. Jeg forsøger febrilsk at holde fast i min faglighed, men det overdøves af de regler og rammer, som vi er underlagt, der er ikke længere noget tilbage af værdi at kæmpe for, borgeren er blevet en sag, jeg selv en robot. Jeg knækker sammen, jeg kender ikke længere mig selv og må trække stikket – undskyld kollegaer for mere arbejde til jer – undskyld borgere, fordi I endnu engang kommer bagerst i køen!?!)

Som tidligere sagsbehandler i jobcentre er det ikke ualmindeligt at have ansvar for 65-80 borgere, og det er ofte fordelt på flere målgrupper i en sagsstamme. Der er ikke tid til at overholde alt det lovmæssige, antal af samtaler og alt det, der skal sættes i gang af handleplaner, ressourceforløb, jobmål, virksomhedskontakt mv. Når vi så taler om ansvaret for kerneopgaven – borgerens afklaring – så skriger det endnu mere til himlen, hvor presset opgaven er. Det er borgeren, der skal være i fokus. Det kommer ofte som en overraskelse for nogen, at der er en person bag cpr.nr. Som socialrådgiver har jeg flere gange prøvet at være så ødelagt af for mange sager og opgaver, at resultatet er stress og alvorlige stresssymptomer, fordi der er en konstant voksende opgavemængde. Der er aldrig ro og arbejdsglæde. Du bliver belønnet med flere borgere end funktionen kan bære. Problemet er ledelse eller mangel på samme. Jeg er ikke bange for at sige det. Det har kostet mig så meget at være ansat som socialrådgiver, så om en leder læser dette gør hverken fra eller til. Det handler om organisering, fordeling af opgaver, manglende viden og kompetencer om kerneopgaven og generelt manglende viden om ledelse og ansvar for et fagligt dygtigt personale.

39

Jeg kan kun tilslutte mig mine kollegaers underretninger til jer. Jeg har i 13 år primært arbejdet med unge i efterværn og altid været stolt af min faglige identitet som både socialrådgiver men bestemt også som kommunal sagsbehandler. Nu er jeg kun stolt af at være socialrådgiver. Jeg er aktuelt i gang med at søge væk fra kommunalt regi på trods af, at jeg ved, at al min opnåede viden, netværk og erfaring går tabt i hver fald i kommunalt regi og dermed også tabt for nogle udsatte unge. Det piner mig faktisk. Jeg synes, at det er brandærgerligt. Men jeg kan simpelthen ikke være med til det mere. Økonomiske prioriteringer, uendelige formkrav, organisatoriske strukturer der umuliggør det, vi jo er der for, at hjælpe udsatte børn, unge og deres familier.

Jeg kan ikke mere.

Jeg sidder i en kombineret stilling, hvor jeg både er fagkonsulent, TR og almindelig sagsbehandler i Jobcentret for 30 aktivitetsparate.

Jeg er ikke kompenseret tilstrækkeligt med tid til de forskellige kasketter.

Jeg går på arbejde hver dag med spændinger i maven, som giver forstoppelse og til tider åndenød, hele min krop spænder op allerede på vej til arbejde.

Tag ikke fejl – jeg elsker mit arbejde, og jeg er dygtig til det – både samtalerne og den socialfaglige vurdering af borgernes sager, undervisningen og formidlingen som fagkonsulent og samarbejdet med kolleger og ledelse som TR. Men jeg løbet rundt mellem alle opgaverne, og jeg skal dagligt prioritere, om jeg vil hjælpe mine borgere, mine kolleger eller ledelsen. Jeg når sjældent at forberede mig til møderne, fordi min kalender er for presset – det samme er mine kolleger, så hvordan skal jeg afvise dem i døren som TR eller fagkonsulent?! Hvordan kan mine borgere være tjent med, at jeg skal udsætte møder med dem? Og jeg er svært tilgængelig for dem. Det er uheldigt og socialfagligt utilfredsstillende, for det er den mest komplekse målgruppe.

Jeg har et ønske om at gøre mit arbejde godt, at have mulighed for at have meningsfulde møder, hvor jeg er forberedt, at have en hjerne, der også kan hænge sammen uden for arbejdstiden og at have energi til andet i mit liv end kun arbejde. Jeg mangler tid til at fordybe mig, reflektere og lave min kerneopgave – nemlig at være der for mine borgere, afklare og udvikle deres arbejdsevne, men også kunne fagligt udvikle og bistå mine kolleger.

41

Jeg har en bunke med håndskrevne notater fra opfølgningsmøder, der er over 14 dage gamle, som jeg ikke har nået at skrive i journalen.

Jeg har ansøgninger til støtte, som også er et par uger gamle, men sagsbehandlings-tiden er 6 uger – dette ved jeg allerede nu, at jeg ikke kan nå.

Jeg har et afslag, jeg skal have skrevet, hvor svarfristen er overskredet med flere måneder, UDEN der har været tid til at informere borger omkring det.

Jeg og flere af mine kollegaer i den afdeling, jeg arbejder i, hænger ikke med røven i vandskorpen – vi er glade for at vi er kvinder og har lange stærke negle, for vi hænger kun fast med vores negle lige nu. Jeg venter kun på, hvornår neglene knækker og sygemeldingerne kommer væltende ind af døren.

Når tiden er knap, bliver jeg mentalt fraværende over for borgerne, hvilket kan medvirke til, at jeg misser/overhører ting, glemmer at spørge om ting, og ikke får forbedret mig inden mødet – hvilket kan bidrage yderligere til at glemme at spørge om ting/misse noget. Det har også medvirket til, at jeg har presset mange møder ind – op til 4-5 møder på én dag – og derfor har skulle løbe fra det ene til det andet. Det betyder, at det er svært at være rigtig nærværende i samtalen – og jeg tænker, at mine borgere også oplever det sådan. Især dem der kommer til de sidste 2-3 møder. Det kan medvirke til, at de ikke føler, de bliver taget alvorligt, og at de ikke har tiltro til vi vil (og kan) hjælpe dem.

Det betyder også i samtalen med børn/unge, at de måske ikke åbner sig op – hvis de mærker, at jeg ikke er helt nærværende og rolig, men virker fortravlet/stresset og uforberedt.

I nogle tilfælde betyder tidspresset, at vi ikke afholder flere møder, tager den ekstra børnesamtale eller lign., men vurderer på det foreliggende grundlag – selvom der måske kan være relevante ting vi misser, og det kan have den konsekvens, at vi måske ikke får fundet den relevante indsats fra starten af.

Tidspresset betyder også, at jeg ofte går fra arbejde med en utilfredsstillende følelse, fordi jeg ikke har nået det jeg skulle. Det betyder også, at borgerne må vente på hjælp længere, end hvad der i mine øjne er acceptabelt (nogle gange op til 6 måneder) – og det kan have konsekvenser på længere sigt, da tingene kan eskalere, og vi ryger op ad indsatstrappen.

Personligt betyder det også, at jeg er i meget høj arousal gennem hele dagen og er helt udkørt, når jeg kommer hjem.

Det betyder, at mit privatliv "lider" under, at jeg har for travlt på arbejdet. Aftaler aflyses i privatlivet, for at have overskud til arbejdet, som kræver mentalt overskud.

Over tid sætter ovenstående sig som stress/belastning, hvis ikke der er balance i ens arbejdsliv og privatliv, og man føler man ikke har tid til at gøre sit arbejde ordentligt. Det kan have store konsekvenser for borgerne, når socialrådgiveren bliver sygemeldt, da der ofte ikke er kollegaer, der tager over under sygemeldingen – pga. manglende ressourcer og tid.

Helt aktuelt er jeg uden arbejde og derfor jobsøgende.

Det leder mig ind på, hvorfor jeg er uden arbejde: I 2016 valgte jeg at tage orlov og senere at opsige mit faste job i en familieafdeling. Og hvorfor valgte jeg så egentlig det, når jeg nu stadig brænder for udsatte og har en lang erfaring med arbejdet – 16 år som rådgiver og 3 år inden jeg tog uddannelsen? Det valgte jeg, fordi jeg kunne mærke på mig selv, at jeg simpelthen var nødt til at sige stop, nu er det nok. I mange år og i flere forskellige kommuner havde jeg oplevet, hvordan man som rådgiver bliver presset på arbejds mængde, og at det på ingen måde nytter at gøre opmærksom på, dels at man ikke kan nå opgaverne, men at man så sandelig også bryder lovgivningen dagligt. Jeg er blevet mødt med bemærkninger som: "Det nytter ikke, at I beklager jer, for der kommer flere opgaver til jer", "Jeg vil hellere ansætte en billig nyuddannet og så ansætte en nyuddannet igen, når den første er udbrændt". Ikke at forglemme en decideret skræmmende udmelding: "Jeg vil skide på serviceloven"!!!! De vilkår og den måde at behandle rådgiverne på kunne jeg ikke længere finde mig i og tog derfor dette valg. Det faktum, at det er de udsatte, der betaler prisen, er ganske enkelt uetisk, og det faktum, at der rent faktisk ikke er sanktionsmuligheder, når en kommune bryder lovgivningen, betyder for mig, at retssikkerheden i høj grad er

krænket. Derfor tog jeg beslutningen om ikke at være en del af det arbejde. Jeg har siden været privat ansat et par forskellige steder. Både gode og dårlige oplevelser, har jeg fået med mig. Desværre er det jo sådan, at det private område er afhængig af økonomi/opgaver, hvorfor jeg nu står uden job.

Jeg har taget en beslutning om at tage en diplomuddannelse i ledelse, og jeg har tilmeldt mig nu, med start i marts 2020. Jeg er optaget af faglig ledelse og personaleledelse, fordi jeg på egen krop har mærket, hvor vigtigt det er, at man har en god leder bag sig i arbejdet. Jeg er kommet til en afklaring af, at jeg vil kunne støtte, motivere og bakke medarbejdere op. Jeg er innovativ og en stærk sparringspartner, og det vil jeg gerne lade rådgiverne mærke, så derfor denne beslutning. Jeg er helt bevist om, at det formentlig kan betyde, at jeg igen må bevæge mig ind i det offentlige igen, men jeg håber og tror på, at jeg vil kunne bidrage mere ved at være stærk for rådgiverne og ved at kæmpe for dem og de udsatte på en anden post, hvor der måske er mulighed for at belyse behovene på en anden måde.

Sammen er vi stærke.

Det er svært at sætte ord på, hvordan jeg mærker tidspresset, fordi jeg mærker tidspresset på så mange måder, at det er svært at sammenfatte på skrift. Her er et bud.

En overskrift for, hvordan jeg mærker tidspresset, kunne være dårlig samvittighed. Den dukker op i mødet med borgeren. Når jeg sidder til møde, og der dukker en sag op i tankerne, jeg ikke har fået handlet på. Når jeg er hjemme og spiser aftensmad og også nogle nætter, hvor jeg vågner om natten og de ting, jeg ikke har nået, kører rundt i tankerne.

At jeg er presset på tid, betyder kort sagt, at jeg ikke kan nå mine arbejdsopgaver. Eksempler på dette er, at jeg ofte møder borgerne uforberedt, at sagsbehandlingen (det kunne være boligindstillingen af den hjemløse borger) trækkes i langdrag, samt at sagen ikke koordineres tilstrækkeligt med samarbejdspartnere, og at dette ansvar derfor bliver overladt til den resourcesvage borger. Dette er blot nogle af de ting, som tidspresset medfører, og som indbygger en konstant dårlig samvittighed i arbejdet – dårlig samvittighed over, at borgeren ikke tilbydes den hjælp, som jeg fagligt set vurderer optimal. Og det betyder, at jeg hver dag tvinges til at prioritere mellem borgere, der alle har behov for hjælp. Dette er ikke i orden. Hverken over for mig eller borgerne.

45

Mærker tidspresset på egen krop, når det fx. føles som om halsen snører til, når man tænker på mængden af ubearbejdet mails, notater, opringninger som jeg så gerne vil handle på, men bare ikke når, fordi der altid er en sag der "brænder mere".

Men lige så meget mærkes det på kolleger, som ikke når at handle på de henvendelser, de får fra mig eller andre. De undskylder og er fortvivlet over, at de ikke tør se samarbejdspartnere eller deres kolleger i øjnene, for det kan betyde, at de får flere opgaver med sig, vel vidende at der er skæbner bag hver henvendelse.

46

Som ansat på et opholdssted for anbragte børn og unge, så mærker jeg presset på socialrådgiverkollegaerne i mit samarbejde med kommunerne.

Der er alt for ofte for lidt tid til at få inddraget de unge mennesker i egen sag, tid til rettidige afgørelser om efterværn, eller ordentlig overdragelse af sagen til en voksenforvaltning. Der er også for lidt tid til ordentligt samarbejde med os voksne, som er omkring de unge på opholdsstedet.

Det betyder i værste fald, at de unge ikke føler sig hørt, at de bliver enormt ensomme, modløse og psykisk dårlige, fordi der er så meget usikkerhed. De har heller ikke overskud til at klage over manglende rettidighed eller procesfejl, for de er afhængige af, at samme kommune og system skal hjælpe dem i voksenlivet. Desuden giver de op, og allerværst er det, når de mister troen på, at de også har ret til at blive behandlet ordentligt.

Mine kollegaer siger op i flæng. Jeg har dagligt ondt i maven, og min krop er i en konstant sitren.

Jeg kan ikke følge med arbejdsopgaverne. Det er sjældent, at jeg har haft tid til at sætte mig ind i den tilsendte status, inden jeg tager til handleplansmøder ude på bostederne. Jeg har ikke styr på fakta, og ofte kender jeg ikke handleplansmålene, hvis der overhovedet ligger nogen. Jeg har pårørende, der råber ad mig i frustration. Jeg kører den på erfaringen.

Når jeg endelig har adm. Tid, bliver jeg forstyrret non stop. Da vi er to "gamle" og har 3 nyansatte, to ledige stillinger og en ledig stilling, som er besat, men vi venter på vedkommende, er der mange nye, som også både skal oplæres og gives tid til.

Interne og eksterne samarbejdspartnere som kræver svar på noget. Et flex skema som sprænger grænserne.

Jeg sover dårligt, har ondt i maven, en krop der sitre og et privatliv som er nærmest ikke eksisterende, for når jeg kommer hjem, skal verden holdes ude.

Jeg drømmer om tid til at løse kerneopgaven. At træffe ordentlige afgørelser og ikke mindst at give mig tid i mødet med borgeren, så jeg får sat mig ordentligt ind i hans eller hendes situation, så vi kan arbejde hen imod solide socialfaglige løsninger, der passer til den enkelte. Det var det jeg ville med uddannelsen.

Jeg skiftede stilling internt for nyligt og fik dermed nye arbejdsopgaver. Jeg er på 32 timer, men det blev fra starten af klart meldt ud, at der ikke var ressourcer til at give mig færre sager. Der var derudover heller ikke mulighed for mentor. Så jeg fik fuld sagsstamme (27 børnesager), herunder 5 tunge sager med opgaver dagligt ift. bla. anbringelser og indlæggelser og kun sparring hvis jeg selv spurgte om hjælp i konkrete opgaver. Jeg har knoklet, også hver aften hjemme i perioder, men kan ikke følge med, og det går ud over mig selv og min familie og ikke mindst borgerne, som må genindlægges, fordi de ikke får rettidig hjælp, eller kun den billigste indsats i stedet for den nødvendige, skær i sig selv, fordi de ikke kommer i skole, og vi ikke handler hurtigt nok og meget mere. Jeg kan ikke se en løsning på det med de vilkår, der er i afdelingen. Jeg er en dygtig sagsbehandler og kommer langt med den smule, jeg har, og laver gode alliancer med borgerne og netværket, men det er ikke tilstrækkeligt ud fra de rammer, der er givet. Jeg er glad for at være sagsbehandler, men jeg vælger først og fremmest at passe på mig selv, og derfor bliver konsekvensen nok, at jeg skal finde mig et andet arbejde.

49

Jeg når ikke det jeg skal. Hverken ift. lovbestemte frister og ift. mine moralske og faglige frister. Kontakten til familierne bliver ofte prioriteret, så jeg har et kæmpe administrativt efterslæb og dermed mange afgørelser, handleplaner, børnefaglige undersøgelser, notater mv. som er langt over tidsfristen.

Jeg har aldrig tid til at kontakte familierne og lave opsøgende arbejde, så mange problemer når at vokse sig unødvendigt store (og dyre), før der bliver taget affære.

De familier, der råber højest, får kontakt, for jeg når ikke at ringe til dem, som ikke 'larmer'.

Jeg ville ønske, at jeg sad med det halve sagstal. 20-25 familier.

Så ville der være tid til ordentligt forebyggende arbejde, og jeg ville kunne overholde de lovbestemte tidsfrister. Jeg ville også kunne undgå at bruge mine aftner på at spekulere på løsninger for familierne, og jeg ville ikke gå og have så dårlig samvittighed.

50

Udover det psykologiske pres det er at have 60 børn og tilhørerne familier at forholde sig til, tale med, iværksætte støtte for, følge op på etc. Så er det yderligere frustrerende at høre/læse om familierne, hvor de har mest brug for støtte og er mest motiverede, men måtte holde dem hen med 1,2,3,4 uger, til at de kan få en samtale, og måneders ventetid på at få den støtte, de, når ventetiden er ovre, har ventet op mod 6 mdr. på.

Tid hvor de, ud over de problemstillinger, de er kommet med, nu er gjort yderligere bevidste om, at der skal gøres noget ved, men bliver efterladt i deres armod af et system, der kan give den rette hjælp, men ikke til rette tid.

51

I rollen som AMR er det ekstra tydeligt, hvordan de mange opgaver, med et fortsat stigende antal underretninger og nye sager, med fortsat stigende grad af bekymring og kompleksitet, gør det nødvendigt med mere tid til den enkelte sag, og de opgaver der skal gøres i løbet af sagsbehandlingen. Men med manglende tid til arbejdet bliver opgaver udført uden mulighed for relevant refleksion og fordybelse, og resultatet bliver halvgjort arbejde, hvor medarbejderne ofte 'rammer ved siden af' ift. relevant og tilstrækkelig indsats. Eller der går utilsigtet lang tid med at igangsætte en relevant indsats, fordi man skal vente, til der er interne ressourcer til at løfte opgaven, ligesom arbejdsgangene – der er til for at forsøge at sikre ensartethed – skaber 'flaskehalse' der forsinker arbejdet. I mellemtiden forværres eksisterende problemer og udfordringer hos barnet/den unge og familien. Dette koster i sidste ende større mængder ressourcer, mere tid, flere penge, og flere sorger og svære erfaringer for barnet/den unge og familien. Sidstnævnte sætter sine spor, der aldrig helt kan fjernes.

Den manglende tid til fordybelse, relevant refleksion, hyppigere samtaler med barnet/den unge og familien, samt med andre relevante fagpersoner og samarbejdspartner, hyppigere opfølgninger, og relevant dokumentation, medfører alt for store menneskelige, økonomiske m.fl. ressourcer for den enkelte familie, den enkelte medarbejder på sagen, samt for samfundet som helhed.

Jeg mærker tidspresset dagligt, ved at jeg hver eneste dag skal løbe hurtigt for at nå min kerneopgave på en måde, som er tilfredsstillende for borgerne, min ledelse og mig.

Det er sund fornuft, at de sagsbehandlingsmæssige skridt skal journaliseres, men jeg bliver hver eneste dag mødt af forventninger fra min ledelse, som pålægger mig ekstra dokumentation, som så meget stram kalenderføring, hvor alt jeg laver skal noteres i min kalender (f.eks. Besvare opkald fra borger, sparring med tilbud osv).

Der bliver dagligt stillet nye og større krav til mig og min tid. Hvis jeg kigger på min kalender, kan jeg se, at rigtig meget af det, min arbejdsdag går med, ikke handler om kontakt til og med mine borger.

Jeg skal lave lister, som min ledelse kan se forskellige oplysninger ud af, f.eks. hvilke sager jeg forventer at drøfte med rehabiliteringsteamet.

Desuden går meget af min tid med sparringsmøder med kollegaerne, sparringsmøder med en fagkonsulent, sparringsmøder med min leder, husmøder, afdelingsmøder og mange andre møder, alt sammen noget jeg har mødepligt til, og derfor tid der går fra mine borgere.

Hvis jeg ikke lever op til de krav, jeg bliver mødt af fra min ledelse, så risikere jeg, at der bliver sået tvivl om min faglighed og om jeg har mine kompetencer i orden, hvilket min nærmeste ledelse forklare mig handler om at ledelsen selv er presset.

Det at så meget tid går fra min kerneopgave til møder, dokumentation osv. presser mig. De borgere, jeg har relation til, har behov for, at jeg kan være nærværende og hjælpe dem på vej til et bedre sted i livet, de har ikke brug for, at jeg bruger en masse lister, dokumentationskrav og møder. Jeg elsker mit arbejde, men jeg hader den dårlige samvittighed, jeg går hjem med hver eneste dag, som kommer af, at jeg ikke har tid nok til min kerneopgave.

53

Jeg har siddet med forskellige funktioner, og jeg har herigennem oplevet en forskel i tiden til det sociale arbejde.

Generelt opleves det (primært ud fra min arbejdsfunktion som sagsbehandler), at tiden kan være knap til det egentlige sociale arbejde, hvilket er dét, som giver arbejdet værdi, og er med til at skabe glæde – når jeg som medarbejder oplever, at jeg har tiden til at kunne være med til at gøre en forskel for den enkelte.

Men det kan til tider drukne i diverse registreringer og dermed betyde, at man som medarbejder oplever et tidspres og følelsen af ikke at kunne "løse opgaven" og være med til at skabe en følelse af utilstrækkelighed.

Eksempler på, hvad der kan være med til at tage tiden fra det sociale arbejde:

Jeg oplever, at der skal laves mange restriktioner internt; kalenderregistreringer for at følge op på, hvad den enkelte medarbejder bruger tid på – der bliver dog ikke evalueret på dette, hvorfor det ikke skaber en værdi.

Der bliver udtrukket tal på, hvornår på dagen samtaler afholdes, og der bliver løbende afholdt medarbejdersparringer, hvor der bl.a. også følges op på denne del. Der skal udover den lovpligtige registrering af samtaler med borger udfyldes skemaer, som skal videresendes til ledelsen ift. om der sker en progression med borger, om der er lavet CV o.lign.

Der bruges meget tid på teammøder o.lign. (det er positivt med informationer, men altid i afvejning).

Jeg oplever, at der til tider bruges unødvendig tid på at tale om, hvad der skal handles på, og hvad der er vigtigt, fremfor egentlig at bruge den reelle tid på at handle.

54

Det er svært at have tid til det grundige sociale arbejde, hvis der ikke er en stor del glatte sager. De lidt tungere sager kan være svære at få afklaret på mindst mulige tid, når der er mange tunge sager, stor mødeaktivitet (herunder interne møder, kurser mv) og hvad der ellers er en del af dagligdagen i et jobcenter. For ikke at tale om ændringer i lovgivningen, som også kan komme med ganske kort varsel, så det kan være svært at nå at være klædt ordentligt på.

55

Der er store krav til dokumentation, arbejdsgiverkontakt, placeringer, tidsfrister mm. som politikerne kan måle på. Det betyder desværre bare, at det vigtige arbejde med den enkelte borger bliver overskygget af dokumentationskrav! Opgaverne som i store træk er til for, at vi kan blive målt på, bliver stadig flere og mere krævende! Vi mister fokus fra det, der virkelig rykker; at vi understøtter og prioritere tiden til de udsatte!

For mig som socialrådgiver betyder det også, at jeg aldrig når mine opgaver – jeg har altid hængepartier. Jeg må ofte tage aftener og weekender i brug for at kunne følge med og samtidig være tilfreds med min egen indsats! Jeg springer oftest frokostpausen over. Jeg kan på sigt være bekymret for, om mit eget helbred kan holde til dette tidspres – eller arbejds-pres... men det er der ikke tid til at tænke på, hvis jeg som socialrådgiver gerne vil leve op til politikernes krav og min egen forventning til kvaliteten i mit arbejde!

56

Tidspresset mærkes mest/hårdest ved, at der er mange sygemeldinger i vores specialgruppe, dette påvirker alle ved yderligere arbejdsopgaver, tristhed over ikke at kunne hjælpe gode kollegaer og frykten for selv at blive den næste. Derudover mærkes det ved, at vi ikke når vores opgaver inden for sagsbehandlingstider, det er næsten umuligt at finde tid til at være helhedsorienteret, og overskuddet er meget begrænset. Sidst men ikke mindst fyldes jeg som medarbejder med en følelse af utilstrækkelighed og manglende mening med mit arbejde, når jeg ikke kan udføre et ordentligt stykke socialt arbejde.

Jeg har været uddannet socialrådgiver i næsten 5 år, og jeg er allerede ved at brænde ud i faget.

Vi har for mange sager, og dette medfører mindre tid til borgerne og børnene. Der er meget administrativt arbejde, som skal laves, og dette udgør en alt for stor procentdel af arbejdet, hvilket giver endnu mindre tid til hjemmebesøg, samtaler og møder med f.eks. skoler mv. Færre sager ville betyde mere tid til netop dette og en langt tættere opfølgning for at sikre den rette støtte til barnet/den unge.

58

Alle løber dobbelt så stærkt. Folk går rundt i uvished, om de er fyret eller stadig har job, vi kører på 2. fyringsrunde, og vi er blevet bedt om at flytte til nye lokaler i en anden by. Jeg og mine kollegaer arbejder med ressourceforløbsborgere. Det vil sige de svageste i systemet som eksempelvis har social angst, skal selv kunne komme til toget og tage en ca. 20 minutters tur. for egen regning.

Folk ved ikke, hvor de står. Vores sagsstammer skulle ligge på omkring 35-37. De fleste er tæt på 50.

59

Jeg mister overblikket ved for højt sagsantal. Dette medfører, at ting bliver glemt, og sagerne bliver ikke håndteret ordentligt. Det giver mig dårlig samvittighed over for mine borgere.

60

Jeg mærker tidspres, frister og deadlines i maven i form af problemer med maven, sveder meget, har hovedpine, spændinger i nakke og skuldre og føler ikke, at jeg kan koncentrere mig, og har ikke tid til fordybelse. Mit liv forekommer meningsløst, og jeg mister glæden, ikke kun ved arbejdet, men også med fritiden.

Jeg mærker tidspresset på den måde, at jeg ikke når i dybden i min sagsbehandling, og det bliver ren drift og overlevelse. Det betyder, at jeg ikke altid lykkes med tingene og at give familierne den bedste hjælp, og at udgifterne til indsatserne dermed bliver større, end hvad de ellers kunne være. Det betyder, at jeg har omkring 30 minutters sagsbehandlingstid til hver enkelt børnesag på en uge, og i den borgerrettede kontakt er det 6 minutter om ugen, som skal fordeles mellem forældre og barnet samt andre aktører, der er inde over familien. De øvrige 24 minutter bliver slugt op i administrativt arbejde. Når jeg ikke har tiden i mit arbejde, påvirker det mig personligt, og det går udover mit privatliv og mit helbred. Helbredsmæssigt har jeg været så påvirket i flere og længere perioder, at kriterierne for en stresssygemelding har været opfyldt, hvilket også koster kroner og ører for samfundet. Indtil nu har jeg undgået det, fordi jeg elsker mit arbejde, og jeg ønsker ikke, at de dårlige vilkår, vi har i vores arbejde, skal gå yderligere udover børnene og familierne, men det er nok et spørgsmål om tid, før det også er der, jeg ender, ligesom flere af mine andre kollegaer har været der.

Tidspres påvirker vores hverdag, specielt i denne tid, hvor vi er sidst på året og budgettet for næste år ikke er fastsat. Konsekvens her af – ledige stillinger kan ikke opslås.

Samtidig med at der mangler kollegaer, er der lige en ny lovgivning/reform, der skal implementeres – helst lidt senere, end den er trådt i kraft, og eksemplerne kan blive ved og ved og ved.

Vi er kun lige nok ansatte til at holde hjulene i gang i forvejen med den daglige drift, men når kollegaer forsvinder, lovgivning, IT, mv. ændres, ledelsen synes vi skal omorganisere, så alle skal skifte kontor, så daler drift og motivation.

Det er utilfredsstillende at gå på arbejde hver dag og vide, at der ikke er tid til at gøre et ordentligt stykke arbejde.

63

Tid er et ord vi bruger meget igennem en arbejdsdag – Har du tid til lige at kigge på dette her, har du tid til at indkalde disse til samtale, har du tid til at deltage i dette møde mv. Men virkeligheden er, at vi ikke har tid – eller det vil sige, at vi tager os tid, men tiden går så fra et andet sted, og i den sidste ende er det borgerne, det kollegiale samvær og vores eget helbred, det går ud over.

Men kan du ikke bare sige fra/sætte foden i gulvet/råbe ledelsen op – det kan da ikke være så svært?

Jo, det er det, for selvom vi råber nok så højt og banker nok så meget i bordet, så er det mennesker, vi arbejder med og sammen med, så er det Kurt, Olga eller Børge vi skal sige – desværre har jeg ikke tid til at hjælpe dig – eller er det kollegaen, der sidder på kontoret ved siden af og "ligner en hængt kat", eller samarbejdspartneren der har brug for vores sparring for at kunne komme videre med en sag osv.

Nu prøver vi i et større fællesskab at råbe politikkerne op og kræve – MERE TID TIL SOCIALT ARBEJDE.

64

Tidspresset mærker jeg på min arbejdsplads ved, at der er for lidt tid til mit arbejde. Der er for mange opgaver og for lidt tid. Vi løber rundt som høner uden hoveder, med alt for mange bolde i luften, og folk der hiver i os fra højre og venstre. Jeg skriver "vi" fordi jeg har kollegaer, men jeg ser dem ikke. Tidspresset gør, at der ikke er tid til faglig sparring og andet med mine kollegaer. Tidspresset skaber i min bog dårligt arbejdsmiljø og desværre flere sygemeldinger på min arbejdsplads.

65

Jeg har ikke tid til at lave det, jeg er uddannet til. Jeg oplever meningsløshed, manglende faglighed. Al fokus er på drift. Jeg føler mig som en kontordame, og det er ved gud ikke den uddannelse, jeg har taget. Jeg føler mig kontrolleret i stedet for at have rygdækning fra min ledelse i et meget svært arbejdsmæssigt felt, hvor jeg arbejder med folks børn. Jeg udbrændes, ikke af mine klienter, men af ledelsesstil.

Jeg mærker tidspresset ved, at jeg ikke får set mine borgere så ofte, som jeg ønsker eller der egentlig er behov for, hvis jeg skal lave et ordentligt stykke socialt arbejde. Jeg mærker det også ved en konsekvent dårlig samvittighed over alt det, jeg ikke når, og ved behovet for at lave mangellister over de ting, jeg altid er bagud med. Jeg mærker det, når jeg tænder min telefon efter en ferie eller en weekend med ondt i maven over, hvad der ligger af opgaver – både nye opgaver og remindere på gamle opgaver, som jeg ikke har nået at tage mig af.

Der sker ændringer i strukturen, sager flyttes fra jobkonsulenter til rådgivere uden tidskompensation. Det forventes, at vi har 10 årlige samtaler med hver borgere + deltager i Frontrunner 2, deltager i kollegers samtaler og selv har kolleger med til nogle samtaler. Der peges ikke på, hvilke opgaver vi kan nedprioritere. Og sådan fortætter det.

Nye opgaver bliver lagt på min funktion i mit daglige arbejde. Borgerne får ikke den opmærksomhed, de burde have for, at de kan komme fri af den kommunale støtte.

Jeg arbejder som barselsvikar med børn & unge socialsager og mærker tidspresset, idet jeg har så mange komplekse sager og altid en deadline hængende over hovedet i form af 4 måneder til børnefaglig undersøgelse mm.

Vi får ikke mere tid, men tværtimod flere sager.

Og sagsantallet er ikke engang det gældende, men derimod kompleksiteten i sagerne. Det er nogle meget udsatte familier, som i den grad har brug for massiv støtte.

Jeg vil meget gerne støtte og guide disse familier, men tidspresset og alt det administrative arbejde gør, at der ikke er tid til at drage den nødvendige støtte og omsorg for disse familier.

At kunne stå op om morgenen og se sig selv i spejlet og vide, at jeg skal nok nå det, er utopi at tro – det kan ikke lade sig gøre ud fra de vilkår, vi er underlagt.

70

Det er fuldstændig uholdbart, vores brugere er syge, men de bliver mere syge af, at deres sag ikke kan behandles med den involvering, der kræves af rådgiveren, for at få brugeren videre i livet.

Vores brugere bliver også mere syge af at tænke på, hvordan de får økonomien til at hænge sammen, hvorledes de skal skåne børnene, og de kan som syge ikke finde kræfter til at overskue at flytte til billigere bolig. Så problemerne hober sig op for klienten og rådgiver.

Der er ingen tvivl om, at det sociale område er hårdt presset. Det mærkes ikke mindst på hjemløseområdet, hvor jeg arbejder i en kommunal forvaltning. Konstante nedskæringer og omstruktureringer i det offentlige koster på det sociale barometer. Vi yder dårligere service pga. tidspres, der er færre foranstaltninger at arbejde med grundet nedskæringer, og kompetencer og myndighed fjernes fra socialrådgiverne, der kender borgerne bedst, hvorfor mange sager lander mellem stole internt i forvaltningen eller på tværs af forvaltninger og sektorer, hvor mellemrummet mellem stolene er endnu større. I bedste fald formår socialrådgivere, sagsbehandlere, pædagogisk personale, sundhedspersonale osv. at samle trådene til borgers bedste, men først efter en masse unødvendigt bureaukrati. Dette tager tid fra en-til-en-kontakt med borgerne, der ofte oplever at stå efterladte på peronen, mens bureaukratiets tog buldrer afsted. Ofte tager toget i omstruktureringernes tegn nye ukendte omveje, og socialrådgiverne kan let risikere at falde af. Helt sikkert er det, at borgeren ikke kom med toget og står tilbage og håber på, at toget en dag kommer retur og samler dem op. Og kommer toget tilbage, er det måske med helt nye konduktører, hvorfor borger skal vise billetten igen og får følelsen af at starte helt forfra.

Samtidig presses borgerne fra 2.- og 3.- klasse af 'piske-lovgivning', hvor integrationsydelse, kontanthjælpsloft og hårde sanktioner, der midt i en kaotisk livsførelse

føles som personlig hetz. Tilføj de hertil hørende formålsløse partshøringer beskæftigelsesforvaltningen skal sende ud til socialforvaltningen for, at medarbejdere her kan bruge tid på at finde borgere uden e-boks eller postkasse og give dem besked om, at de er sanktionerede for at udeblive fra et møde, de ikke vidste, de skulle møde op til. Alt dette kun for at bekræfte, at pågældende borger var på toilettet, da toget holdt på perronen, for partshøringerne er sjældent andet en formalitet i bureaukratiets kassetænkning.

Og så hjælper det heller ikke, at boligpriserne i Hovedstadsområdet er forbeholdt folket fra 1. klasse eller businessclass. Herberger og forsorgshjem over hele Sjælland er fyldte, og alle os godmenende socialarbejdere, der ringer til mange af dem dagligt for at finde midlertidigt tag over hovedet til de bolig- og hjemløse bryder ud i sejrsråb, så kollegerne på gangen kommer ind og ønsker tillykke, hvis det lykkes at finde en plads til en forhutlet person, der har brugt måneder på gaden eller fra sofa til sofa. Vi bruger urimeligt meget tid på dét, der sat på spidsen er en konkurrence mellem kolleger om at give 'vores' borgere ro til at arbejde på en anden tilværelse.

Listen over, hvordan vi socialrådgivere på hjemløseområdet kunne bruge vores tid bedre er lang, men jeg nøjes her med at give et oprids af nogle af de væsentligste tidsrøvere.

Jeg er uddannet i 2012. Jeg har siden bevæget mig rundt på børne og unge området. Allerede via min første ansættelse lagde jeg mærke til tidspresset, når jeg tænker tilbage, jeg sad i en handleplansgruppe med 45 sager. Da jeg var i det, lagde jeg ikke mærke til det, fordi jeg generelt kører i højt tempo. Men da jeg skiftede fra myndighed til socialrådgiver på en døgninstitution, kom min krop med alle signalerne, jeg havde "overhørt" i 1,5 år.

Nu i dag har jeg siddet med myndighed i små 2 år på børne og unge området med alt fra forebyggelse til oplæg i børne og unge udvalget.

Den største udfordring jeg har oplevet ved tidspresset er:

Når bare jeg løber stærkt og formår at holde mig oprejst, så kan jeg klare det. Men når der så kommer store "uventede" opgaver så som aktindsigter på flere 1000 sider og børne og unge udvalgsoplæg. Så snubler jeg. Jeg har nu været snublet i mere end 10 måneder og min krop har gjort alt, hvad den kunne, for at lægge mig ned. Men jeg blev (dum)stædigt stående. Jeg sagde så meget fra, jeg nu kunne, over for den øverste ledelse.

Kort fortalt. Tidspresset gør, at min store faglige stolthed bliver skjult bag flovhed og dårlig samvittighed over, at jeg ikke er lykkedes med at følge op på aftaler som aftalt, at jeg ikke er forberedt til møderne, og at jeg gang på gang har ladet problematikker lægge, fordi der jo hele tiden er nogen, der er større.

En ting er, at min faglige stolthed har lidt mange knæk. En anden ting er, at mine borgere, dem som har brug for hjælp, om end de ikke altid selv er enige i dette, har oplevet at miste tillid og været udsat for urimeligt lange tidsbehandlinger og indsatser, der ikke er justeret efter behov. Hvilket i sidste ende har betydet, at den støtte, indsatsen skal være, er forsvundet. Blot fordi jeg ikke har tid til at passe mine 53 sager.

Jeg FORLANFER TID TIL SOCIALT ARBEJDE, så der ikke kommer en mail fra den øverste leder med x antal undersøgelser og handleplaner, der skal løses inden for x uger, hvor situationsfornemmelsen er helt forsyndet, og jeg ser flere og flere kollegaer med desperate øjne klamre sig til computerbordet for "lige at nå den sidste indstilling inden fyraften" til trods for, at der er langt vigtigere opgaver i at skabe tillid og progression med borgerne.

73

Åndenød, trykken for brystet, hovedpine, grådlabilhed og tankemylder om natten om sagsopgaver, som jeg har glemt, familier jeg har været nødt til at nedprioritere længe, eller samarbejdspartnere jeg mangler at give et ordentligt og fagligt svar.

Indbakken bugner af opgaver, spørgsmål, rykkere, underretninger, sure opstød, fortvivlede borgere og nye arbejdsprocesser, vi skal huske at indtænke, alt imens indbakken bliver længere og længere, borgerne bliver mere og mere fortvivlede, og rykkerne bliver flere og flere.

Kollegaerne går syge rundt – ingen kan overskue at melde sig syg, da der så venter en endnu større bunke af arbejde, når man kommer tilbage, så det er først, når kroppen fuldstændig kolliderer, at man bliver tvunget til at lytte efter sig selv og blive hjemme.

Tidspresset betyder, at mange familier ikke får forebyggende støtte, imens det stadig er forebyggende.

Tidspresset betyder, at mange aldrig når at få nok hjælp i tide.

Tidspresset betyder, at jeg ikke har kunnet nå at anbringe børn, der blev omsorgssvigtet, hurtigt nok. Tænk hvad der er sket med dem, imens de har ventet på mig.

Tidspresset betyder, at jeg ikke har kunnet overholde loven.

Tidspresset betyder, at jeg er blevet udbrændt, har fået stress og er blevet alvorligt syg – ligesom utroligt mange af mine kollegaer.

Tidspresset betyder, at der bruges millioner og atter millioner af vores alles skattekroner på at slukke brande, der aldrig havde behøvet at være startet.

75

Der er ikke tid til at inddrage forældre og børn tilstrækkeligt. Ikke tid til at gå ordentligt i dybden med sagerne – meget er “brandslukning”. Meget af arbejdstiden går med administrative ting, fremfor kontakt og dialog med børn og forældre. Har hele tiden en følelse af at være bagefter og sager som passer sig selv.

76

Jeg har ikke tid til at se borgerne i øjnene så meget, som jeg vurderer, de rent faktisk har brug for. Jeg har ikke tid til at sætte mig og gå i dybden med at finde frem til mulige alternative indsatser og støtteformer, der kan blive nødvendige i tunge sager, hvor alt andet er prøvet. Jeg skal hele tiden vælge mellem allermest meget vigtigt og lidt mindre meget vigtigt, og det er ikke okay over for de borgere, hvis liv det omhandler.

77

Jeg får høj puls og hjertebanken, når jeg er på arbejde, jeg åbner min arbejdstelefon i weekenden for at være forberedt mandag morgen. Jeg arbejder på efterslæb hele tiden, aldrig forud.

Jeg mærker tidspresset ved, at jeg ikke når de lovgivningsmæssige frister i mit arbejde. 90 % af tiden må jeg sende overskridelser ud til familierne enten pga. forsinkelser i indhentning af oplysninger, akut sager som kommer ind fra sidelinjen eller andet. Jeg er ansat i en 37 timers stilling, men arbejder langt over de 37 timer. Jeg har 42 børnesager, men pga. børnefaglige undersøgelser, handleplaner, målgruppevurderinger, afgørelser om §42 og §41, som skal være mere og mere fyldestgørende, så kræver de administrere opgaver meget mere end tidligere. Derudover skal vi dokumentere alt! Hver en mail, opkald, en hver form for kontakt skal skrives ind, dette kræver mere tid, end man lige regner med, og tager derfor også tid fra afgørelserne osv. Ingen i min afdeling går hjem til tiden, de fleste inkl. mig selv arbejder hjemme, om det så er om aften eller i weekenderne grundet den dårlige samvittighed, man har i hverdagen over ikke at nå sine deadlines. Det er familierne, der hver gang kommer i klemme, og os som socialrådgivere som knækker grundet det kæmpe pres vi er under.

79

Jeg har hjertebanken, søvnbesvær og tankemylder. Min familie savner mig fysisk og mentalt. Når jeg ikke er på arbejde, så er mit hoved der stadig. Jeg arbejder 50+ timer om ugen i gennemsnit, og alligevel er jeg håbløst bagud. Jeg har dårlig samvittighed, når jeg holder weekend, og arbejder, når jeg er syg. Mine borgere oplever, at jeg er svær at træffe, og kvaliteten af det, jeg leverer, er af tvivlsom karakter. Mine kollegaer sygemelder sig på stribe, og det hele føles som ælle-bælle-legen; for hvem bliver den næste?

Tidspresset gør det svært at udføre socialt arbejde og at holde fokus på kerneopgaven i mit arbejde; børnenes trivsel og udvikling. Det kan være svært at finde arbejdsglæden i de pressede perioder (som er konstante), fordi det er utilfredsstillende, at man ikke har tid og rum til at udføre sit arbejde efter bedste evne og imødekomme både forældre og børn.

81

Vores ledelse er optaget af, at vi overholder de lovgivningsmæssige frister, og sekundært de byrådsbeslutede frister. Dette betyder ofte, at vores tid til relations og motivation arbejdet med de borgere, vi arbejder med, bliver presset. Vi må ofte nedprioritere flere samtaler med borgerne og undlade børnesamtaler, der hvor det ikke er absolut nødvendigt. Alternativet er telefonmøder og andre kreative løsninger på at effektivisere vores arbejdstid mest muligt. Det kan opleves utilfredsstillende, at vi ikke har mere tid til at hjælpe de borgere, vi arbejder for og med. At have roen og tiden til at lytte til borgerens historie og arbejde med det, der motivere dem, for at kunne skabe de nødvendige ændringer, der vurderes behov for.

Mit bud på en underretning er derfor:

“Tid til relationsarbejdet med borgeren, og få mere kvalitet og glæde tilbage i vores arbejde.”

Det er efterhånden blevet en naturlig del af arbejdslivet i min afdeling, at der hele tiden er nogen, som er på kanten i forhold til arbejdspress og på skift bliver fritaget for flere sager eller bliver sygemeldt....lidt ligesom man på har fravær grundet forkølelse o.l.

Jeg er alvorligt bekymret for mit arbejdsmiljø. Det er en ligning, som ikke går op, hvor opgavemængden og opgavekompleksiteten ikke matcher den tid, mine kollegaer og jeg har til at løse den. Jeg har aktuelt 43 blandede sager på en 32 timers arbejdsuge i børn og unge.

Jeg mærker frustrationen, fordi alting sker for sent, går for langsomt, trækker ud, lov-mæssige frister overskrides, når min tid skal deles mellem så mange familier.

I mellemtiden vokser børnenes problemer sig større.

På grund af manglende tid bliver kvaliteten af mit arbejde heller ikke i orden. Undersøgelserne og vurderingerne bliver for overfladiske, og min tilgængelighed for familierne, så vi sammen kan handle der, hvor det virkelig rykker, er for lille. Derfor er sagerne åbne længere end nødvendigt.

Det går ud over børnene.

Det går også ud over mit og mine kollegaers mentale helbred. Stress ligger lige under overfladen. Der er jævnligt sygdomsmeldinger.

Det er forbundet med ubehag at tage telefonen, fordi det (ofte) kan betyde uventede arbejdsopgaver, som vi ikke har tid til at løse, selvom de er både vigtige og interessante. Det kan betyde, at hele kalenderen ryddes, og at nogle børn igen kommer om i køen, fordi de er mindre akutte. Ja, man skal kategoriseres som akut for at få hurtig hjælp. Det synes jeg ikke er rimeligt.

Så kære politikere: Hjælp os med at hjælpe børnene, for lige nu hænger det ikke sammen. Der er bare ikke nok tid og ressourcer.

Jeg mærker tidspresset konstant i det daglige arbejde, ved at jeg først og fremmest ikke har tid nok til at tale med borgeren lange tid nok til, at jeg selv føler, at de får noget ud af de møder, vi sammen har. Ud over det er der ikke tid nok mellem de forskellige møder. Man kan ikke fordybe sig nok i de forskellige sager, man sidder med, uden man er nødt til at arbejde over minimum et par dage om ugen. Samtidig med man gerne vil det for ens borgers skyld, men alligevel ikke vil lade arbejdet påvirke privatliv.

Man mærker presset, og det påvirker også i arbejdstiden kollegaer imellem, som man faktisk heller ikke har tiden til at tale med.

Jeg var nyuddannet og skulle ud i mit første rigtige socialrådgiverjob i en Børne og Ungeafdeling i kommunen. Fyldt med energi og mod på at hjælpe de mennesker, der havde behov for min hjælp. MEN efter kun 1 år på børneområdet måtte jeg sygemelde mig med arbejdsrelateret stress. Jeg er normalt en meget stærk kvinde, så det med at gå ned med stress kom meget bag på mig og mine nærmeste. Men nårh ja, da jeg startede på afdelingen, blev det kommenteret, "at du skal helst have været nede og vende, for at du kan lære at være i det her arbejde".

Efter kun 1 mdr. sygemelding fik jeg beskeden om, at hvis ikke jeg snart raskmeldte mig, blev jeg fyret. Mine sager kunne ikke vente på mig, og min sygemelding gik ud over mine kollegaer, som ligeledes var på randen til en sygemelding.

Det endte med en firing, trods jeg var en loyal, vellidt medarbejder. Sammen med firingen fik jeg en udtalelse om, at der ikke var en finger at sætte på mit arbejde. Min leder udtalte, at jeg havde for høje ambitioner, jeg var en "12 tals pige" og det kunne man altså ikke være i det her erhverv, for så gik man netop ned. Jeg var i chok! Kæmpe knæk i selvtilliden for en nyuddannet, der ikke havde gjort andet end at passe sit arbejde til punkt og prikke.

For mange sager, konstant afbrydelse, konstant bagude, lappeløsninger for at kunne nå sit arbejde, pinlige samtaler med sårbare borgere og børn, fordi der ikke var tid til at forberede sig. Som nyuddannet er der heller ikke tid til at blive lært op ordentligt eller superviseres, for dine kollegaer er ligeså presset. ALLE arbejder på højtryk!!

Vi, socialrådgivere, er gode mennesker, som går op i vores arbejde og har hjertet med i samtlige sager, vi får tildelt. Når man arbejder med mennesker, oftest sårbare mennesker, så fortjener de, at man gør tingene ordentlig og på en respektfuld måde. Men det bliver bare sværere og sværere for os, som sidder på den anden side. Vi går så meget på kompromis. For nu handler det om at slukke brande for at kunne overholde tidsfrister og dokumentere. Det handler om penge... Og jeg kunne blive ved.

Allerede efter 1 år som socialrådgiver tænkte jeg – jeg skal ikke være socialrådgiver mere, lad mig komme væk!! Tænk at virkeligheden er sådan. Jeg har nu søgt andre veje, ud til det private og er glad for, at jeg forblev socialrådgiver og ikke lod mig skræmme af et kommunalt arbejde som sagsbehandler. Jeg har kæmpe respekt for de af mine fagfæller, der kan leve med de arbejdsforhold. I skulle bare vide hvor meget de knokler og sætter deres eget liv til side for at hjælpe andre!!

Jeg mærker hver dag et enormt tidspres i mit arbejde som socialrådgiver i en familieafdeling. Vi har travlt. RIGTIG travlt. Vi har pt et helt Børneteam, hvor kun 2 (ud af 8) stadig arbejder fuldtid. De andre er enten fuldtids – eller deltidssygemeldte grundet stress. Vel at mærke arbejdsrelateret stress. Jeg sidder pt i vores Modtagelse, hvor alle underretninger indgår. Vi modtager mange underretninger omkring vold, og de sidste måneder har været særligt slemme.

Når en underretning om vold tikker ind, så skal den prioriteres, hvorfor alt andet bliver sat på stand-by. Arbejdstelefonen kan kime, men der er ikke tid til at besvare de indgående opkald, når man sidder i en akut sag. Dette er ikke okay for borgeren, og det er ikke okay overfor rådgiver.

En normal arbejdsdag er for mig at tage hjem med en viden om, at jeg har sager, hvor børn og familier har brug for svar og hjælp, men det har ikke været muligt for mig at være der for dem, da jeg er massivt presset i andre sager. Jeg har journalnotater liggende, der er 14 dage gamle, som ikke er journaliseret endnu. Jeg har telefonsvarerbeskeder på min telefon, jeg endnu ikke har fået aflyttet. Jeg har mails i min inbox,

som jeg hverken har taget stilling til og/eller besvaret. Det stresser mig. Jeg når ikke at færdiggøre een sag førend den næste larmer, og jeg skal ud af døren. Og det elsker jeg normalt, men jeg elsker ikke, at jeg ikke har tiden til at gøre mit arbejde ordentligt – for det er ikke i orden overfor vores udsatte børn og unge og deres familier, og det er heller ikke i orden overfor mig selv.

Jeg er uddannet til at hjælpe og udfører socialt arbejde, og jeg har valgt, at jeg vil hjælpe udsatte børn og unge, fordi det er det, jeg er god til. Lige nu konflikter det i mig, fordi jeg rent faktisk ikke udfører socialt arbejde, men i stedet knokler som en robot, der kører på de sidste batterier og blot forsøger at holde røven i vandskorpen for ikke selv at drukne.

Vi drukner i sager og vi drukner i, at vi ikke har tiden til at gøre vores ordentligt. Vi mangler ressourcer, men får tudet ørene fulde om, at "vi skal spare, så hjælpen skal hentes internt". Problemet er bare, at det ikke kan fortsætte sådan. Vi kan ikke blive ved med at trække læsset for vores kollegaer, for så falder vi selv. Hvad skal enden på det her være?

Tidspres, uendelige arbejdsopgaver, borgere der ikke føler sig set og hørt – løfter til borgerne og lovgivning vi gerne vil overholde, men som oftest ikke lykkes grundet mangel på tid.

Socialrådgivere er i tidspres, og det kan også ses på kvaliteten af det sociale arbejde, vi til tider leverer.

Hver dag er der tidspres, og der vil altid være opgaver, som man simpelthen ikke kan nå – trods alle gode intentioner.

Vi har et højt sagsantal, og hver dag skal vi vurdere, hvilke borgere der har ALLERMEST brug for vores hjælp – trods det, at det er ALLE borgerne med en aktiv sag, der har brug for hjælp.

103 sager med de mest udsatte borger med psykiske udfordringer, rusmiddelsproblematikker og hjemløse, som vi på ingen måde havde tid til at bare lytte til, vi kunne kun slukke de største ildebrande.

Det er blevet bedre efter 2 år, med flere rådgiver, men sygemeldingerne forsætte med at komme... fordi det forsat brænder i alle de sager, vi ikke nåde.....mennesker vi ikke hørte, og grundet dette overhørte vi os selv med stress til følge.

Vi kæmper videre.

89

Børnefaglige undersøgelser både udskydes og forhastes. Når de endeligt bliver lavet, og vi kigger på helheden, er børnene store og problemerne er vokset alle over hovedet.

Jeg sidder som socialrådgiver i en afdeling, der arbejder med udsatte børn og unge. Jeg oplever, at tidspresset gør, at familierne ikke får rettidig støtte og vigtigst af alt – de bliver ikke ordentligt inddraget i deres egen sag. Der er ikke tid til at lytte til borgeren, at få dem med eller kvalificere deres egen input til, hvad de har brug for støtte til. Beslutningerne ligger ofte hos nyuddannede og velmenende unge kvinder, som uden den fornødne oplæring er sat til at passe et stigende antal af sager.

Den manglende oplæring har baggrund i, at flere og flere erfarne rådgiver flygter fra kommunerne og ud i det private erhvervsliv – dette da der ikke er plads til at bruge sin faglighed, at fagligheden forsvinder i hverdagen, ikke kan opretholdes og ikke tillægges tilstrækkelig vægt. Der er ikke tillid til, at rådgivere kan varetage simple vurderinger, og derved mindskes egenkompetencen. Jobbet holder op med at være meningsfuldt, idet man ikke kan sætte fagligheden i spil og være en troværdig fagperson overfor borgerne. Dygtighed bliver målt på at være rettidig ift. at sætte flueben i de elektroniske journaler. Så er indholdet af notatet i mindre grad vigtigt. Journaler der for størsteparten ikke bliver læst af andre, end den næste rådgiver som skal overtage sagen, grundet den højre frekvens af opsigelser.

Jeg oplever, at den manglende tid rammer dem, vi er der for – borgere... De bliver ramt på ikke at møde menneskelighed, faglighed og kontinuitet. De mister tilliden og vi dermed evne til at hjælpe dem til at skabe de fornødne forandringer i deres liv.

Stigende sagsantal uden at der bliver prioriteret oppefra, hvilke arbejdsopgaver der SKAL nås, og hvilke der kan nedprioriteres. Således står den enkelte rådgiver med et umuligt prioriteringsspørgsmål, som der i øvrigt hellere ikke er tid til at gøre sig refleksioner om. Endvidere sygemeldes kollegaer på stribe – og deres opgaver skal jo også passes. Det betyder, at man kommer endnu længere bagud med egne opgaver, fordi man hele tiden får presset nye opgaver ned over hovedet. Der er ikke tid til nærværet, inddragelse og omsorg, som mange udsatte familier kalder på.

Endvidere ses det, at det ofte er rigtig svært at skabe forandringer i de udsatte familier. Det sociale arbejde eksisterer ikke længere – men handler ofte om brandslukning.

Jeg blev uddannet socialrådgiver i foråret 2019 og har siden været ansat som koordinerende sagsbehandler i jobafklaringsforløb. Da jeg startede i jobbet, overtog jeg en sagsstamme på 60 borgere. Jeg oplever dagligt en kamp mod at være der for borgerne og støtte dem i at vende tilbage til arbejdsmarkedet eller en afklaring til andet. Jeg er altid presset i forhold til det sociale arbejde, dokumentation, måltal og en alt for lang "to do" liste. Når jeg har fri, tænker jeg på alt det, jeg skal huske, om natten sender jeg mig selv mails for ikke at "glemme" ting og ikke mindst borgere.

Jeg har de bedste kollegaer, og vi støtter hinanden og hjælper, hvis der er behov. Men jeg er ikke i tvivl om, at jeg ikke bliver "gammel" i dette job.

Jeg ville illustrere, hvor jeg mangler tid med et spørgsmål. Hvordan kan man tro, man kan hjælpe et menneske i en udsat position på en 20 minutters samtale, hvor der også skal snakkes CV og andet jobrelateret?

Jeg er klar over, at min målgruppe ikke er kategoriseret som sociale udsatte, men virkeligheden er en anden, og vi taber mange på gulvet.

Min overbevisning er, at man er en social udsat person, når man har været uden job i mange år, men vi har ikke tid til at undersøge, hvilke problemer som kunne tænkes at ligge bagved arbejdsløsheden, det betyder, at disse mennesker bare kører rundt i en cirkel i jobcenterhelvede, og de ender med at blive meget syge.

I forhold til arbejdet er det manglende overblik, manglende tid til borgerne og den dårlige samvittighed over ikke at kunne gøre sit arbejde bare lidt tilfredsstillende.

På hjemmefronten fordi jeg er drænet, når jeg kommer hjem, og nogle gange må arbejde for at nå tidsplaner.

Jeg sidder som FTR i mellemstor kommune og er meget bekymret over mine kollegaers trivsel.

Jeg ser at Jobcentermedarbejder, der arbejder med borgergrupper, som har udfordringer udover ledighed, sygemelder sig med belastningsreaktioner og stress.

Udfordringerne udspringer fra en evig forandringsproces, der aldrig giver ro til det social arbejde, ja, bare ro til at drifte i egne sager. Forandringerne udspringer fra nye omgivelser, ny igangsættelse af projekter fra div. styrelser og puljer, der konstant giver nye "skal" metoder, frem for en socialfaglig vurdering af egnet metodebrug. En ledelse der med de bedste hensigter presser sagsbehandler til yderligere krav, i form af stort øget samtalehyppighed med borgergrupper uden en realistisk vurdering af ressourceforbrug i de enkelte afdelinger.

Det kan beskrives, at rådgivere der før har haft 35-40 sager, øges til 50-60 sager med min. 10 samtaler pr. år. grundet i forskningsprojekter som eks. BIB, der igen udmunder i projekter som "Flere skal med 1 og 2" og igen uden hensyntagen til de reale faglige ressourceforbrug.

Der er ingen tvivl om, at der forsøges at finde succesfulde arbejdsmetoder, der kan hjælpe borgerne til øget tilknytning til arbejdsmarkedet. Udfordringen ligger i, at bor-

gergrupperne har massive udfordringer udover ledighed, som borger ikke nødvendigvis har ressource til at arbejde med, når borger konstant presse til udvikling inden for arbejdsmarkedet.

Faglige begrundelser kunne ligge i, at man skal lære at leve, og derigennem udvikle en arbejdssevne, som en evt. arbejdsgiver til sidst vel betale for.

Jeg ser, at socialrådgivere presses til at hoppe over alle mellemregninger og kun fokusere på deltagelse i arbejdslivet. Denne tilgang giver ikke mening for ansatte, og det ses med ret stor tydelighed, at de ansatte ender i fraværstatistikker med længe-revarende sygemeldinger.

Ligeledes ses der tydelige udfordringer på familieområdet, hvor kommunernes økonomiske pressede situation går hårdt udover fagligheden i arbejdet med de udsatte familier med børnene som udgangspunkt.

Her presses socialrådgiverne ligeledes af et meget højt sagstal, der ligeledes ender med belastningsreaktioner af selv rutineret socialrådgivere, der handler handlingsrum og meningsfuld socialt arbejde, frem for en evig brænd slukning.

Som FTR har jeg en stigende general bekymring for socialrådgivernes arbejdsmiljø.

Kommunen er distriktinddelt efter skoler.

Jeg havde 1400 potentielle "kunder" i mit distrikt, som dækkede alt fra misbrug, overgreb, psykisk sygdom i alderen 0-22 år (hvis de kom i efterværn).

Jeg havde sjældent en ide om, hvad jeg mødte ind til, og hvornår min arbejdsdag stoppede.

Min sagsstamme kunne svinge fra 35 børnesager til omkring 55 på kort tid.

Kommunen besluttede, at socialrådgiverne også skulle sidde på skolen 2 dage om ugen, uden ændring i fordelingen af opgaver. Dette betød ofte en masse små opgaver f.eks. afklaring af problematik i samarbejde med ungdomspsykiatrien eller noget helt andet – som begyndte at stjæle tiden fra det sociale arbejde.

Kommunen valgte at få DUBU, som jeg kom til at implementere sammen med en fantastisk kollega – dog valgte hun at gå fra efter 3 mdr. fordi hun ikke havde tid.

En normal arbejdsdag for mig blev, at jeg om formiddagen hjalp mine kollegaer med DUBU, senere lavede jeg administrativt arbejde og eftermiddag / aften lavede jeg hjemmebesøg / børnesamtaler.

Efter at have arbejdet sådan i 1½ år sagde kroppen fra, og jeg blev sygemeldt i 2 mdr. Jeg kom tilbage og skulle indhente en sagsstamme, der havde ligget stille under min sygemelding.

3½ måned efter jeg kom tilbage, blev jeg fyret, da jeg var begyndt at udvise symptomer på stress igen. Jeg er efterfølgende kommet i arbejde igen. Men er forsat ramt af problematikken omkring, at der fra politisk side ikke er en forståelse for, at socialt arbejde kræver tid. Tid til forståelse, skabe en relation, lave dokumentation / administration og alt det andet.

I dag arbejder jeg som vikar. Vikaropgaven giver mig muligheden for at sige fra og tage en pause. I alle de forvaltninger, jeg besøger / arbejder i, er arbejdspresset / tidspresset stort, og alle steder møder jeg medarbejdere, der hænger i med neglene.

Jeg har arbejdet i 20 år med børn, unge og familier. Mine kvalifikationer går fra at være faglig konsulent, til DUBU-specialist, til at sidde med en specialviden omkring psykiske sygdomme og unge, der begår kriminalitet.

Lysten til at arbejde som socialrådgiver er forsvindende lille, under de rammer der er givet os som socialrådgivere. Mit spørgsmål er, om Danmark har råd til, at medarbejder som mig forsvinder.....

97

Mindre tid til relations- og helhedsorienterede arbejde med klienterne.

98

Mange opgaver og for lidt tid.

Mange nye opgaver og for lidt udvikling/uddannelse i denne forbindelse.

Jeg er sygemeldt med stress pga. arbejdspress med alt for mange sager/opgaver.

Jeg føler ikke længere, at jeg fagligt kan stå inde for at arbejde under de betingelser, og har taget konsekvensen og har opsagt min stilling. Jeg vil gerne finde et nyt job som socialrådgiver, men er meget i tvivl, om der overhovedet findes nogen stillinger, hvor der er tid til at lave ordentligt socialt arbejde.

Jeg oplever, at jeg mangler tid, da vi til tider sidder med 60-70 sager på sygedagpengeområdet. Når vi sidder med så mange sager, så mangler vi tid til faglighed, grundighed, kvalitet, og vi mister nemt overblik i sagerne, og dette kan gå ud over selve kontaktforløbet for borgerne.

Risikoen kan bestå i, at borgerne ikke får den hjælp, de har brug for, og at de ikke får den hjælp, de har brug for i rette tid. I sidste ende kan det betyde, at borgerne er længere tid om at komme tilbage til arbejdsmarkedet, når der er så mange andre adm. opgaver og sagsprocedurer, som samtidig skal overholdes, som tager vores tid ift. det, som betyder mest, hvilket er tiden til borgerne.

Det burde altid kunne betale sig at have fokus på at skabe de bedste vilkår i vores arbejde, fordi det er i samarbejdet med borger, at vi skaber de bedste løsninger. Det kan dog ikke lade sig gøre, når der ikke er tid til socialfagligt arbejde og ordentlige rammer til at udføre vores kerneopgaver, når bunkerne af sagerne kun vokser og vi mister overblikket. Det går ud over vores arbejdsmiljø, og vi mister vores faglige identitet, hvorfor der også er så mange socialrådgiver, som går ned med stress.

Dette samlet set er ikke en holdbar situation set ud fra et samfundsøkonomisk perspektiv, hvorfor vi savner og mener, at der skal være tid til og investeringer i at skabe gode rammer for socialt arbejde.

Til daglig mærker jeg i høj grad tidspresset:

Jeg mærker det på, at jeg aldrig helt når alt det, der skal nås mig i løbet af en dag.
Jeg mærker det på, at min flextid gradvist stiger, fordi jeg er nødt til at blive færdig med de vigtigste opgaver i ordentlig tid.

Jeg mærker det på, at obligatoriske møder bliver en hindring for mit arbejde.
Jeg mærker det på, at min mave siger fra.

Jeg mærker det på, at mine værdier om ansvar og ordentlighed kommer i klemme, når jeg får pålagt at bruge tid på diverse administrative opgaver (Ironisk nok, fx tidsregistrering), som kun er af hensyn til systemet – ikke kerneopgaven.
Jeg mærker det på, at jeg er nødt til at prioritere opgaver fra, fordi de ikke anses som vigtige for andre end borgeren og jeg.

Jeg mærker det på, at jeg søndag aften ofte har svært ved at sove, fordi jeg tænker på og reflekterer over arbejdet. Det skyldes nok, at jeg ikke har tid til det i dagligdagen.
Jeg mærker det på den dårlige samvittighed, når jeg er nødt til at sige fra over for nye opgaver, for at kunne nå de eksisterende.

Jeg mærker det på frykten for ikke at forberede en sag godt nok inden en afgørelse.
Jeg mærker det på tvivlen om, at jeg handler helt korrekt overfor den enkelte borger, når jeg ikke har haft tid til fordybelse i sagen.

Jeg mærker det på frustration, når jeg ikke kan lægge en plan med borgeren, så den får overblik – fordi jeg ikke selv kan opnå tilstrækkeligt overblik over min egen tid.

Jeg mærker det på håbløsheden, når jeg får endnu flere borgere på min sagsstamme, uden at andre opgaver tages væk.

Jeg mærker det på den mentale træthed, når jeg kommer hjem og igen har brug for at min kæreste ikke snakker i et stykke tid.

Jeg hører det på mine kollegaer, som heller ikke har tid.

Jeg ser det på borgerne, som godt ved, at de får lov at blive i systemet for længe, fordi jeg ikke har tid til at hjælpe dem effektivt videre.

Jeg ser det på mit ur, når jeg igen kommer lidt for sent til et møde, fordi tidligere borgersamtale trak ud.

Jeg ser det på min kalender, som er fuldt booket 4 uger frem.

Jeg hører det i min stemme, når borgerne ringer ubelejligt for mig.

Jeg hører det på min nærmeste leder, som ønsker at det kunne være anderledes, men er lige så tidsbundet som mig.

Jeg mærker det og ser det på mine kollegaer, når vi skal deltage i endnu et tidskrævende projekt, for at få penge nok til kerneopgaven.

Jeg mærker det i mavepinen, når jeg hører min øvre leders stemme, når han ganske diplomatisk giver udtryk for at vi llllilige kan presse den lidt længere.

Mest af alt mærker jeg det i maven og på den sygemelding, jeg nu har fået.

Jeg mærker det på, at min første tanke var "det har jeg ikke tid til".

Jeg har mærket tidspresset og valgte derfor i april 2019 at opsige min stilling som socialrådgiver. I en børn- og ungeafdeling oplevede jeg, hvordan tidspres resulterede i kolleger, som ikke kunne sige fra og arbejde til sent om aftenen. Kolleger, som følte svigt over for deres egne børn, i forsøget på at redde andres. Et arbejde, hvor man hellere går syg på arbejde for ikke at tabe nogle på gulvet og komme bagud. Et system, der skaber sine egne syge børn.

Derfor valgte jeg at trække mig fra denne branche, efter kun 2,5 år. Jeg er ikke længere socialrådgiver. Jeg er lettet, er glad og har overskud stort set hver dag. Jeg læser igen. Jeg lærer igen. Jeg får ros for mit arbejde og er stolt af det.

Jeg mærker tidspresset ved, at der opstår dårlige arbejdsforhold, trivsel og kollegaer, som ikke har tid og overskud til at gå i dybden og læse op på ny viden, forskning.

Man kører derudaf på rutinen.

Det socialfaglige bliver systematiseret og umenneskeligt.

Jeg oplever symptomer i kroppen, dårlig søvn, ingen glæde i at møde på job og utilfredshed.

Ikke så social eller imødekommende.

Manglende ejerskab og forståelse for det arbejde, jeg skal udføre.

Jeg skal tro på borgeren, så udvikler de sig bedst, siger alt forskning på området.

Men hvis jeg ikke tror på min socialfaglighed, fordi jeg bare løber stærkere og ikke selv helt forstår hvorfor.

Hvordan skal jeg så kunne udvise den ro og tillid til borgeren?

Jeg sidder i en modtagelse i en børn og familieafdeling. Vi ligger på et sagstal på 55 sager.

Jeg mærker tidspresset ved at have lang ventetid til en partshøring. Vi indkalder forholdsvis hurtigt borgerne til en partshøring, men fra indkaldelsen modtages og til selve partshøring kan der godt gå et par måneder. Det er selvfølgelig utilfredsstillende for borgerne og ikke mindst børnene.

Ydermere har jeg meget skrivearbejde liggende på mit bord, og selvom jeg har sat skrivetid af i kalenderen, så bliver det gang på gang overbooket af andre akutte sager.

Vi skal selvfølgelig handle, når der er behov for det, men samtidig skal vi også have målgruppevurderet og sendt sager videre, så andre borgere får den hjælp, som der er behov for og så tidligt som muligt.

Ydermere er der også de lovgivningsmæssige frister ift. den børnefaglige undersøgelse, der ofte ikke er lang tid at udarbejde, når sagen endelig er kommet i baglandet.

Jeg er lige blevet færdiguddannet og er i fast arbejde, i jobcentret, aktivitetsparate over 30 år.

I forbindelse med min ansættelse blev jeg lovet et maks antal sager på 30, da jeg også skulle undervise ved siden af.

Jeg sidder i dag med 52 sager og er på ingen måde tilstrækkelig i de sager/mennesker jeg arbejder med. Mine kollegaer falder som fluer om ørene på mig, og jeg er bekymret for, at det er den vej, jeg har valgt at gå.

Arbejder i en sygedagpengeafdeling, mit arbejde går egentlig ud på at bringe borgen tilbage på arbejdsmarkedet. Desværre er der så mange sager og dokumentationskrav, at der ikke er tid til at lave kreative handleplaner, som er tilrettet borgerens behov. I stedet sendes de på vores standardforløb, som ikke passer alle. Blev uddannet i 2017 og blev en del af den statistik af nyuddannede, som bliver ramt af stress inden for et år. Et andet problem, jeg oplever, er, at det er umuligt at holde ferie med god samvittighed, når der skal være opfølgninger hver fjerde uge samt revurdering hver måned. Det betyder, at man skal løbe rigtig stærkt inden og efter ens ferie, hvilket er mere til, at man ikke rigtig får koblet fra i ens ferie, som man trænger til efter en travl hverdag.

Jeg blev ikke socialrådgiver for at lave et halvt arbejde, men fordi jeg faktisk rigtig gerne vil hjælpe folk videre i livet, og ikke blive mødt af mistro fra dem.

For mange sager (80-90) og hele tiden højere krav til administrative procedure og effektivitet.

Sidder med voksne med fysisk og psykisk funktionsnedsættelse.

Jeg har svært ved at overholde lovgivningen på området. Jeg arbejder med sygedagpenge og har så mange sager, at jeg har svært ved at nå at tale med alle borgere inden for lovgivningens frist. Derudover er jeg altid bagud med opgaver. fx. har jeg svært ved at lave den forberedende del af rehabiliteringsplanen, der er vigtig, når borger skal tilkendes pension eller fleksjob.

Jeg oplever, at hverdagen går så stærkt, at jeg ikke har tid, hvis der er en, der ringer og har brug for en snak. Og jeg oplever, at jeg sjusker i min dokumentation, fordi jeg ikke har tiden til det.

Der er flere af mine kollegaer, der har været syge af stress, og i sommers fik jeg en blodprop i hjertet, måske på grund af det langvarige høje arbejdspress. I hvert fald har det nok været en medvirkende årsag.

Jeg elsker mit fag og mit arbejde, men er træt af, at jeg ikke har tid til at gøre mig umage, og bedst muligt hjælpe borgerne mod en raskmelding.

Om 1½ måned træder forenklingsreformen i kraft, og der kommer nye regler på sanktionsområdet. Reglerne på sanktionsområdet er endnu ikke vedtaget og forenklingsreformen er knap underskrevet – det betyder altså, at vi har meget kort tid til at ændre og tilpasse sagsgange til de nye regler. Vi ved, at der sker ændringer i vores IT-systemer, men vi ved endnu ikke, hvad der kommer til at ske.

Kære politikere; hvorfor skal reformer og regelændringer altid hastes igennem, uden at vi har tid til en ordentlig implementering ude i kommunerne?

Jeg oplever, at de øgede krav til digitalisering, og hastigheden hvormed reformer og ændringer rammer os, desværre betyder, at disse ændringer bliver dårligt implementeret. Jeg oplever kolleger i jobcentret, der drukner i proceskrav og krav om registrering af alverdens oplysninger, uden at de oplever at det nødvendigvis giver mening for deres arbejde med borgerne.

Kære politikere; det er tid til at give os arbejdsro!

En socialrådgivers bekendelse.

Jeg frygter den dag mine børn stiller mig spørgsmålet “: Hvorfor er det vigtigere for dig at hjælpe de sygemeldte i kommunen end at være der for mig?”

Årsagen er åbenlys, og jeg har ikke et svar at give dem. Det har ganske enkelt taget overhånd.

Aftenarbejde. Weekendarbejde. Fysiske symptomer når telefonen ringer.

I sidste uge måtte jeg gå ind til min leder og sige, at jeg ikke kunne blive ved.

En meget svær samtale at tage hul på.

Den dag var jeg drejet forkert af på vej til børnenes skole. (4. gang i den uge jeg havde glemt, hvor jeg skulle hen).

Min kollega havde sygemeldt sig, og jeg måtte igen påtage mig hendes opgaver frem for at tage mig af mine egne. Dråben, der fik bægeret til at flyde over, var, da jeg gik glip af min søns skole-hjem samtale.

Noget var helt galt. Jeg kunne ikke længere leve op til mine egne værdier.

Jeg har 100% opbakning og er heldig at have en leder, der selv er socialrådgiver og kender til socialt arbejde.

Alligevel er fleksen på langt over 100 timer, og det pres, der er pålagt til at præstere, kommer fra mig selv.

Hver dag ser jeg mennesker i øjnene, der har brug for min hjælp.

Hver dag ser jeg, at jeg gør en forskel.

Det er svært at se til.

Det er svært, at kollega efter kollega enten går ned med stress eller forlader faget.

Jeg har haft mange ledere over de seneste år.

Det er svært at nå måltallene, når de mennesker, der skal levere indsatsen, er så pressede.

Af og til er det svært at se, hvem der er sagsbehandler, og hvem der sygemeldt.

Ledelsen har prioriteret vores område, og der kommer nye kræfter til.

Udfordringer er ofte, at der går for lang tid fra problemet er anerkendt, til der er komme flere hænder til.

I den mellemliggende periode er der flere, der sygemelder sig, og andre må tage over.

Når der så kommer nye kræfter til, er de andre, der har taget over under de førstes sygemeldinger, så udkørt, at de må sygemelde sig. Det bliver en ond spiral, hvor alle brænder ud med tiden.

Derfor er det vigtigt, vi kommer på forkant og får skabt gode rammer fra start.

Lavt sagsantal med tid til den enkelte borger, tid til oplæring og fokus på helhedssynet.

Jeg har ikke selv været sygemeldt med stress – endnu – og håber ikke det bliver nødvendigt.

Jeg har været medskaber af problemet.

Mine handlinger har været med til at sløre de manglende ressourcer og det faktum, at opgaven ikke kan løses indenfor den afsatte arbejdstid.

Med store evner kommer et stort ansvar.

Jeg er meget bevidst om, at det ansvar er et, jeg pålægger mig selv.

Det er svært ikke at hjælpe, når man ved, man kan.

Jeg venter i spænding på ledelsens nye tiltag og håber, at denne gang lykkedes det os at skabe stabilitet og arbejdsro.

Samtidig vil jeg træffe andre valg for mig selv og min familie.

Jeg erkender, at jeg ikke kan hjælpe nogen, hvis først jeg brænder ud.

Derfor vil jeg fokusere på det nære og fremover forsøge at nå det, jeg når i arbejdstiden.

Mit store socialrådgiverherte kan jeg ikke lægge fra mig – det er en del af den, jeg er. Men nu er det tid til at rollen som mor træder i forgrunden – den er nu engang den vigtigste rolle, jeg har.

Jeg arbejder i en Handicap og psykiatrideling. Jeg har 80 børnehandicapsager og 20 § 100 sager (voksen merudgifter). Det er for mange sager. Jeg mener, at relationen til børn og familier er meget vigtigt, og min kerneopgave er netop at støtte familierne, uanset om de har mange eller få ydelser fra serviceloven. Mine familier skal kunne ringe til mig, og de skal have mulighed for mine hjemmebesøg, hvis jeg skal kunne gøre en forskel. Det er ikke rimeligt, at de skal vente 2 eller 3 uger på et besøg, når de står i en akut krise. Jeg er træt og trist over at skulle undskyldte overfor familierne, når jeg ikke har tid.

Sagerne hober sig op, mens mennesker venter hjælpeløst på, at jeg får udfyldt alle rubrikker – de har behov for reel rådgivning og støtte nu! Ord bliver vendt og drejet for at beskrive den virkelighed, som de står i, for at næste niveau kan bedømme, hvad de mener, loven forpligtiger forvaltningen til at yde. Det er stressende at se mennesker lide nød, mens tiden går.

Jeg arbejder med aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere over 30 år. Vi har omkring 100 borgere tilknyttet vores sagsstamme – altså godt og vel det dobbelte af DS' vejledende sagstal. Det, der blandt andet kendetegner godt socialt arbejde, er, at der er tid til og mulighed for at opbygge en tillidsfuld relation mellem borger og socialrådgiver – uanset, om borger er langt fra arbejdsmarkedet eller tæt på. Den individuelt tilpassede sagsbehandling, hvor alle ikke skæres over præcist samme kam, virker motiverende og hjælper den enkelte mod arbejdsmarkedet. Det er der ikke tid til her, hvor vi benhårdt er nødt til at prioritere, hvilke af vores borgere vi giver en indsats, for overhovedet at hjælpe nogen mod arbejdsmarkedet.

Som socialrådgivere, virksomhedskonsulenter, mentorer osv. arbejder vi blandt andet med borgere, der er langt fra arbejdsmarkedet. Borgere med psykiske lidelser, misbrug, fysiske lidelser og andre massive problemer, der gør, at det er svært for dem at komme på arbejdsmarkedet – igen, eller i det hele taget. Vi ligger hver dag øre til mange barske historier om menneskers skæbner, og vi har stor forståelse for, hvorfor disse mennesker er så langt fra arbejdsmarkedet, som de er. Samtidig er det vores faglige pligt, og vores passion, at forsøge at hjælpe dem med at få fodfæste på arbejdsmarkedet. Når man er meget langt fra arbejdsmarkedet, så tager det tid at motivere den enkelte borger for at forsøge sig. Vi lykkes dog med det i høj grad, og vi kan blive endnu bedre, hvis vi havde ordentlig tid til at lave det stykke fagligt forsvarlige sociale arbejde, som vi er uddannede til. "De gode historier" om dem, der trods alle odds kommer videre i livet på positiv vis, og kommer på arbejdsmarkedet, er i høj grad et resultat af, at personalet her har fået mulighed for at få et grundigt overblik over borgerens situation, at vi har haft tid og mulighed for at lave et stykke grundigt motivationsarbejde med den enkelte, der har hjulpet vedkommende. Dette motivationsarbejde kræver den fornødne tid – tid vi simpelthen ikke har.

"Vi skal sætte borgeren først"! Sådan står der i Regeringens Sammenhængsreform fra april 2017, og det er det vi forsøger på at gøre. Dette drukner dog ofte i evindelige

bureaukratiske administrative opgaver, og det er vores oplevelse, at der konstant stilles nye krav om administrative opgaver og "krydsen-af-i-bokse", der tager tiden fra vores kerneopgave, nemlig kontakten med den enkelte borger. Jeg oplever, at i stedet for at investere i det gode sociale arbejde, så rammes vi igen og igen af besparelser, og får ørerne tudet fulde af begreber som "modernisering", "effektivisering", og "omprioritering" – ord, der i bund og grund bare betyder, at der skal spares endnu flere millioner, og gør, at der er færre hænder til at løse de samme – nogle gange endnu flere – opgaver.

Kommunen har et højt antal af ledige – også højere end gennemsnittet. Det er så sikkert som amen i kirken, at hvis socialrådgiverne ikke har ordentlige arbejdsforhold, så bliver tallene ikke nedbragt, sådan som byrådet ønsker det. Mine kollegaer halser i forvejen rundt og forsøger at nå blot en brøkdel af de mange krav, der stilles til dem, og når der så igen spares yderligere, ja så går det ud over de mennesker, vi arbejder med. Man ser Facebook-sider, hvor borgerne udtrykker stor utilfredshed over sagsbehandlingen i Jobcentrene, fordi der konstant er skift af sagsbehandler, besparelser og flere og flere krav, samtidig med at overførselsindkomsterne beskæres med jævne mellemrum, og det er svært at træffe sin fortravlede socialrådgiver, ganske simpelthen fordi der er for mange, der gerne vil have fat i den samme person.

Tænk, hvis vi kunne udføre vores arbejde, helt som vi er uddannet til, med faglighed og kontakten med de mennesker, der har brug for vores hjælp, i højsædet! Det vil give meget igen! Tænk, hvis der var tillid til, at sagsbehandlerne i jobcentret rent faktisk vil borgerne det bedste, fordi sagsbehandlerne kunne yde den indsats, som vi er uddannede til! Det ville kunne gøre en stor forskel i målet med at hjælpe de ledige mod arbejdsmarkedet, og det kunne gøre uendeligt meget for socialrådgivernes arbejdsmiljø, hvis vi fik ordentlig tid til den enkelte borger og det motivationsarbejde, der skal til for at hjælpe vedkommende mod arbejdsmarkedet.

Jeg sidder med jobafklaringssager. På nuværende tidspunkt har vi omkring 45 sager, hvilket betyder, at jeg kan huske mine borgere, men jeg kan ikke nå at tage hånd om hver enkelt sag.

Jeg har borgere, som jeg ved har brug for støtte, men som jeg ikke når at kontakte. Det slider på mig og på min samvittighed.

Oven i det så ved jeg, at der står 54 sager i sygedagpengeafdelingen og venter på at komme på rehabiliteringsmøde, og jeg ved, at det betyder 10 yderligere sager på min sagsstamme.

Der er ikke tid til at blive opdateret på lovgivningen, hvilket igen forhaler sagerne, da vi ikke får lukket de sager, som skal lukkes på paragraf 7.

Vi knokler derudaf, men ved at vi ikke lever op til det, vi burde.

Jeg oplever et pres, som er skabt af den organisation, som jeg arbejder under. Borgerne er søde og rummelig, men når man ved, at man burde hjælpe dem bedre, så lever man konstant med følelsen af utilstrækkelighed.

Det er ikke godt nok, og spørgsmålet er, hvor mange år man kan håndtere det.

115

Jeg mærker det ved, at jeg er på "overarbejde" konstant. Jeg tænker arbejde 24 – 7. Jeg kan ikke koble af i weekender, jeg tænker "jeg skal huske", "hvad nu hvis".

Jeg går syg på arbejde for at overholde rettidighederne, for ikke at få reprimande af revisionen over, at disse ikke er blevet overholdt (her tænker jeg på 1. kontakt inden for 3 dage for nye syge, og på opfølgningssamtalerne).

I dagligdagen har vi et utal af tidsfrister, som skal overholdes i forhold til lovgivningen. En stor del af disse tidsfrister er i forhold til samtaleafholdelse, rehabiliteringsplaner, indhentelse af lægelige oplysninger og alle mulige andre administrative opgaver. En stor del af disse frister er ikke til for borgernes skyld. Dette fjerner i stor del fokus fra vores kerneopgave, at yde socialt arbejde for borgerne. Så med andre ord, jeg har ikke tid nok til at gøre det, jeg er uddannet til pga. tidsfrister og en lovgivning, der er baseret på ingen tillid til rådgivere eller borgere.

Dels ved for mange børnesager, dels ved at der skal "tages over"/kompenseres for kolleger, som sygemelder sig med stress, eller ikke er robuste nok til de svære børnesager. Dertil er det administrative/lovmæssige så registreringstungt, at der går alt for megen tid, som ikke er i direkte kontakt til børnene/familierne.

Aktuelt er jeg mellemlider i et jobcenter. Jeg har ingen øvre arbejdstid, og det mærkes tydeligt. Det er meget få uger om året, at jeg formår at arbejde 37 timer, det mest normale er, at jeg kan lægge 1 – 1,5 time oveni, om dagen! Og alligevel altid være bagud og føle mig utilstrækkelig ift. min leders krav og min tilstedeværelse overfor de medarbejdere, som jeg er leder for. Mine medarbejdere løber også så stærkt, som de overhovedet kan, og jeg føler, at vi alle er alt for forpustede. Det er på ingen måde tilfredsstillende, og jeg har kronisk dårlig samvittighed. Det er også svært at holde gejsten oppe, når jeg altid er drænet for energi, og den energi, jeg har, bruger jeg på mit arbejde. Og når jeg ved, at investering i socialt arbejde virker, både menneskeligt og økonomisk, så forekommer min virkelighed mig som værende helt hul i hovedet!

119

Manglende tid til forberedelse, som kan være vigtig for at undgå unødvendige skridt eller forlængelse af en borgers forløb.

120

I jobcenteret går vi kun op i, hvor mange samtaler vi holder hver uge.

Det faglige indhold er fuldstændig ligegyldigt, men hvis vi ikke når et minimum af samtaler, bliver vi bedt om at "prioritere" vores arbejde. Vi bliver bedt om at nedprioritere rehabiliteringssager, sådan at vi kan holde endnu flere samtaler. Jeg synes, samtaler kan være midlet til at nå et mål, men det kan ikke være målet i sig selv.

Det er rigtig ærgerligt, at der overhovedet ikke bliver kigget ned i samtalen som redskab til beskæftigelse/afklaring, men udelukkende bliver kigget på kvantitet fremfor kvaliteten, og det faktisk begrænser vores faglige sociale arbejde.

Jeg føler altid, at jeg "skynder mig" i mit arbejde. Uden at have tid til at tjekke, om jeg har fået beskrevet f.eks. mine samtaler ordentligt. Alt skal gå hurtigt, og der er ikke tid til refleksion. Hukommelsen og koncentrationen svigter, fordi jeg ikke ved, hvor jeg skal starte, og hvor jeg skal slutte. Tankerne er i øst og vest på samme tid. For mit arbejde betyder det, at der sker fejl – fejl i sagerne, som jo ikke bare er sager, men mennesker og deres livsgrundlag.

For mit privatliv betyder det, at jeg er i konstant underskud. Jeg har brug for ro, og jeg forsømmer mit netværk, da jeg ikke har overskud til at være ordentligt til stede med dem. Jeg ligger ofte vågen om natten og tænker på mit arbejde; på alt det jeg mangler at gøre og på de vanskelige sager, som jeg ikke har tid til at gå ordentligt ind i. Jeg bliver fuldstændig drænet på kontakt til andre mennesker, og jeg græder ofte, fordi jeg er slidt ned følelsesmæssigt.

Jeg har i de sidste år arbejdet med afklarings/udviklingsager, jeg har været med fra starten af hjerneskadeprojektet og har derigennem været med til at styrke det tværfaglige samarbejde i kommunen, samt oparbejdet en stor viden omkring koordinerende samarbejde i praksis. Jeg har været glad for mit arbejdsområde, idet jeg har fundet tilpas udfordring i de afvekslende opgaver, det medførte. De sidste par år har arbejdsmiljøet dog desværre været præget af mere og mere pres, ekstraordinære arbejdsopgaver oven i de i forvejen mange opgaver.

Jeg har altid søgt en åben dialog i det daglige arbejde, men det sidste års tid er denne side af mit arbejdsmiljø desværre blevet mindre og mindre. Jeg har følt, at medarbejderne og deres stemme i farten af de mange omorganiseringsprojekter er blevet hægtet af.

Dette har resulteret i et stadigt mere presset og frustrerende arbejdsmiljø, min dagligdag har været præget af kollegaer, som hver dag har spurgt i et væk omkring almindeligheder, de burde kunne, men som det grundet manglende oplæring og for hurtige forandringer ikke har vidst. Jeg har ofte siddet på mit kontor med grædende og fortvivlede kollegaer, som ikke kunne magte arbejdsmiljøet og var kede af det på deres arbejde. Dette har været ganske belastende for mig som kollega og menneske. Jeg har i dette kaos forsøgt at gøre mit bedste for at drifte den sagsstamme, jeg havde. Med nye opgaver oven i hjerneskadesagerne og de andre sager har dette været umuligt at gøre efter den standard, jeg tænker må være minimum. Jeg har derfor forsøgt at komme med forslag til løsningsmodeller, men føler ikke jeg har vundet lydhørhed.

Jeg er stadigvæk chokeret over den fremgangsmåde og det pres, jeg udover det daglige arbejdsmiljø har været udsat for. Jeg sidder tilbage med en fornemmelse i maven af forvirring og ked af det hed over den måde, tingene er foregået på i lang tid. Jeg har dog tænkt, at det nok var følger af den uro, omorganisering i omorganise-

ringer medfører. For et års tid tilbage kom jeg tilbage på fuld tid igen, efter længere tids stresssygemelding, som ifølge min psykolog og læge udelukkende var opstået grundet mit arbejde. Jeg har kæmpet lige siden for at gå på arbejde hver dag og gøre mit bedste og ikke blive syg igen – det har ikke været let som arbejdsmiljøet efterhånden har udviklet sig i en mere og mere presset retning. Jeg har dog takket været mine dejlige kollegaer klaret det. Jeg har forsøgt mit bedste, af den simple grund, at jeg kærer mig om mit arbejde og mine borgere, som jeg gerne vil yde den bedste indsats overfor. Jeg har desværre været nødsaget til at lade min læge sygemelde mig, da jeg fik det rigtig skidt igen. Jeg har bedt om psykolog og har også fået tildelt en sådan. Psykologen mener, at jeg grundet situationen er syg på grund af mit arbejde, og hun vil ikke anbefale, at jeg skal arbejde hver dag på en arbejdsplads, som sætter mit nervesystem i højeste beredskab.

Hvis jeg skal være i det belastende arbejdsmiljø dagligt, vil der være stor risiko for, at jeg ikke vil komme mig foreløbigt igen, grundet det overfølsomme nervesystem. Hun mener, at jeg vil have bedst af at komme videre til et nyt job et andet sted hurtigt, da jeg ikke reagerer på samme måde – stressbetinget – på andre situationer i min tilværelse. Jeg beder jer derfor om at fritstille mig. Dette fordi, det er det rigtige at gøre af hensyn til mit helbred, mit fremtidige arbejdsliv, samt at det vil være en ordentlig måde at sige pænt farvel til en medarbejder, som i 5 år har gjort sit bedste for at yde en god indsats.

Dette skrev jeg efter at være blevet opsagt i 2016 ved fyringsrunden. Jeg havde på det tidspunkt været udsat for grov psykisk vold og mobning fra mine to ledere i længere tid pga. at jeg nægtede at oprette fiktive tilbud på borgere i systemet, med henblik på at indkassere refusioner fra staten.

Tre ledere er senere fyret, men jeg mistede mit job og har i den grad mistet troen på den offentlige forvaltninger og de arbejdsforhold man udsættes for.

123

Vi har for nogle uger siden sendt følgende til ledelsen. "Kvitteringen" var en anmodning om at uddybe nogle af punkterne, og resten var et grundvilkår. Vi er nu 5 stress-sygemeldte (hel og deltid) af 17.

Til "chefen"

Vi har modtaget mail vedr. endnu en stress-sygemelding.

Med bekymring for vores kollega følger også en massiv bekymring for afdeling X. Afdeling X har i en længere periode været ramt af flere sygemeldinger af forskellige slags, disse af kortere og længerevarende karakterer.

Vi er bekymret i vores afsnit, da vi ser en øget mistrivsel og et øget arbejdspress blandt kollegaerne. Denne mistrivsel bunder blandt andet i følgende:

1. Omstrukturering i juni 2019.
2. Team-omlægning
3. Manglende og uklare procedurer
4. Manglende lederdækning
5. Manglende personalepleje/håndtering
6. Manglende supervision
7. Manglende information fra ledelsen
8. Forhøjet sagstal ift. kompleksiteten i de enkelte sager

Ovenstående 8 punkter samt udmeldingen om endnu en sygemelding i vores afdeling sammenkoblet med ansættelsesstop gør, at vi har valgt at råbe højt for at sige, at vi ikke kan og ikke vil være med til, at dette fortsætter. Med meldingen om endnu en sygemelding ved vi af erfaring, at næste skridt bliver, at de sygemeldtes sager bliver fordelt ud på de tilbageværende kollegaer i afdelingen.

Dette gør, at disse medarbejdere bliver endnu mere presset og bliver skubbet ud over kanten. I sidste ende resulterer dette i flere sygemeldinger og øget mistrivsel. Dette bliver altså skruen uden ende.

Ovenstående 8 punkter er desuden med til at gøre, at vi internt i vores afdeling ikke er i stand til at være den kollega, som vi hver især ønsker at være. Vi er i kraft af dette ved at smuldre mere og mere, og kommer længere og længere fra hinanden.

Vores nye afdelingsleder er på ingen måder ansvarlig for, hvordan den aktuelle situation er, da dette har været situationen længe og er eskaleret over tid. Vi bakker fuldt ud op om hende samt ønsker, at hun får en god start i vores afdeling. Vi er bevidste om, at de aktuelle forudsætninger er med til at vanskeliggøre afdelingslederens muligheder for en god start.

Som afdeling vil vi gerne være med til at støtte vores afdelingsleder og vores kollegaer samt tage aktiv del i, hvordan vi løser ovenstående, men vi har brug for hjælp til dette.

På vegne af afdeling

Jeg arbejder som faglig koordinator på et forsorgshjem og samarbejder deraf ofte med andre kommuner i visitation til bostøtte, akutboliger og boformer.

Jeg kan især mærke tidspresset hos forvaltningerne, dvs. de enheder som vores udsatte brugere er afhængige af at få hjælp fra. Det gør sig især gældende ift. Jobcentre, ydelsescentre samt myndighedscentre. Fra Jobcentrets side kan det mærkes, at der ikke er den fornødne tid til brugernes sager – at der er mange sagsbehandlerskift, hvor megen viden går tabt, at der er lange ventetider på behandling af rehab. sager/ indstilling til pension, og der er en generel opfattelse fra min side af, at det er langt fra alle sagsbehandlere, der har den fornødne tid til at sætte sig ind i folks sager, hvorfor brugerne ofte har en følelse af ikke at blive hørt og forstået.

Fra ydelsescentrenes side oplever vi lange sagsbehandlingstider på fx ansøgninger om enkeltydelser og en manglende tid til fx at yde brugerne tilstrækkelig økonomisk rådgivning.

Fra myndighedscentrenes side er der ofte meget, meget lange svartider og derudover opleves det krævende at få etableret møder mhp. plan og retning i sagerne. Vi oplever endvidere et generelt fravær af § 141 planer i brugersagerne, hvilket sandsynligvis også må tilskrives deres manglende tid. For eget vedkommende kan disse

forhold mærkes, da mangler rundt omkring i systemet ofte bliver mere tydelige for os på et forsorgshjem.

Konkret opleves en mere udtalt frustration fra brugerne, som også ofte kommer til udtryk under deres ophold her, og indimellem står vi i små/større dilemmaer ift. hvor meget mere vi skal udvide vores ressourceforbrug ift. at følge brugeren rundt i systemet og hjælpe med diverse, som andre parter mangler tid til, fx varetages i vid udstrækning mentor- og bostøtteopgaver for brugerne, hvilket ikke altid er meningen, men et resultat af dels lange svar- og sagsbehandlingstider og dels manglende ressourcer hos kommunerne til selv at varetage denne opgave.

Det kan i værste tilfælde betyde, at vores enhed får mindre tid til det vi skal udføre – at lave planer og udredninger på brugerne – hvilket kan forhale brugerens sag yderligere, hvorfor det er tydeligt, at mangler ét sted i systemet smitter direkte af på andre beslægtede områder. Og det går både ud over helhedsorientering, samarbejde og brugerens sag og situation. Der bør derfor være større opmærksomhed på at sikre forvaltningerne mere tid og ro til deres kerneopgaver, så de også får bedre vilkår for at samarbejde med fx forsorgshjem, psykiatri og kriminalforsorg. Det er for dyrt at lade være, og ikke mindst uetisk overfor brugeren.

125

Jeg mærker det ved mindre tid til inddragelse af borgerne i sagsbehandlingen og mindre god kvalitet af mit arbejde.

126

Når alle visitationer skal først forbi teamleder (som ofte afløser) for så at komme på vis. Vejen kan blive på over 1 måned fra, at man selv er færdig med undersøgelser og motivationsarbejde. Og det er ikke givet, at ens kalender så er ledig på det tidspunkt, hvor lederne har tid til at forholde sig til ens spørgsmål.

Når 3 forskellige mennesker skal læse og rette en tvangsindstilling, alene fordi at lederen siger, at hun ikke kan stå på mål for det, da hun ikke har tilstrækkelig erfaring.

Ud over at være ansat som socialrådgiver i en børne- familieafdeling er jeg TR for alle socialrådgivere i centret (tæller 26). Jeg er socialfaglig koordinator for at sikre det faglige niveau i afdelingen. Der er ikke ressourcer nok til at kunne ansætte ekstra hænder, sådan at jeg kan varetage alle mine opgaver. Derfor går jeg konstant med en følelse af utilstrækkelighed – det er utilfredsstillende, og det går ud over familierne, som må ringe flere gange, før der er tid til at tage telefonen.

Vi fik en opnormering i 2016, så der kunne ske hyppigere opfølgning. Denne opnormering har siden da dækket de barsler, der har været, hvorfor vi ALDRIG har haft den ekstra kollega, som man påstod, at vi fik.

At tænke arbejde, når jeg har fri, er en del af hverdagen. Når du arbejder med mennesker, kan du ikke bare lægge det fra dig, når du har fri. Når du arbejder med mennesker, er der ikke noget, der hedder facit og tjekliste. INGEN mennesker er ens. Man vælger tit at lægge nedskæringer på socialrådgivere, fordi vi falder under kategorien "kolde hænder", men når I fjerner os, så er der ingen til at visitere videre til "de varme hænder", hvilket går ud over børn, familier, arbejdsløse, misbrugere og mange flere! Der er brug for, at de kolde hænder bliver værdsat og prioriteret, for at sikre bedre trivsel for alle de socialt udsatte!

Jeg kan ikke overholde tidsfrister f.eks. i forhold til handleplaner. Jeg har ikke tid til følge lovgivningen og dokumentere det, jeg egentlig bør. Jeg må ligesom vælge, vil jeg dokumentere og skrive notater, eller vil jeg hjælpe mine borgere videre. Jeg er bekymret, har svært ved at falde til ro efter arbejdet. Jeg sover uroligt om nat og spekulerer meget. Presset sidder i kroppen på mig, og ofte (ca. en gang om året) "skræmmes" vi med yderligere besparelser, nedskæringer og fyringer af medarbejdere.

Der er alt for mange sager pr. medarbejder ift. at have tid til at få undersøgt et barns behov for støtte grundigt nok! De bedste socialrådgivere bringer sig selv i spil i deres arbejde med borgere, men når man ikke har tid til at nå tingene inden for rimelig tid, så tærer det på sindet, at man ikke kan gøre sit arbejde tilfredsstillende. To ud af seks medarbejdere i mit team er lagt ned af overbelastningsreaktion, så det er kun et spørgsmål om tid, før den næste falder!! Og i sidste ende går det udover børn, familier og samfund, der ikke formår at give den rette hjælp i tide til at hjælpe og støtte et barn/ung på rette vej i livet.

Med mellem 60-80 sager på sagsstamme er det på ingen måde muligt blot at nå det lovpligtige arbejde. Sidder med sygedagpengesager fra start til slut. Samt med jobafklaringssager indtil sagen har været forelagt Rehab. Der er i øjeblikket op til 3 måneders ventetider.

Aktuelt hvor der arbejdes med indføring af nye ledelsesmæssige bestemte procedure vedr. Min plan og oprettelse / vejledning af CV, gør det presset endnu større. Sagerne udføres efter rutine og med et klart mål om at lukke flest muligt sager for at komme ned i det samlede sagstal. Der er ikke tid til at få et socialfagligt kendskab og helhedssyn / vurdering i sagerne, så oftest handles der udelukkende ud fra de lægelige oplysninger. Kat 1 sagerne opfølges af en adm. medarbejder, som ringer ud for at høre, om borger er rask eller ej. Det er besluttet, at medarbejderen ikke har notatpligt, dermed er der ingen notater i sagen at gå videre med, såfremt sagen bliver til en kat. 2'er.

Oftest er en arbejdsdag fyldt med hjertebanken og åndenød for bedst muligt at udføre opgaverne.

Trods presset elsker jeg mit job og gør dagligt alt, hvad jeg kan for borgerne og få afdelingen.

131

Jeg arbejder som støtte- og kontaktperson (SEL §99) og oplever tidspresset i form af mindre tid til relationsarbejdet med de meste udsatte borgere (hjemløse, stof- og alkoholmisbrugere, psykisk syge, isolerede sindslidende i egen bolig).

132

Jeg mærker presset, når jeg hver 3. uge skal gennemgå mine resultater ift. Tarsk Force system. Jeg arbejder med udsatte mennesker og ikke med resultatmål ift. salg.

Det er enormt pressende hele tiden at vide, at jeg ikke kan leve op til de måltal, der er beskrevet fra arbejdsgivere.

Det er stressende at tænke på, at resultatmål går forud for min socialfaglige vurdering. Den er ikke eksisterende.

133

Der er mindre tid til borger og det sociale arbejde.

Kerneopgaven vokser i takt med at arbejdspladsen skærer i antal ansatte.

Der er i Danmark lavet ny lovgivning, som betyder, at borgeren helst kun skal have en sagsbehandler. Og det er rigtig fint.

Men i dagligdagen betyder det omorganisering igen. For det er noget, vi bruger meget tid på. Hver gang der er en ny retning, har det gennemgribende virkninger på det daglige arbejde.

Når vi skal lave om i vores rutiner, arbejdsopgaver og evt. skal lære ny lovgivning / retningslinjer, kræver det tid. Når vi skal flytte til andre kontorer eller til anden del i byen, kræver det meget tid. Vi skal forholde os til nye kolleger og nye ledere. Det kræver også tid, som går fra den enkelte borger.

Jeg har 90 borgere og nogle gange flere. Det er borgere med svære psykiske lidelser og behandlingsdomme eller med svær hjerneskade. Det er komplicerede sager, hvor der ofte er problemer og sker uforudsete ting, som skal handles på hurtigt.

For at behandle borgerne så ordentligt som muligt, bliver jeg nødt til at "løbe stærkt". Det betyder i mit arbejde:

At jeg ofte må holde møder, uden at være ordentligt forberedt.

At jeg ikke får læst op på jura og principafgørelser.

At der ikke er tid til kompetenceudvikling.

At jeg springer frokost over eller spise i bilen.

At jeg er meget træt, når jeg holder fri, og at jeg ofte mangler energi til at være sammen med nogen i fritiden.

At jeg ikke når at få ordentlig sparring med mine kolleger.

At jeg snakker i telefon med min nærmeste kollega i fritiden (om arbejde).

Alt i alt synes jeg faktisk ikke, at jeg laver mit arbejde ordentligt. og jeg vil gerne være en bedre sagsbehandler for mine borgere.

Jeg ønsker mig tid til socialt arbejde.

Det er ikke muligt at afsætte tid nok til de sygemeldte borgere, som har brug for en ekstra snak – selv om det er dér, vi virkelig kan flytte dem. I stedet er det blevet en jagt på, at vi kan vinge af, at vi har afholdt samtalen, så vi ikke får en anmærkning ved revisionen!

Kommunerne skal spare (igen!). Så jo hurtigere du kan løbe videre til næste samtale, for at nå din rettidighed, jo bedre!

Den 1.1.20 kommer forenklingsloven. Spørgsmålet er, hvem bliver det nemmere for? Det er endnu en opgave, som bliver lagt til rådgiverne, da de nu også skal tjekke, om borgerne får bestilt tiden! Gør de ikke det, skal der sendes en reminder til dem – som efterfølgende kræver, at du igen tjekker, om de har bestilt en tid. Hvis det stadig ikke er sket, må du indkalde dem til samtale. Denne "enkle" ting gør, at der skal flere ting i kalenderen, fordi der skal tjekkes op på tingene. Dernæst er der stor sandsynlighed for, at borgeren ikke booker tiden ved den rigtige rådgiver, men bare tager en tid. Så skal der gives besked til den kollega, som har borgeren, borgeren skal have besked om fejlbooking og skal bestille en ny tid ved den rigtige rådgiver.

Oveni det skal vi også huske arbejdsgiver – de skal naturligvis kontaktes, så vi kan komme til samtale ved dem for at finde ud af, om der er noget, som kan ændres på

arbejdspladsen, plus der skal informeres om de sociale kapitler. Ofte skal der også et besøg på arbejdspladsen. Husk at tilføje transport til denne opgave.

Der skal indhentes lægeoplysninger (som der ofte skal rykkes efter) for at sagen kan belyses korrekt – og du har endnu ikke talt med borgeren selv! Det er sidste step, og den samtale skal helst klares på max 20 minutter! Efter samtalen skal der føres til journal, måske anmodes om nyt lægeligt, evt. placere i et tilbud, laves Min plan og sendes et nyt brev om, at de skal huske at booke en tid – som du igen skal følge op på, om det sker!

Skulle det ikke være en glat sag, skal vi til at tale om praktik, forklare formålet med dette, finde det helt rigtige sted, måske hjælpe borgeren til at møde op første dag, holde samtale på praktikstedet, og går det hele planlagt, kan man måske begynde at tænke på at lave en rehabiliteringsplan. Når den er lavet, skal der igen ventes – denne gang på en tid i rehabiliteringsteamet. De skal lige have sundhedsfagligt personale til at stille sig til rådighed, og først derefter kan du sende en mødeindkaldelse til borgeren. Jeg har uden tvivl glemt noget – men det gør jeg også i mit arbejde, for jeg skal have mange bolde i luften konstant!

Det gør du lige ved 60 sygemeldte borgere. Rigtig god arbejdslyst.

Jeg er myndighedssagsbehandler i en børn- og familieafdeling. Her anbringer vi også børn uden forældrenes samtykke. Et område der er blevet til godt stof i medier og presse. Og hvor ledelsen evigt frygter kritik fra Ankestyrelsen, Børns Vilkår, lokalavisen og fjernsynet.

Det har gjort, at der sidder en mindre hær af jurister i forvaltningen for at gennemgå de sager, vi har. De går på ingen måder op i børnene, men alene i juraen. Det betyder også, at en anbringelsessag godt kan nå op på 100 sider, fordi der skal tages forbehold for ditten og datten.

Selvom forældrene måske har pryglet barnet, skal der laves forældrevejeundersøgelser samt børnepsykologiske undersøgelser. Alt sammen hos autoriserede psykologer, men uden egentlig interesse for barn/børn. Bliver barnet anbragt akut, bliver det fluks hjemgivet af Ankestyrelsen, fordi der mangler psykologisk undersøgelse/udredning af forældrene eller barnet/børnene. At jeg har lavet en børnefaglig § 50 undersøgelse vægtes ikke. Det er vildt at være vidne til.

Et konkret eksempel er en ung mand, der var tvangsanbragt og skulle hjemgives, men hvor forældrene havde fælles forældremyndighed. Her var faderen blevet udvist af Danmark og havde taget ophold i Palæstina. Men faderen skulle partshøres for, at kommunen ikke ville få en fejl på sagen af Ankestyrelsen. Faderen havde ikke e-boks, så vi måtte have ambassaden i Beirut til at indkalde fadere – så han kunne modtage et brev om partshøring. Efter 14 dage opgav ambassaden at finde ham, de havde tilskrevet ham, men han var ikke mødt op, og vi måtte skrive i sagen at faderen IKKE var blevet partshørt om hjemgivelsen af sønnen til moderen. Fejl. Kritik fra ens ledelse, da sagen nu ville figurere som en anbringelsessag med fejl i.

Sådan noget "jura-fejlfinder" påvirker mig negativt. Var det så bare barnets tarv, men nej. Alene frygten for fejl.

Jeg mærker tidspresset ved, at jeg hver eneste dag, allerede når jeg står op, tænker på alle de ting, som jeg ikke nåede i går, og som jeg så gerne skal nå i dag, for så igen ikke at nå det. Jeg ser mine ubesvarede opkald, SMS-beskeder og mails i min indbakke, og ser hvordan de vokser i tråd med min dårlige samvittighed over, at jeg endnu ikke har responderet. Jeg mærker strategierne, som man lærer sig selv, så man kan holde møder med familier, hvor du ikke kan huske andet end barnets navn, men bliver god til at skjule, at du igen ikke har haft tid til at fordybe dig i sagen. Jeg mærker tidspresset ved at vi bliver færre og færre til frokostpausen, fordi man liiige skal skrive noget eller svare en mail for at lette lidt af den dårlige samvittighed. Jeg mærker tidspresset ved den voksende to-do liste, og en rød cirkel i DUBU, som møder mig hver eneste dag, som fortæller mig, at der er samtlige aktiviteter i DUBU, som jeg ikke har fået gjort til tiden.

Jeg mærker tidspresset, selvom jeg arbejder med Herning-modellen, for selv her er sagsmængden for stor til at kunne efterleve den famøse Herning model, og det forebyggende arbejde falder helt til jorden, fordi vores borgere kommer på lange ventelister til vores forskellige indsatser eller ryger nederst i bunken på socialrådgiverens bord, fordi problemet endnu ikke er så stort, at det akut må behandles. For med den tid vi har, bliver det borgerne som råber højest, der får hjælpen først i håb om at få lidt ro til at arbejde i.

Jeg mærker tidspresset ved, at vi som kollegaer er nødt til at minde hinanden om, at vi kun er ansat til eksempelvis 37 timer og ikke skal arbejde over igen, fordi det er synd for familierne.

Jeg mærker tidspresset på min arbejdsplads på flg. måde:

1. Alt for lidt tid til for mange sager.
2. Alt for lidt tid, og ofte ingen, til forberedelse.
3. Svært at overholde lovgivning mht. tidsfrister grundet arbejdspress og fyldt kalender.
4. Ingen kompensation for min funktion som TR.
5. Jeg sover dårligt om natten, da jeg tænker på alt det, jeg ikke har nået.

Der har været nedskæringer i min afdeling, hvilket har resulteret i 5 årsværk, som er sparet væk. Det påvirker os alle, da der stadig er det samme antal sager.

Jeg har ikke tiden til at lave den opfølgning, som er nødvendigt. Jeg har desværre indenfor den sidste måned oplevet to gange at ringe til virksomheder og spurgt, hvordan det gik med min borger, hvor de oplyser, at de ikke har set borgeren.

Jeg mærker tidspresset på den måde, at jeg ikke kan rumme den nye lovgivning, imens jeg ikke føler, at jeg har tiden til at sætte mig ind i den.

Jeg mærker tidspresset på den måde, at jeg laver telefonisk opfølgning med virksomheder fremfor at komme på besøg og mødes.

Kære politikere

Jeg vil have tid til mere socialt arbejde! Der er alt for høje krav til notatpligt, og ofte sidder jeg med tanken om, hvorvidt det er for borgerens eller systemets skyld, at alt dette skal dokumenteres. Jeg mener selvfølgelig ikke, at der ikke skal være dokumentation, men spørgsmålet er, hvornår det er til gavn for borgeren, og hvornår det er til gavn for systemet?

Kære politikere, i stedet for at bruge størstedelen af min tid på at sikre, at alt dokumenteres og journalføres, vil jeg faktisk hellere udrette noget mere ude hos borgerne. Hjælp mig med dette!

141

I min hverdag oplever jeg mindre tid til at fokusere på min kerneopgave, nemlig mine klienter, da det meste af min tid går til det administrative. ALT skal måles og vejes i stedet for at arbejde mere målrettet med relationsarbejdet, som virkelig kunne flytte nogle klienter til et bedre liv. Håber den nye regering vejer menneskerne højere end tallene.

142

Jeg laver flere fejl, fordi jeg skal nå for meget på for kort tid. Det tager så længere tid at rette op på fejlene, men det kan også sætte borgerens retssikkerhed over styr, at der sker disse fejl. Nogle gange bliver jeg også nødt til at gå meget på kompromis med min faglighed pga. tidspres og for mange opgaver. Alt ovenstående medfører perioder med stresssymptomer og periodevis flere sygedage, som gør, at jeg kommer mere bagud. Så det hele er en ond cirkel, der bare bliver værre og værre.

143

Jeg arbejder i en Familiesektion. Det er utilfredsstillende at have følelsen af, at familierne må vente på hjælp pga. lang sagsbehandlingstid, da det er svært at nå sine opgaver. Det kunne være ønskeligt at have mere tid til både børn og forældre, for det er her, der skabes resultater.

Det værste er dog at være vidne til at se ens kollegaer have det dårligt, får det dårligere pga. arbejdspress. Og pludselig er der en tom plads. I mange tilfælde vender de ikke tilbage. Samtidig må man passe rigtig godt på sig selv.

Verdens mest spændende job, men nogle alt for hårde rammer at arbejde under.

Jeg kan mærke tidspresset i forhold til opfølgning i de udsatte familier særligt i forhold til de små børn, der ikke har en tydelig stemme.

Jeg har taget konsekvensen af det og ønsker ikke at sidde med børnesager (under 13 år), da jeg ikke synes, det er forsvarligt under de vilkår, vi har. Vi rykker ofte akut ud, men grundet de pressede vilkår har vi, i en afdeling på ca. 40 rådgivere, haft en udskiftning på 12 rådgivere på et år. Derudover har vi p.t 5 langtidssygemeldte. Dette betyder brud i sagsforløb, flere pressede rådgivere, manglende kontinuitet og mindre opfølgning og systemsvigt over for de mest sårbare børn, hvor forældrene helst vil være fri for kommunen....

Jeg arbejder i et jobcenter, der hele tiden søger om puljer og deltager i nye projekter, som skal prioriteres på lige fod som alt andet, da der ikke er penge til at ansætte flere medarbejdere uden puljemidler. Der tales konstant om rettidighed på samtaler og aktivering, det føles at det vægter højere end den enkelte borger. Der forventes, at vi skal være omstillingsparate og fleksible i en konstant forandrende hverdag. Lange møder og arbejdsgruppe møder flere gange om ugen, sagsgennemgang med faglig koordinator og nærmeste leder, hvor man skal stå skoleret om, hvorfor ens rettidighed ikke er 100 %, når en kollage med mange års erfaring fortæller, at det er et uopnåeligt mål. Lederne er så skræmte for at jobcentret skal komme under administration, at det er nyt pres i den daglige arbejdspress.

Bunker/sager der hurtigt vokser, fordi man skal deltage til møder, holde flere samtaler, drøfte arbejdsgange og stå til rådighed for den mobil, man har fået udleveret. Vi skal stå til rådighed for de borgere, der kan ringe, alle ubesvarede opkald registreret af lederne, fordi vi er med i et forsøgsperiode. Hvis man skal på toilettet, skal man logge ud af den app, der registrerer, at man er klar til at tage imod opkald, hvis man glemmer at logge ud, så får man en mail af nærmeste leder, der gerne vil have en forklaring. Alt det skal udføres ved siden af det daglige arbejde. Det eneste positive lige nu er, at vi sidder med lave sagsstammer, men lederne ved, at vi snart mister 2 medarbejdere, og har vidst det i flere måneder. Så det er uklart, hvornår der kommer klarhed om dette, sidste gang dette skete blev vi bedt om at sidde med dobbelt sagsstammer i flere måneder.

Som faglig koordinator oplever jeg tidspresset ved, at jeg ikke kan nå mine opgaver indenfor en 37 timers tidsramme. Jeg oparbejder altid flex til svarende 1-2 ugers arbejde på nogle måneder. Er derudover blevet tilbudt at tage en 40 timers stilling, da ledelsen ved, at mine arbejdsopgaver ikke er svarende til en 37 timers stilling. Der er ikke tid til faglig udvikling i hverdagen, og hverdagen er fyldt med brandslukning. Jeg har sjældent tid til at se helhedsorienteret på familiernes problemstillinger sammen med deres sagsbehandler.

Jeg mærker presset i en tid, hvor der kommer flere og flere underretninger, og dette har især steget i takt med den nye skolereform! Der er konstante forstyrrelser på en arbejdsdag (kontorlandskaber), man har ikke tid til at ringe borgere op længere med en enkelt besked eller høre, hvordan det går, i 'frygt' for at få mere arbejde i den sag. Man har ikke tid til selv de små ting i dagligdagen, såsom at aflytte telefonbeskeder, der er hele tiden omorganisering og kollegaer, der går ned med stress en efter en. Jeg har selv været gået ned med stress og har så jeg en afdeling (læs: ledere), som ikke havde tid eller prioriterede at tage sig af en og/eller de andre sygemeldte!

Man kan ikke længere overskue at tage sager eller telefonen for ens kollegaer; rette-re sagt, der er ikke længere overskud og energi til det.

Det er frygteligt at møde ind dagligt, gå på weekend, møde ind efter weekend, tage sig en miniferie eller gå på sommerferie i ren frygt for, hvilken sag eller ny sag der er dukket op, hvor det hele brænder på. At gå hjem, gå i seng, gå på weekend eller ferie og have en konstant ondt i maven er ikke vejen frem for nogen. Vi vil rigtig gerne hjælpe der, hvor der skal og kan hjælpes, men vi skal have meget mere tid og luft i sagerne!

Det er svært at balancere de forskellige arbejdsopgaver. Nogle opgaver prioriterer sig selv, hvilket betyder, at andre obligatoriske arbejdsopgaver nedprioriteres og man kommer bagud. På den måde kan man have konstant dårlig samvittighed, hvilket kan lede til følelse af utilstrækkelighed og stress.

Dagligt er det en kamp mod tiden for at nå det administrative. Hvor jeg egentlig blev socialrådgiver for at gøre en forskel for udsatte børn og deres forældre, bruges størstedelen af min arbejdstid på at leve op til lovens krav om dokumentation. Min tid burde være brugt på forebyggelse, men det er efterhånden minimalt, hvad der kan nås.

150

Flere borgere

Færre hænder

Mindre tid til relationsarbejde

Mindre tid til at opsøge borgeren på gaden

Borgernes behov skal tilpasses vores arbejdskalendere (hvornår kan VI), mere end at kunne være der for borgerne, når De har brug for os.

Vi får at vide, vi skal smører tyndere på, men HVOR der skal smøres tyndere og i forhold til hvilke opgaver i vores hverdag, får vi ikke at vide. Det er den enkelte medarbejder/kollega, der selv skal definere det.

Jeg har været ansat i en åben rådgivning i et socialt boligområde finansieret af beboerne. Socialrådgivernes tidspres i kommunen mærkes som en mangelfuld og alt for langsom sagsbehandling. Her er nogle ekstreme eksempler:

Beboernes ventetid på ansøgning om pension har været op til 20 år. Den mest ekstreme sag forberedte jeg til ombudsmanden, men kvinden døde, før jeg fik den fremsendt.

En kræftsyg enlig mor søgte om aflastning i hjemmet. Jeg måtte sidde på kommunen og nægte at gå, før man tog stilling til ansøgningen. Der blev ikke fulgt op på, om hun havde brug for anden støtte til de to børn, der kort efter mistede deres mor.

Disse eksempler er nogle år gamle, men jeg forestiller mig ikke, at tidspreset for sagsbehandlere er blevet mindre.

Overflødigt og kosmetisk bureaukrati prioriteres over kernesagsarbejde.

153

Jeg mærker tidspresset i forbindelse med den store omorganisering, vi er midt i. Var har opsagt MANGE kollegaer, og ledelsen er meget tydelige: Vi skal lave mere med færre hænder. Samtidig køres der en masse nye tiltag i gang, uden at der er en leder, som viser vejen. Vi er derfor nødt til at "finde vej" selv uden at vide, hvilke krav og forventninger der til stilles til os – udover selvforsørgelse.

Jeg har siden endt uddannelse i 2016 skiftet arbejdsplads 2 gange. Begge gange har min sagsstamme båret præg af stor udskiftning af rådgivere, som efterlader en uoverskuelig mængde oprydning og en dårlig oplevelse hos borgere, der i stedet for at blive vrede får ondt af os som sagsbehandlere. De er kommet over stadiet, hvor deres vrede og frustration går ud over kommunen, da de ved, at vores vilkår og rammer er politisk bestemt. Jeg ærgrer mig over, at jeg grundet den fuldstændige vanvittig mængde af dokumentationskrav ikke har tid til at tale med mine borgere og udføre reelt socialt arbejde.

Jeg mærker tidspresset ved, at jeg savner tid til at lave reelt socialt arbejde. At lave en børnefaglig undersøgelse kan gøres, fordi lovgivningen bestemmer, at det skal gøres, men en undersøgelse kan meget mere end dét. Hvis der var mere tid, ville jeg kunne være i tættere kontakt med familien og få mulighed for at arbejde med forandringsprocesser allerede i undersøgelsesforløbet, hvilket sandsynligvis ville spare ressourcer senere i forløbet og ikke mindst komme familier og børn til gode.

Jeg vågner ofte midt om natten eller tidligt om morgenen med kvalme og ubehag i kroppen. Hele natten har jeg været på 'arbejde' for at nå alt det, jeg ikke nåede i løbet af dagen. Det er svært at give slip på alle de børn og familier, jeg heller ikke fik hjulpet i dag. Jeg synes, det er håbløst og et utaknemmeligt job. Flexkontoen siger 40+ timer på 1,5 mdr. og jeg er alligevel langt bagud. Jeg kan ikke overholde lovens frister, og det er uordentligt at lægge navn til. Nogle dage ville jeg ønske, jeg havde valgt et andet erhverv.

Jeg har skiftet arbejde pga. manglende ressourcer i jobcentret. 3 kollegaer har været sygemeldt pga. belastningsreaktion. Selv om vi har råbt om at få vikar, kunne vi ikke få en vikar bevilget. Jeg kunne mærke, at presset blev værre og værre og valgte derfor at søge væk. Det er ikke muligt at give borgerne en ordentlig sagsbehandling med de nuværende ressourcer. Jeg har været heldig og fået et arbejde, hvor der er tid nok på et værested.

Kan ikke overholde tidsfrister.

Kan ikke leve op til de lovmæssige krav.

Føler ikke jeg kan leve op til forventninger fra borgeren.

Ledelsen er presset i forhold til økonomi, og det forplanter sig ned i organisationen.

Vi ved, hvad vi burde gøre, men tiden er der ikke til det.

Sagsarbejdet bliver brandslukning, og sagerne prioriterer sig selv.

Ville ønske, at jeg ikke skulle lave adm. forlængelser, men at der var tid til de opfølgninger, der var behov for.

Jeg har valgt de ordinære stillinger fra pga. det konstante pres, der er fra ledelsen om besparelser. Jeg arbejder for et vikarbureau og arbejder inden for Børn og Familie samt Voksen Handicap og Psykiatri.

Jeg har voldsomt travlt, især fordi mine "kolleger" i de forskellige forvaltninger simpelthen falder som dominobrikker på stribe. Grunden er øget sagspres, konstant pres for at spare penge, dobbelt arbejde når ledelsen beder om, at socialrådgiveren skal spare og IKKE kan yde den hjælp til de mest belastede borgere, vi har. Dette pres skaber STOR frustration, stress og sygdom. Jeg møder DAGLIGT drønhamrende dygtige kolleger, der græder, er frustrerede og bukker under for det stressniveau, der er blevet så kendetegnet for forvaltningerne. Sagerne behandles mere på samlebånd end den individuelle og konkrete sagsbehandling, borgerne har behov for. Det gør ondt i mit hjerte at se dygtige medarbejdere, der er i stand til at gøre en forskel for borgerne, knække så meget, at de søger væk fra faget. Det ER nødvendigt med handling NU.

160

Nogle gange vågner jeg om natterne, fordi jeg kommer til at tænke på ting, jeg har glemt på jobbet, og ting jeg ikke har nået. I den sidste periode husker jeg oftest ikke, hvad jeg har lavet i løbet af ugen.

Jeg arbejder i et jobcenter med jobafklaringssager.

Vi får nu hver måned en liste over, hvor mange samtaler vi har afholdt, om vi har overholdt rettidigheden og hvor mange sager vi har afsluttet.

Vi har alt for mange sager, og vi kan ikke nå at afholde alle de samtaler, hvis der skal være kvalitet i dem. Vi får at vide, at vi skal korte samtalerne ned og holde samtaler på 15-30 minutter. Men hvis man skal omkring det hele og samtidig have fokus på CV, ABC jobstrategi, kram faktorer mm, så er det virkelig svært at rykke ret meget ved borgerne på 15-30 minutter. Jeg har så travlt med at afholde samtaler, at jeg ikke har tid til at gøre sagerne klar til at komme på rehabiliteringsteammøde.

Jeg er konstant bagefter, fordi jeg vil gøre mit arbejde ordentligt og lytte til borgerne.

Jeg har ondt i maven, og bare en enkelt aflysning fra borgerne kan let få hele kalenderen til at skride, og der er ikke plads til, at der kan laves ekstra samtaler med de borgere, som har behov for det.

Vores chef og ledere er presset, og det går ud over os, der er et rigtig dårligt arbejdsmiljø, og flere og flere begynder at kigge efter andet arbejde.

Forældrene og børnene får ikke hjælp hurtigt nok, men går i omkring et år før familien får den nødvendige hjælp. Vi har ikke tid til at lave og gøre et godt stykke socialt arbejde i familieafdelingerne, fordi rammerne, sagsmængden og tiden ikke hænger sammen.

Hjælp os med at passe på børnene, så vi kan skabe sikkerhed, tryghed og udvikling for dem. Bedre rammer for det sociale arbejde vil hjælpe familierne med at bryde negativ social arv.

163

Jeg går på kompromis med min faglighed, når jeg ikke har tid nok til hver borger.

Arbejdspresset mærker jeg hver dag både fysisk og socialt blandt kollegaer.

Jeg kan vågne om natten og tænke på arbejde, fordi jeg har så travlt.

Jeg tænker, at jobcentret bør anmeldes til Arbejdstilsynet. Jeg arbejder der selv som jobkonsulent/socialrådgiver. Det er urimelige forhold (normtal på sagsstammerne) jobkonsulenterne arbejder under med målgruppen af ledige fleksjobvisiterede borgere, sammenlignet med andre kommuner. Vi har råbt ledelsen op i forhold til flere ressourcer. Vi får ikke flere ressourcer på jobkonsulent/myndighedsområdet. Der er kun opnormering af virksomhedskonsulenter (uden myndighed). Vi er max presede og når ikke vores arbejde, og kvaliteten og fagligheden går tabt. Det er en arbejdsplads med udbrændte kollegaer. Arbejdsmiljøet er så ringe – desværre. Dette har medført, at jeg søger nyt arbejde og må sige farvel til mine dejlige kollegaer, og værst af alt med en dårlig samvittighed over behandlingen af vores ledige borgere. Vi kæmper med næb og kløer. Og der er brug for et påbud om flere ressourcer/jobkonsulenter til at løfte opgaven (jobrehabilitering) for herigennem at genoprette den sociale faglighed, fra Arbejdstilsynet.

Jeg mærker et tidspres ved, at der hele tiden sker omorganisering. Ledelsen melder ud, at der skal ske en effektivisering samtidig med, at der bliver indført flere og flere dokumentationskrav. Jeg er ansat i udfører-området indenfor familiebehandling. Mere og mere af min tid bliver brugt ved dokumentation, som så går fra den tid, jeg skulle være hos familierne. At vi samtidig er bydækkende i en stor kommune betyder, at der bruges meget tid på transport, som igen går fra familiebehandlingsarbejdet. Der er ingen lydhørighed i forhold til en kritisk tilgang til ovenstående. Det er stressende at være i dette krydspres, hvor der forventes, at man skal være mere effektiv samtidig med at omorganisering, transport og dokumentationsgraden stiger. Det er også stressende, at indsatsperioden er blev kortere, uden der samtidig sker et fagligt løft.

For et par uger siden lavede jeg en kæmpe fejl, som stadig fylder mig med skam og tristhed. Jeg arbejder på et hospital med alvorligt syge børn. Jeg havde en meget travl dag, og midt imellem en masse samtaler skulle jeg nå et opkald, hvor jeg egentlig bare skulle give nogle forældre en hurtig besked om noget rent praktisk. Mens jeg susede fra en stue til en anden, tastede jeg telefonnummeret og fik fat i moderen. Jeg snakkede hurtigt, for jeg skulle videre. Jeg ævlede om orlov og paragraffer. Der var stille i den anden ende af røret, og der gik det op for mig, at noget var helt galt. Men jeg havde glemt at orientere mig i journalen. Jeg havde glemt at spørge sygeplejersken "hvordan går det med lille Ella i dag"? Og det gik ikke godt, slet ikke. Hvis ikke jeg havde haft så travlt, havde jeg selvfølgelig ikke glemt at orientere mig om barnets tilstand. Jeg ville selvfølgelig gerne have kendt barnets tilstand helt præcist, så jeg derudfra kunne møde forældre lige nøjagtig der, hvor de var. Så jeg kunne have ageret nærværende og empatisk og med rummelighed over for den værste krise, man som forælder kan forestille sig. Jeg blev så flov og følte mig så uprofessionel, og jeg vendte alting indad. Nu kan jeg se, at det ikke var min skyld. Det var tidspres, dårlige vilkår og en stresset hjerne, der glemte noget at det vigtigste i socialt arbejde: Nærvær og ydmyghed over for medmennesker. Og selvom jeg ved det nu, skammer jeg mig stadig.

Alt for mange borger på sagsstammen, rettidigheden overholdes ikke, og min leder har ingen forståelse for de mange tilkomne opgaver og derfor manglende rettidighed.

I Familiegruppen mærkes tidspresset i forhold til ikke at kunne nå at have den ordentlige kontakt med borgeren. Det betyder, at mange borgere føler sig mindre hjulpet og ikke set, hørt og forstået. For at kunne gøre et godt socialt stykke arbejde betyder relationen alt ift. at hjælpe de voksne og børn, der har brug for os! Med så lidt tid til sagerne, der ofte er komplekse sammenholdt med de høje krav om registrering af alverdens ting, er der kun tid til at hjælpe på overfladen, og ofte bliver det ikke den rette hjælp. Vi går på kompromis med vores faglighed og går hjem hver dag med frygten for at have overset noget og en følelse af at kunne have gjort så meget mere for familierne, hvis bare der var mere tid!

UNDERRETNING:

Denne underretning sendes, da der er stor bekymring for socialrådgiverens udvikling og trivsel. Der ses tegn på mistrivsel hos socialrådgiveren i form af overbelastnings-symptomer som overbliksvanskeligheder, manglende nattesøvn, hukommelsestab, nedsat evne til at tænke kreativt, øget risiko for blodpropper, nedsat arbejdshastighed og effektivitet.

Såfremt socialrådgiveren ikke får den rette hjælp i forhold til mere tid, så er bekymringen, at de borgere som socialrådgiveren er i kontakt med heller ikke får den rette hjælp i tide eller endnu engang må skifte rådgiver – til en anden som heller ikke har tid til at sætte sig ordentlig ind i, hvad der er behov for.

Denne underretning sendes til rette vedkommende med håb om at hjælpe socialrådgiveren til at kunne gøre det, som alle socialrådgivere er født til: At opbygge relationen til det menneske, som har behov for hjælp og gennem sin faglige viden, kreativitet og nysgerrighed at finde frem til den rette støtte til borgeren, familien eller barnet, så disse hjælpes videre mod et bedre og selvstændigt liv!

169

Der er for lidt tid til at lave et ordentligt stykke arbejde pga. for mange sager.

Alle mine kollegaer er presset. Flere er sygemeldt grundet for lidt tid og for mange sager. Dette gør, at vi andre skal løbe stærkere, end vi allerede gør.

Vi er uddannet til at gøre en forskel og arbejde med socialt udsatte borgere og familier. Men vi har for travlt med at slukke ildebrande, og det er begrænset, hvor meget vi kan nå at hjælpe, for vi kan kun nå at gøre tingene halvt. Det er ikke fair over for os, der brænder for at hjælpe, men det er slet ikke fair over for dem, der har allermest brug for det – børn, unge og voksne. Vi lever i et velfærdssamfund, så det er på tide, at vi begynder at leve op til dette!

Det handler for mig som leder ikke om tidspres, men om økonomisk pres. Jeg vil gerne give mine medarbejdere deres faglighed og deres motivation og arbejdsglæde tilbage, men hvordan kan jeg det, når andre presser mig og mit arbejdsmiljø, når den økonomiske ramme for socialt arbejde har nået bunden. Jeg vil gerne sammen med medarbejderne kunne træffe beslutninger OGSÅ ud fra et økonomisk hensyn, men ikke KUN ud fra et økonomisk hensyn, men også ud fra et hensyn til, hvad den enkelte borger har behov for. Jeg vil gerne som leder stå til ansvar for de beslutninger, vi tager, men så lad os tale åbent om, at det at tage hensyn til den enkeltes behov, og at de indsatser der virker, ikke længere er det, vores velfærdssamfund kan tilbyde. Vi kan ikke beskytte og sikre børn og unge med den økonomiske ramme, vi har nu, så lad os sige det åbent: Velfærd koster penge, og vil man ikke betale, så følger det med, at vi som samfund må acceptere, at der er børn og unge, som ikke får den hjælp, de har behov for, og derfor må leve med omsorgssvigt, ikke kun fra deres forældre, men også fra samfundet. Et bedre arbejdsmiljø handler om muligheden for at gøre sit arbejde godt!

Jeg arbejder i en børn- og familieafdeling. Jeg elsker mit arbejde. Desværre mærker jeg et massivt tidspres ved, at der er flere sager og opgaver, end der er tid til at honorere. Det går bestemt ud over børnene og familierne. Ledelsen er meget lydhør, men har desværre ikke økonomiske midler nok til at gøre en væsentlig forskel.

Det er ikke kun familierne og børnene, der lider. Det gør vi også ved ofte ikke at få frokost og arbejder meget over. Risiko for at glemme vigtige ting eller lave fejl. Stress i form af, at man ikke kan sove om natten, men ufrivilligt sagsbehandler i sagerne om natten igennem tankerne.

Jeg er lige kommet hjem efter en lang hektisk torsdag som jobrådgiver på et jobcenter og sidder og laver nogle åndedrætsøvelser for at få kroppen til at slappe af igen.

Dagen i dag har budt på en fuld booket kalender, da min primære jobbeskrivelse er at afholde samtaler med ledige kontanthjælpsmodtagere. Derudover har jeg besvaret 20 mails, medens jeg har afholdt flere telefoniske henvendelser fra borgere og samarbejdspartnere, samt på bedste måde forsøgt at holde hovedet klart til at besvare en klage fra en borger.

Som AMR var det vigtigt for mig også lige at få presset en samtale ind med en deltids-sygemeldt kollega, som lige er startet op igen efter en stresssygemelding.

Jeg er gammel i gårde og har en del rutiner at trække på, men hold op hvor må det være svært for mine nye urutinerede kollegaer at følge med. Men jeg arbejder heldigvis i en afdeling, hvor vi er gode til at hjælpe hinanden.

Hverdagen er meget presset og stresset. F.eks. har min kommune i de tre år, jeg har været fastansat, omorganiseret op til flere gange. Nye systemer, nye arbejdsgange, mere dokumentation.

I vores kommune har vi mange hårde sager, da mange af de rigtig dårlige familier bor i landkommunerne. Vi får flere sager, men der spares på nye ansættelser. I gennemsnit har jeg siddet med op til 66 sager.

Vi skal igen spare, og derfor er der nu oprettet et visitationsudvalg, som skal godkende alle indsatser, også familiebehandlere og kontaktpersoner (eget korps). Vi har fået forlænget arbejdsgangen betragteligt. Kommunen har ansat flere mellemledere end socialrådgivere de sidste 4 måneder.

Jeg har fuld forståelse for, at der skal styr på økonomien, men tiden til at lave socialt arbejde er reduceret kraftigt. På almindelige arbejdsdage sidder jeg 80 % af tiden med administrative opgaver. Når en familie så i desperation råber højt, og der sker en masse akutte ting som overgreb, vold, kriminalitet, hårde skilsmisssager, massive omsorgssvigt, så vælter hele sagsstammen, fordi man er nødt til at rydde kalenderen og kun bruge tid på de sager. Man kommer bagud i notater, indstillinger osv. Nogle familier venter længere tid, fordi de ikke er akutte, og det forebyggende arbejde ryger bagerst i bunken.

Alt det forebyggende arbejde, som skulle forhindre nye voldsomme sager, når at blive alvorlige, og så har vi balladen. Alting bliver pludselig presserende.

Ja det er bare noget af det. Vi har i de tre år, jeg har været ansat, mistet mange gode socialrådgivere, der er gået ned med stress. 2 fik en blodprop i hjernen, flere har været sygemeldt i længere perioder med stress, nogen har sagt op. Pt. har vi en ny langtidssygemeldt socialrådgiver. Jeg har oplevet flere sagsbehandlere, der er brudt grædende sammen på jobbet, inkl. mig selv, flere gange.

Jeg elsker mit arbejde, jeg har nogle virkelig dygtige kollegaer, vi prøver at passe på hinanden, og arbejdspladsen er faktisk en god arbejdsplads, når vi tænker kollegaer og nærmeste ledelse. Men overordnet fra bliver vi presset voldsomt.

Ny inspiration? Kurser der giver os noget arbejdsglæde og ny information? Det er der ikke tid eller ressourcer til.

Det står slemt til i de små kommuner, og jeg tænker, at det, der skal til, er, at politikkerne begynder at sætte sig ind i, hvor økonomisk belastet landkommunerne er. Politikkerne skal passe på de gode folk, der stadig arbejder med hjertet og gerne vil hjælpe de udsatte familier. Der bliver færre og færre, der kan klare "mosten" i et presset arbejdsmiljø.

De gode sagsbehandlere, der går ned med stress og sygdom i vores kommune, er erfarne sagsbehandlere, der har haft dette arbejde i rigtig mange år, og når de bliver syge, er der meget viden, der går tabt, hvis de ikke længere kan passe deres arbejde. Det er så ærgerligt, for det er dem, der normalt er dem, der passer deres arbejde, næsten uanset hvad. De brænder for deres job.

Jeg har mærket tidspresset både psykisk og fysisk. Jeg har været tæt på en stresssygemelding 2 gange og jeg har arbejdet som socialrådgiver i 3,5 år.

Jeg har ligget søvnløs om natten og tænkt på sager, jeg har grædt på arbejdet flere gange og set samtlige af mine kolleger græde på grund af et arbejdspress, der gør det vanskelige at være i følelsesmæssigt belastede situationer, som man ofte står i som socialrådgiver. Jeg har i perioder haft kvalme, inden jeg skulle på arbejde. Jeg har haft hjertebanken og hyppige toiletbesøg. Jeg har haft problemer med min skjoldbugskirtel, som min læge mener skyldes psykisk belastning. Jeg har fået problemer med min hud.

Jeg har for nyligt skiftet job og ovenstående beskrivelse er fra mit tidligere job i en Handicap og Psykiatri afdeling, hvor jeg var ansat i lidt over 3 år. Jeg var glad for mine arbejdsopgaver og kollegerne, men arbejdspresset gjorde, at jeg til sidst måtte finde et andet job.

Arbejdspresset skyldes et alt for højt salgstal og for lidt tid.

176

Jeg har ikke tid til at gøre mit arbejde ordentligt, hvilket tærer på min faglighed.

Jeg har været færdiguddannet i under 2 år, og der er allerede 4 af min dygtige og arbejdsomme medstuderende, som er blevet erklæret sygemeldte med stress. Det i sig selv må være svar nok!

178

Relationsarbejdet minimeres. Flere borgere, mere administrativt arbejde, flere møder.

179

For mange sager pr. sagsbehandler og for mange ekstra opgaver, så man skal skøjte hen over det og ikke har tid eller råd til at lave et ordentlig socialt stykke arbejde.

Beskæftigelsesområdet, koordinerende sagsbehandler 2.3-ere.

Vi har over 100 borgere i en sagsstamme. Alt vores tid bliver tilrettelagt administrativt, så der er ikke plads til at yde "det ekstra", der opstår konstant med denne målgruppe, der har sociale og helbredsmæssige udfordringer ud over ledighed. Fx gå med til læge, hjælpe med at skrive en enkeltansøgning, tage en ekstra lang snak om hvad-som-helst. Der er ikke tid til det helt nødvendige relationsarbejde. Så bliver det sociale arbejde rent administrativt og ikke særligt socialt!

Lovgivning siger, at der skal være en individuel, helhedsorienteret tilgang og indsats. Det er ikke muligt! Tiden er ikke til at nå bare halvejs rundt om borgers udfordringer på 20 min, 4-6 gange årligt.

Man bliver nødt til at vælge, hvilke sager – og dermed mennesker – man kan gøre lidt ekstra i/for. Det er et helt urimeligt valg, både for mig og for borgeren. Retssikkerheden sejler, når sådanne valg skal træffes, for hvem vælger man? Plukker de lavest hængende frugter først er jo en naturlig reaktion ("skumme fløden") men hvad så med resten? Sager sander til, og borgere får ikke den støtte og hjælp, de lovmæssigt og medmenneskeligt bør få.

Pt. sidder jeg udelukkende med sager, hvor jeg ikke kender borger i forvejen. Jeg skal oplyse sagerne, have samtaler, hvor vi skal udfylde forberedende del af rehabiliteringsplanen, følge borger til rehab møde. Relationen er taget ud af ligningen. På trods af, at vi evident VED, hvor meget den betyder.

Helt aktuelt mærker jeg tidspresset på egen krop, da jeg er sygemeldt med en belastningsreaktion. For lang tid med for højt pres, for meget arbejde uden mening, et stort administrativt slæb som hober sig op og giver en følelse af utilstrækkelighed og manglende overblik. En evig dårlig samvittighed overfor de børn og familier, som venter på mig, og nu er jeg der slet ikke. Så herfra et kæmpe råb om, at nogen forstår, at en socialrådgivers arbejde i en modtagelse i Familieafdelingen er benhårdt, og det kræver mere end bare robuste medarbejdere at hjælpe så sårbare borgere hver dag og blive konfronteret med livets sørgeligste skæbner. Det er hårdt at indse, at jeg nu har presset mig selv så meget for at hjælpe andre, at jeg selv har brug for hjælp til at blive mig selv igen.

Jeg sidder i jobcenteret og sidder med jobafklaringsager.

Jeg mærker tidspresset i min hverdag. Jeg føler ikke, at jeg kan give borgerne den tid, de har behov for, fordi meget af min tid går med administrative opgaver, som jeg ikke når at færdiggøre.

Jeg overholder ikke lovgivningen, fordi der ikke er nok tid i min arbejdstid til at nå de opgaver, som jeg skal. Så hver dag starter min arbejdsdag med en følelse af at jeg er bagud, og til slut arbejdsdag er der kommet flere opgaver, end jeg har nået at afslutte.

Jeg er presset i min hverdag og laver fejl, som risikere mine borgers retssikkerhed.

Jeg føler ikke, at jeg kan være den støtte for mine kollegaer, som kunne have brug for debriefing, når de har haft en svær samtale.

Vores opgaver slutter aldrig, så vi kan aldrig se frem til en afslutning af et projekt. Der er konstant pres, hver dag, alle dage.

Jeg har arbejdet som socialrådgiver i 35 år og har heldigvis oplevet, at jeg har haft flest gode arbejdsoplevelser med rigtig godt socialt arbejde.

Men i foråret 2019 sagde jeg mit job op, da jeg begyndte at få symptomer på stres. Jeg var utilfreds med min indsats, kunne pludselig ikke følge med, jeg blev ked af det.

Jeg oplevede ikke, at jeg arbejdede med og brugte min faglighed. Tiden blev brugt på at sørge for systemet, og ikke på borgeren idet omfang, de havde brug for.

Jeg har ikke længere samme lyst til det sociale arbejde, som jeg tidligere har haft, og det bekymrer mig meget i forhold til min fremtidig arbejdssituation.

Det er umuligt at komme i dybden med 80 sager pr. socialrådgiver. De proceskrav der er VS den tid vi har hænger ikke sammen! Jeg ser alt for tit kollegaer, som slukker brænde, men som ikke kommer i dybden med alle sagerne, grundet øget pres og for mange sager pr. socialrådgiver. Det er klart, folk går ned med stress, og at der forekommer fejl i sagsarbejdet med de vilkår.

Jeg har ca. 6 ugers ventetid på første samtale med de handicappede børns forældre, og det er vel at mærke efter, de er målgruppevurderet til at tilhører gruppen af børn, der skal i Specialrådgivningen. Jeg siger ofte nej til møder med samarbejdspartnere, og jeg har faktisk ikke haft tid til at tale med et barn mere end en gang i år. Forældrene er sure, og jeg bruger meget tid på at svare på mails grundet sure forældre, der klager over, at de ikke har fået afgørelsen på tabt arbejdsfortjeneste eller merudgifter. Jeg arbejder faktisk ikke længere forebyggende, men brandslukker.

Jeg oplever tidspresset ved, at jeg ikke har tid, når jeg har feber, til at blive hjemme. Hvis jeg er syg, er der ingen, der hjælper, skal stadig nå mit arbejde. Derudover bliver vi bedømt på sygefravær i så sygelig en grad, at hvis du ligger minimalt over sygefravær, er der en reel chance for, at jeg eller en kollega fyres. Vi får jubel når vi "igen" er nået ½ % ned i sygefravær. Men til gengæld er jeg selv og mine kollegaer syge på arbejde. Vi skal tale med borgerne, når de er syge, men må ikke risikere at kunne blive syge. Vi spritter hænder, lufter ud, holder afstand efter hver samtale i frygt for at sygdom skulle ramme os. På skift på fælles kontor smitter vi hinanden med virus, forkølelse osv. fordi der ikke er tid til, at vi kan være syge, så vi er sløje og langsomme på job, fordi vi er øre i hovedet i perioder. Der er derfor ikke tid til at være den gode socialrådgiver med overskud til inddragelse, åbent sind, motivationsteknikker osv. Derudover er sagstallet så uhørt højt, at der HVER uge er nye stresssygemelding, og vi taler aldrig om, hvor meget af os selv vi bruger i samtaler med så ressourcesvage mennesker. Det er hårdt for en person, men det taler vi ikke om, for vi er professionelle, og vi er private derhjemme og professionelle her. Men samtidig skal vi være empatiske og omsorgsfulde, men hvordan er man de professionelt uden det er en del af mit private jeg? Jeg spørg bare. Kender ikke en eneste på min 200+ medarbejders arbejdsplads, der vil anbefale vores arbejdsplads til nogen. Så at vi er nogle, der skal arbejde til vi er 78 år uden at blive nedslidte. Pøj pøj med det. Er 29 nu og vi løber så stærkt, slukker ildebrande og overbelastes og arbejder 42-43 timer pr. uger.

I mit arbejde med sygemeldte borgere på sygedagpenge eller i jobafklaringsforløb betyder tidspresset – forårsaget af især massive dokumentationskrav og evindelige omstruktureringer og medarbejderflugt og dermed konstante medarbejdertilpasninger, nyoplæringer, overgange i sagsforløb mm – at der reelt ikke er tid til at tale job og tilbagevenden til arbejdsmarkedet med borgerne. I stedet for samtaler om udviklings- og handlemuligheder, kontakter til virksomheder og arbejdsgivere kører jobsamtalerne i ring om beskrivelse og dokumentation. Indsatser der iværksættes – og indsatser der peges på i indstillinger fra Rehab-teams – bliver ikke fulgt op og evalueret i forhold til effekt på arbejdsevnen. Sagerne trækker i langdrag både tidsmæssigt og på en måde, hvor det for de svageste borgere ender med at afvikle på deres arbejdsevne, fordi de mister perspektiv og forståelse for, hvad det hele skal gøre godt for, frem for at udvikle den.

188

Der er ingen sammenhæng med mængden af arbejdsopgaver og de ressourcer, der gives til at løse dem. Det giver tidspres og en prioritering, der aldrig kan opfylde det sociale ansvar, offentlige institutioner skal udføre.

Jeg mærker tidspres på flere måder, dels et dårligt arbejdsmiljø forårsaget af stress på grund af tidsmangel. I mit tilfælde mærker jeg tidspres ved, at jeg ikke får koordineret tilstrækkelige møder og dermed får inddraget børns og familiers netværk, sågar også den ene forælder der ikke har forældremyndighed får jeg ikke kontaktet og inddraget, selvom denne har samvær og er betydningsfuld, men jeg skal jo lave paragraf 50 indenfor tidsfristen, der stadig kan gå flere måneder over. Der er også undersøgelser, der er flere år gamle. Tidspres betyder også, at der er økonomi, jeg ikke har styr på, og møder og telefonsamtaler jeg ikke får journaliseret. Dog er det væsentligste, at jeg ikke kan udføre et ordentligt og grundigt socialt fagligt arbejde, hvor jeg løbende kan være i kontakt med børnene og de unge, som vi ved kan gøre en forskel for deres udvikling og trivsel.

Det skriftlige arbejde er for mig både en del af mine borgeres retssikkerhed og samtidig er det min mulighed for at fordybe mig og derved tage beslutninger, der giver mening for borgeren, og som virker i deres hverdag. Der er I mit arbejde for lidt tid til det skriftlige. Arbejdet bliver derfor ofte et ræs mod at nå bestemte datoer og hurtige løsninger frem for reelt socialt arbejde med borgerinddragelse og faglige vurderinger.

191

Der er rigtig meget administrativt arbejde.

Vi bruger 2 systemer til at journalisere alt relevant i sagen. Jeg bruger 70% af tiden på administrativt arbejde og kun 30% på rigtigt socialt arbejde.

Jeg er i den privilegerede situation, at jeg får den tid, jeg skal bruge til mit arbejde.

Jeg mærker dog presset ude i jobcentrene. Men også at der bliver brugt sagsbehandlere der ikke er uddannede socialrådgivere. Det påvirker i sagsbehandlingen og går i høj grad ud over borgere, der ikke har overskud til at kæmpe deres egen sag.

Jeg mener i øvrigt ikke, at sager skal kæmpes, de skal sagsbehandles ud fra den givne lovgivning og sund fornuft.

Jeg kan ikke længere mærke tidspresset, idet jeg har ladet mig forhandle ud af min arbejdsplads, fordi jeg ikke kunne holde presset ud. Jeg er sprunget over på en ny uddannelse, idet jeg har mistet håbet på, at jeg vil kunne finde en stilling indenfor mit fag, hvor jeg ikke vil blive syg.

Det har været en kæmpe svær proces, idet jeg har været glad for mit fag, men forholdene gjorde, at jeg ikke vil udsætte mig selv for det længere.

Som leder for en udfører indsats mærker vi tydeligt, hvor pressede myndighedsrådgiverne er. Det kommer til udtryk i, at de er svære at få fat i, svære af få aftaler i kalenderen med. Laver "tynde" handleplaner, ofte ud fra ganske få samtaler med borgeren. De kommer til at rode rundt i dagsordner på møder, blander fx børnesamtale ind i et indskrivningsmøde. Hyppige rådgiverskifte. Træffer (forkerte) afgørelser på ufuldstændigt grundlag, da de dels glemmer at orientere sig i det foreliggende materiale, tale med borgeren og udfører samt laver mangelfulde notater. Kort lunte/manglende mentaliseringsevne.

Mangler tid til fordybelse, til at sætte mig ind i de enkelte problemstillinger. At kunne fordybe mig i fagligheden, læse op på når: børn lyver, stjæler, slår mv. så kommer det pga.

Nu må jeg bare prøve at huske det hele og bagefter blive træt af, at jeg ikke altid er så stolt at min vurdering og analyse i mine børnefaglige undersøgelser.

Giv os tid (færre sager pr sagsbehandler), så vi kan hjælpe borgere, der har behov for hjælp. Vi kan ikke lave et halvt godt arbejde. Vi vil gerne gøre det godt og ordentligt.

Det giver ikke mening at vi (socialrådgivere) går ned med stress før nogen hører efter.

Socialrådgiver – arbejder til dagligt med sygedagpengeopfølgning, jobafklaringsforløb og revalidering sager.

Ikke mulighed for nødvendig kontakt med børn og forældre. Det faglige arbejde forhastes og bliver ikke grundigt. Overgrebssager bliver ikke behandlet tilstrækkeligt jf. loven. Loven overholdes ikke altid ift. opfølgninger mv.

Stresset hverdag og aldrig fri med ro og en følelse af at have almindeligt travlt. Samarbejdspartnere får ikke den nødvendige kontakt.

198

Man er altid bagude med sine sager og har ikke tid nok til de enkelte opgaver – hvilket resulterer i dårligere løsninger og søvnløse natter for os rådgivere.

Meget lidt tid til socialt arbejde. Meget dokumentation, som går fra den tid, der kunne været brugt hos familierne. Der er mange opgaver udover socialt arbejde, der kræver tid. Altid bagefter i sagerne.

200

Samtaler hvor borgeren og borgerens udfordringer ikke kommer i spil. Den afsatte tid, hvor pligter og lovgrundlaget skal remses op for borgeren, fratager socialrådgiveren en betydelig tid, hvor den socialfaglige samtale, som bør lægges til grund ved den efterfølgende vurdering, i situationer ikke finder sted.

Jeg har været socialrådgiver i ca. 20 år og har arbejdet inden for alle forsørgelsesgrupper, social, psykiatri og misbrug. I 2004 i sygedagpenge betød et salgstal på 56 travlhed, men mulighed for ekstra tid til den enkelte borger, hvis der var ekstra behov i en periode. I 2013 var 45 sygedagpengesager årsag til sygemelding med stress. I dag bruger jeg min uddannelse på det, som er så fantastisk. Det sociale arbejde. I dag arbejder jeg som selvstændig i private virksomheder, hvor mine opgaver oftest er forebyggelse og fastholdelse af medarbejdere, samt kvalificering af medarbejderkompetencer til at kunne rumme ansatte på særlige vilkår.

Tidspres er ikke længere en del af min hverdag normalt. Det er valgt fra. Jeg ser dog tydeligt tidspres på de samarbejdspartnere, jeg møder i jobcentre i mit daglige arbejde, og når jeg udfører hesteopgaver for de samme jobcentre på grund af medarbejderflugt eller sygemeldinger.

Kære politiker. Lad socialrådgiverne udføre det sociale arbejde, vi er gode til, og fri os for meningsløse registreringer og love udmøntet på baggrund af enkeltsager i pressen. Vi gør faktisk en positiv forskel for andre mennesker hver dag med vores socialfaglige viden. De sager havner bare ikke på forsiden af aviserne. Det gør de enkeltsager, hvor jeres krav og lovgivningen er urimelige.

Jeg arbejder i psykiatrien – et ambulatorium for børn og unge på 14-17 år.

Vi udreder og behandler unge med angst, depression, autisme, skizofreni, psykoser osv.

Mange af de unge, vi ser, har ikke været i stand til at gå i skole i måneder og år. De er isoleret i hjemmet, mens de venter på, at kommunerne skal give dem et skoletilbud, som de kan magte – og hvor de får den hjælp og støtte, som der er behov for.

Imens kommunerne undersøger og laver indstillinger og indhenter beskrivelser, så går der ofte meget længere tid, end de 4 mdr., som en § 50 undersøgelse må tage. Barnet bliver dårligere og dårligere, selv om sagsbehandlerne arbejder så hurtigt, som overhovedet muligt.

Når barnet endelig er beskrevet så grundigt, at det helt rigtige tilbud burde kunne findes, ja så har kommunernes visitationsudvalg ofte nogle "serviceniveauer" som betyder, at kommunens egen lille "skoletilbud til blandede børn" lige skal prøves først.

Så går der mere tid og tilføjes endnu et nederlag til barnet, som pga. sin diagnose slet ikke passer i den "blandede problem-klasse" med bedre lærer-normering. Børnene bliver så genhenvist til os – eller de forbliver tilknyttet hos os – selv om de for længst kunne have været bragt i trivsel med hurtig og tilstrækkelig hjælp til barn og familie.

Jeg er netop på vej retur fra endnu en stress sygemelding. Jeg går dagligt på kompromis med min faglighed og har svært ved at se mig selv i øjnene over de vilkår, vi tilbyder de børn og familier, vi arbejder med og burde hjælpe. Vi er ikke tilgængelige, når de har brug for os, og dermed underbygges deres i forvejen (ofte) kæmpe mistillid til systemet. Vi ved, at vi fagligt kan gøre en kæmpe forskel, hvis vi havde tiden til at arbejde med disse familier og gav dem tid og mulighed for at forstå, hvorfor lige præcis de er i kommunens søgelys. I stedet bliver det modarbejde, hvor det kunne blive et samarbejde. Udfaldet bliver derfor også, at familierne ikke føler, det er "deres" produkt, og udviklingen holder derfor sjældent. I anbringelsessager kunne langt flere være frivillige, med støtte og inddragelse fra forældrene (til stor gavn for børnene), hvis vi havde den fornødne tid til at inddrage og få dem til at forstå, hvad der sker og hvorfor. Jeg oplever et system, der grundet tidspres og krav om dokumentation og lovpligtige deadlines ikke tilgodeser, at vores familier er forskellige, med forskellige behov, og vores faglighed når aldrig i spil, fordi det "bare" skal gøres inden for lovpligtige rammer. Jeg savner tid til de arbejdsopgaver, der giver mening og gavn for familierne, og ikke dem der tilgodeser dokumentationskrav, økonomi og lovgivning. De må kunne fordeles bedre.

Jeg mærker tidspres i min hverdag ved at jeg ikke har tid nok til hver enkelt borger, da jeg har for mange af dem, og da de fleste af mine borgere er såvel fysisk og psykisk og socialt dårlige, skal de fleste voksenudredes (VUM), og det tager ca. 10 timer pr borger. Jeg kan ikke lave VUM på 45-50 borgere og må lave dårlige VUM eller slet ingen, og uden en VUM kommer de ikke i hverken botilbud, skæv bolig, CTI eller ACT-bolig. Alt kræver en VUM i dag. Og når jeg så endelig har lavet en VUM, har vi ikke et tilbud før om 2 år, så er tiden igen en faktor, da de nogle gange dør af misbrug, inden tilbud kommer, eller de begår selvmord pga. psykisk lidelse. Jeg vil så gerne kunne hjælpe vores hjemløse og psykisk syge hen et sted, hvor de kan få den rette pleje og omsorg, men tidspres og økonomipres forhindrer det. Det forringer min lyst til mit arbejde.

Jeg mærker tidspresset ved, at det ikke bliver taget alvorlig, at de mennesker, jeg arbejder med, har store psykiske, fysiske og/eller sociale problemer. Det betyder, at jeg skal omstille mig ved hver borgersamtale for at møde borgerne med deres individuelle lidelser.

Jeg kalder fænomenet for "den skjulte" belastning, der kræver så mange menneskelige ressourcer af mig som socialrådgiver, og jeg skal passe på mig selv, hver dag jeg går på arbejde, for ikke at brænde ud.

Jeg vil også gerne have ledere, der kan håndværket og er fagligt stærke.

Krav om afholdelse af x antal samtaler ugentligt, hvilket betyder, at der ikke er tid til fordybelse og grundig udredning af borgeres arbejdsevne. Det betyder, at borgere ikke tilkendes andet forsørgelsesgrundlag, men også at vi ikke kommer af med sager. Dette medfører så igen øget sagstal, der pt. ligger på op til ca. 100 aktivitetsparate kontanthjælpsmodtagere. En anden konsekvens er utilfredse borgere, da de ikke føler sig set/hørt og dermed ikke får den hjælp, som de mener at have behov for.

Som ansat i en kommune fik jeg besked på, at det vigtigste var hele tiden at kunne svare på telefonopkald. Jeg valgte at ignorere dette for at kunne varetage arbejdet med udsatte familier. Jeg krævede at gå på hjemmebesøg, så der kunne handles uden et skrivebord mellem behandler og familie. Min nærmeste chef bakkede mig op ved, at jeg kunne ringe til ham, hvis det blev nødvendigt.

I forvaltningen skulle man hele tiden passe sygemeldtes sager, så arbejdspresset var stort. Der var også en del, der opsagde deres arbejde, og der var lang tid til nye var ansat. Derudover skulle man skrive meget i de enkelte sager, ellers kunne de ikke komme videre i et system, der hele tiden var justeret efter nedskæringer. Man lukkede velfungerende enheder i stueplan og samlede det hele på rådhuset, hvor det ofte var vanskeligt for borgere at henvende sig samtidig med at mødefaciliteterne var miserable.

Senere som forstander for et hjemløseherberg fik jeg indblik i beskæftigelsesforvaltningen, hvor regler om tavshedspligt hele tiden blev brudt, da man skulle stå i kø ved udbetalingsstederne og oplyse om ting, som ikke vedkom andre i køen. Dertil kunne man ikke være sikker på at komme til den samme behandler hver gang.

Samtidig var det umuligt at få de enkelte forvaltningsgrene til at arbejde sammen. Ofte måtte man som samarbejdspartnere være den, der fulgte en rød tråd, så en hjælp kunne fremmes. Jeg understreger, at det at have kontakt ved hjemmebesøg og

samtidig kendskab til det geografiske område og mulighederne med samarbejdende enheder som læger, institutioner etc.

Tværfagligt samarbejde har for mit vedkommende været et must i de frivillige institutioner, jeg har arbejdet i. Som udegående socialrådgiver, der skulle sikre en ung en plads på en institution, fik jeg besked på, at han skulle tale med en psykiater først, det nægtede jeg, han måtte anbringes før en sådan samtale, ugen efter fik han en plads.

En anden gang skulle en af vores indskrevne familier på ferieophold gennem os og Egmontfonden. Imidlertid var den faste sagsbehandler på ferier, og man havde valgt, at hun skulle dække sin gæld til kommunen ved hjælp af hendes kontanthjælp. Hun fik det råd at låne penge til sin ferie af sin mor, hvilket ikke kunne lade sig gøre. Hun kom ikke på ferie med sine børn.

Jeg har mange eksempler på godt socialt arbejde, men der er mange hindringer i lovgivningen undervejs, f.eks. nedlæggelsen af amterne amputerede en række institutioner, og en hel del måtte lukke. Alternativet skulle være familiepleje, der kan være godt i en del tilfælde, men langt fra egner sig til alt. De mange skift i praksis i forvaltninger på grund af udskiftning i ledelsen. Når der kom nye, skulle de markere sig, inden de søgte videre. Vi savner ro til at handle adækvat, mange frivillige tiltag er bukket under grundet politiske opbremsninger ved valgsituationer.

208

Ikke tid til ordentlig sagsbehandling pga. høje salgstal. Ikke mulighed for anstændig behandling af sygemeldte borgere med langvarige psykiske problematikker grundet den strammede sygedagpengelov. Mine kollegaer løber så stærkt – vi har ikke tid og mulighed for at hjælpe hinanden. Vi får ikke supervision, vi skal bare klare os.

Vi udsættes konstant for omorganisering, ny ledelse, nye teams mm. Ingen arbejdsro og ingen tid til fordybelse i det sociale arbejde. Vi er blevet maskiner, der skal overholde rettidigheden frem for at udføre godt socialt arbejde. Vi bliver indskrænket i vores kompetencer, og alt skal godkendes, registreres og kontrolleres.

Jeg har været langtidssygemeldt pga. overbelastningsstressreaktion. Ny ledelse, nye kolleger, ny organisering, nye dokumentationskrav, nye systemer og nye krav til tæt opfølgning i selve sagsbehandlingen af de i forvejen overbelastede børn og deres familier, også de fysisk og psykisk handicappede, der har så meget brug for og ret til handicaprelaterede ydelser. Tiden går fra det, der virkelig betyder noget, både for mig som socialrådgiver, men også i høj grad for familier, der er afhængige af hjælp fra kommunen.

Som socialrådgiver i Retspsykiatrien er det vanskeligt at gennemføre f.eks. netværksmøder eller andre tværsektorielle møder, da kommunale sagsbehandlere ikke har tid/ressourcer til at afholde disse møder uden forvaltningen. Mine patienter kan jo ikke komme til forvaltningen, da de er anbragt jf. dom. Det er b.l.a. med til at forlænge sagsbehandlingstiden, eller at der bliver truffet afgørelser, uden at kommunal sagsbehandler har mødt patienten/ borgeren. Det er svært utilfredsstillende og overskrider etiske dilemmaer. Retspsykiatriske patienter er også borger, der har krav på retssikkerhed.

Jeg mærker tidspresset som leverandør til et jobcenter. Jeg oplever, at borgerne ikke kan få kontakt til deres sagsbehandlere i jobcenteret, og når borger er klar på at rykke på nogle ting og er motiveret for at sætte gang i aktivering, uddannelse eller behandling, så skal de lige vente 9 uger, før de kan få en samtale med den sagsbehandler, som kan hjælpe dem videre. Jeg oplever desuden, at de borgere, jeg arbejder med, har brug for individuel sagsbehandling. De passer ikke ned i en kasse, der siger, at de skal aktiveres her og møde der og deltage i det ene og det andet, som ikke giver mening for dem. Jeg oplever, at der er brug for, at den enkelte sagsbehandler i jobcenteret skal kunne behandle alle sager lige så forskelligt, som de mennesker, der er bag sagerne, er forskellige. Jeg oplever, at den målgruppe af kontanthjælpsmodtagere, som jeg arbejder med, ikke passer ind i systemets kasser og regler. Vi vil kunne hjælpe den enkelte langt mere og langt mere effektivt, hvis vi kunne give individuel sagsbehandling efter den enkeltes ønsker, drømme, kompetencer og ressourcer.

Jeg arbejder med de mest udsatte mennesker, dem der har modtaget kontanthjælp det meste af deres liv, de er hjemløse, de har misbrug og fysiske og psykiske udfordringer, men jeg tror aldrig, at jeg har mødt en, som ikke gerne ville arbejde, hvis han/hun kunne passe ind et sted. Men jeg oplever, at der ikke er tid til at hjælpe disse mennesker ud af deres problemer og videre ud på arbejdsmarkedet.

Jeg oplever et stigende pres pga. flere arbejdsopgaver, omorganiseringer, flere projekter som alt presses ind, uden at vi får mere tid eller færre borgere.

Jeg oplever, at det tilmed går udover, at vi som kollegaer ikke har et sammenhold som tidligere. Dvs. arbejdsmiljøet har ændret sig over tid, hvilket er blevet dårligere i takt med det pres af opgaver, som vi har fået mere og mere af.

Jeg oplever i samtalen med borgeren, at jeg ikke kan huske navnet på borgeren. Jeg kan ikke nå at få mig ordentligt forberedt forinden en samtale med en borger, hvilket sker ret ofte. Jeg har desuden nogle symptomer, som er tegn på stress grundet arbejde.

213

Mange i min omgangskreds, som arbejder som socialrådgivere, er gået ned med stress og blevet sygemeldt, fordi arbejdspresset er for stor.

En ting er, at der ikke er tid til faglig udvikling og at sætte sig ind i den nyeste lovgivning og metodetilgange på området. Der er heller ikke meget tid og overskud til at få implementeret politisk eller ledelsesmæssigt bestemte tilgange og metoder, man skal anvende i sit arbejde, da det kommer til at handle om at drifte – og ofte skåret ind til benet på følgende måde:

Man når ikke altid at forberede sig på det kommende møde, man skal have med en borger, og har måske ikke fået samlet op på de aftaler, man lavede på det forgangne møde.

Man får ikke nødvendigvis prioriteret dokumentationen efterfølgende, da en anden opgave kalder og skal prioriteres, og man kan komme til at overskride fristerne på fx børnefaglige undersøgelser med den begrundelse, at man simpelthen ikke har haft tid til at samle alle oplysningerne eller tid til at skrive det ind og komme med en analyse og vurdering, eller man når ikke at overholde fristerne på opfølgningssamtaler eller børnesamtaler.

Der er mange bureaukratiske sagsgange, hvor man skal have sin sag på visitationsudvalg til vurdering ift. økonomien efter den fagligt er behandlet andre steder.

Man kan for tiden opleve, at økonomien er så presset i kommunen, at man trods gode faglige argumenter ikke kan få foranstaltningen bevilliget, da der ikke er økonomi til det, og ledelse vurderer, at barnet kan hjælpes billigere. Dette kan resultere i, at man bruger ekstra tid på at brandslukke og skulle være kreativ og finde på løsninger, der ikke nødvendigvis eksisterer, som resulterer i, at familien kan blive frustreret, og da den enkelte rådgiver er nærmest, står de for skud for denne frustration, som igen tager tid fra andre opgaver, der også skal prioriteres.

Der er mødepligt til teammøder, husmøder, budgetmøder, temadage der ikke nødvendigvis giver mening for medarbejderne, og man skal prioritere møderne med økonomifolkene, hvor man gennemgår hver enkelt sag for at sikre, at tallene i regnearket stemmer overens.

Hvis man prøver at overholde samtlige dokumentationskrav, tidsfrister, ledelsesmæssige ønsker, resulterer det ofte i mange timer på flexen, hvilket i sidste ende kan føre til en stresssygemelding, da man har presset sig selv alt for hårdt over tid for at kunne nå at følge med. Dette skaber så efterfølgende endnu mere pres på kollegaer, da de i så fald skal tage over på de borgere, der ikke kan tåle at stå uden rådgiver en periode. Man kan hurtigt få skabt en ond cirkel, der er svær at bryde.

Jeg har mærket arbejdspresset på min egen krop gennem 19 år som socialrådgiver, haft mange stress-symptomer gennem årene og har desværre også været stress-sygemeldt fra mit arbejde som socialrådgiver i en Børn- og familieafdeling. Pludselig en dag på vej hjem fra arbejde fik jeg symptomer, der mindede om en blodprop (kunne ikke gå, kunne ikke tale, havde føleforstyrrelser, var konfus osv.). Blev akut indlagt og sat i medicinsk behandling for blodprop. Efter utallige undersøgelser over nogle måneder blev det dog konstateret, at der ikke var tale om en blodprop, men en meget alvorlig belastningsreaktion, hvor mit nervesystem var beskadiget. Jeg var fuldtidssygemeldt i 3 måneder og kunne i den periode intet!!! Jeg kunne ikke huske, jeg kunne ikke finde vej, jeg kunne ikke lave mad – intet. Alle sagde: "Du skal bare have noget motion – gå en tur". Men jeg turde ikke. Jeg var bange for, at jeg ikke kunne finde hjem, så jeg gik en tur rundt i haven, for jeg vidste dog, at hvis jeg gik langs hækken rundt, ville den lede mig tilbage til huset igen. Jeg kunne ikke holde fokus i en privat samtale meget mere end 20 minutter, jeg kunne glemme, hvor jeg var, og blive bange i mit eget hjem – listen er lang....

Efter god behandling hos en psykoterapeut, der hjalp mig med at reetablere forbindelsen mellem krop og sind, startede jeg efter 3 måneder stille op på arbejde igen og på fuld tid efter 6 måneder med særlige vilkår. Nu er det 4 år siden, og jeg er heldigvis stadig på samme arbejdsplads, men jeg har mange følger efter det og skal

passe meget på mig selv, da mit nervesystem fortsat er meget sårbart. Jeg har bl.a. stadig føleforstyrrelser hver dag i hele venstre side af kroppen og de forværres, når jeg presser mig selv. Det har haft store konsekvenser for mig at ville passe mit arbejde godt, selvom rammerne ikke er til det. Det har haft store konsekvenser for min familie, min mand og børn, der også har måttet betale en stor pris på grund af min sygdomsmedikation – og gør det jo stadig, da mor ikke er den, hun var engang.

Denne fortælling blev den private udgave af, hvordan jeg har mærket og stadig mærker tidspresset i vores daglige arbejde som socialrådgivere. Det blev således ikke til fortællingen om alle de gange, jeg har måttet skuffe et barn eller en familie ved ikke at kunne være der for dem, når de havde brug for det, ikke har kunnet tilbyde dem rettidig hjælp, så deres vanskeligheder blot voksede sig endnu større, ikke har kunnet huske en samtale med en borger lige efter, den er slut, fordi man er så hurtigt videre til næste opgave, ikke, ikke, ikke.... Det er virkelig en opgave at huske sig selv på alt det, man gør godt!! For det er jo derfor, vi har taget en uddannelse som socialrådgivere – fordi vi har et brændende ønske om at hjælpe dem, der har allermest brug for det, og dem, der ikke selv kan eller blot skal hjælpes lidt på vej. De mange ildsjæle, der er i vores felt, brænder bare lige så stille ud, hvis der ikke gøres noget – SNART!!

Vi kan ikke være andet bekendt som samfund.

Jeg har i praktikken oplevet, hvad et stort flertal af borgerne (udsatte familier) har sagt om det at være i myndighedssystemet, og det kan sammenfattes til: "Vi har alt for mange professionelle i vores liv til, at vi kan nå at leve det, og leve op til de krav, I alle sammen stiller". Mors beskæftigelses-/integrations socialrådgiver + fars ditto. Som ofte skiftes ud. B&U-socialrådgiver, som også ofte skiftes ud, og som slet ikke har tid til at høre på, hvad det er vi siger, vores mening om vores situation, og hvad det er, VI egentlig gerne vil have hjælp til, og hvordan den hjælp skal være, for at den hjælper VORES familie.

Det var den ene del af mine observationer. En anden del er det, jeg hører medstuderende, der har studiejobs, fortæller:

"Jeg sidder og laver de børnefaglige undersøgelser, der mangler at blive lavet til tiden, på samlebånd".

Her undrer jeg mig over, hvordan man kan lave disse undersøgelser uden at have kontakt med familien? Hvor borgerinddragende kan de da blive? Hvad sker der med data, der skal fortolkes i flere led? Og ikke mindst: Hvordan kan det være, at socialrådgiveres arbejde ikke er struktureret på en måde, så h*n selv er gennemgående person i hele sagen, og dermed inde i alle nuancerne – også dem, der ikke kan nedfældes på papir? Bliver det et kvalificeret stykke arbejde, der bringer familien i trivsel, så de kan være selvstændige, bidragsydende, ligeværdige borgere i samfundet? For det er vel målet? Passer midlet til målet?

“Jeg afholder børnesamtaler og kommer ind på livet af familierne, men det er en anden (fastansat), der tager ud til møder og laver det meste af den børnefaglige undersøgelse”.

Her undrer jeg mig over, at man har ‘oprettet en fabrik’, der betyder, at det er en anden end den socialrådgiver, som familien, antager jeg, har skabt en vis relation og tillid til, der sidder med ved diverse netværksmøder – hvem er der så for familien og som familiens talerør i myndighedsregi? Hvad sker der i oversættelsen?

Fabrikker er i mine øjne noget, man opretter for at effektivisere en produktion; og ofte har jeg under mit studie tænkt, at myndighedsarbejde på det sociale område til forveksling ligner en fabrik; nå-det-på-asap-tid er en afgørende faktor, opfyldes af mål (borger + socialrådgiver), flest muligt igennem på kortest mulig tid, produktionsmaskinerne (socialrådgiverne) skal presses til det yderste, så vi kan få value for money – refleksion, faglig sparring, supervision, tid til at være et ordentligt menneske i sit arbejde med andre mennesker er ikke noget, vi vægter eller prioriterer. Hvad koster det samfundet på den lange bane? Både af spildte ressourcer hos og til socialrådgivere, som brænder ud. Og af spildte ressourcer når en medborger ikke bliver mødt af et system, der har tid, lytter, løfter SAMMEN, støtter til at skabe en meningsfuld tilværelse. For det kræver TID at lave et vellykket stykke socialt arbejde – det er der SÅ meget forskning, der peger på. Hvorfor bliver man så ved med at mase på i ‘god’ gammeldags NPM/LEAN-tænkning? Hvorfor tager man ikke erfaringerne om, hvilke elementer der løfter borgerne videre til et selvstændigt, meningsfuldt liv til sig fra

→ f.eks. Væksthuset og SUF? Dyrt på den korte bane? Ja, måske. Men hvad koster det, vi gør nu, på den lange bane, hvis man tør kigge på den SAMLEDE samfundsomkostning (udbrændte professionelle (det er ikke kun socialrådgivere der er pressede) + borgere der ikke bliver hjulpet på en måde, så de rent faktisk KAN blive bidragsydere til samfundet igen)?

Det sidst undringspunkt, jeg har for nu, er, hvorfor man i det politiske system ikke giver RO og TID til, at diverse reformer og love kan nå at lande og blive implementeret i praksis, inden man begynder at lave det om igen? Med det politiske og administrative maskineri, en implementering skal igennem, undrer det mig, at politikere og topledelse ikke giver TID til, at det faktisk kan implementeres på en ordentlig måde, og evalueres af dem, der dels arbejder med borgerkontakt og ikke mindst af BORGERNE selv. Det er vel for deres skyld, ydelserne er til, eller...?

TID til socialt arbejde kræver en ansvarlig, bevidst og KOMPETENT ledelse på ALLE niveauerne – og der synes jeg, der ofte er tegn på det halter gevaldigt....

Jeg arbejder i en NGO, hvor vi arbejder for udsatte børns trivsel og vilkår. Vi har faktisk tid til vores arbejde, men oplever gang på gang, at vores samarbejdspartnere i kommunerne er pressede, at rådgivere er langtidssygemeldte og søger nyt arbejde væk fra myndighedsområdet, fordi der ikke er tid til at gøre deres arbejde tilfredsstillende. Det er et kæmpe problem for arbejdet med børn og familier, da sagsbehandlerskift og dårligt arbejdsmiljø uundgåeligt forringer kvaliteten og ofte betyder, at tidsfrister og helt basale rettigheder ikke overholdes. I vores arbejde, hvor vi har tæt kontakt med mange sårbare børn og deres familier, skinner dette tydeligt igennem.

Ledelsen har mere og mere fokus på måltal. Det påvirker arbejdsmiljøet og bevirker, at socialrådgiverne kommer i et krydspres, der gør det sværere at yde en helhedsorienteret indsats, der er afpasset efter den enkelte borgers behov.

219

For mange tunge sager, der ikke kan behandles godt nok, ingen tid til samtaler og børnesamtaler. Lovgivning overholdes ikke – mangler folk.

220

Som familiebehandler oplever jeg, at jeg af og til er nødt til at arbejde 10 timer på en dag, for at tingene kan hænge sammen.

221

Jeg mangler tid til fordybelse, tid til at høre hvad der fylder hos borger.

Administrativ arbejder fylder alt for meget i vores hverdag, og det forringer vores serviceniveau til vores borgere.

222

Der lægges pres på sagstal og tidsfrister. Det er efterhånden umuligt at levere et ordentligt stykke arbejde.

Jeg arbejder som familiebehandler i en kommune, så altså ikke som traditionel socialrådgiver, dog mærker jeg bestemt tidspresset. For mig handler det i stor grad om mængden af nye tiltag i form af nye procedure, nye skemaer borgere og jeg skal udfylde for at ledere og byråd og i sidste ende politikere kan kontrollere, at der er effekt med arbejdet. Jeg skal hele tiden forholde mig til nye ting og forandringer og systemer, som ikke taler sammen. Det tager tiden fra kerneopgaven – at have samtaler med familierne. Derudover bliver arbejdsglæden sat under pres og meningsløsheden melder sig. Jeg er enig med forskerne, når de siger 'hvordan fik vi travlt med at lave ingenting'?

Et par gange har jeg været ved at falde på trapperne her på rådhuset, fordi jeg må gå med pc'en åben og forsøge at læse op på den sag, jeg er på vej til møde omkring. Jeg har familier, som jeg ikke får vendt tilbage til i lang tid. I går aftes stod jeg i mine børns svømmehal og ringede en borger op, fordi jeg pludselig kom i tanke om, at jeg havde lovet at vende tilbage for snart 2 måneder siden.

Min hukommelse svigter mig, jeg oplever at sidde og stirre på skærmen nogle gange, hvor jeg slet ikke kan overskue, hvor jeg skal begynde. Jeg elsker mit arbejde! Endnu... Men jeg er kun 32 år og frygter, hvad et langt arbejdsliv på det her felt vil gøre ved mig. Jeg er alenemor, og mine børn spørger tit, hvorfor jeg nu igen skal sidde og arbejde om aftenen. De undrer sig over, at jeg konsekvent har både privat- og arbejdsmobil med mig altid, også i weekenderne. Jeg holder aldrig rigtig fri.

Pauser holder vi meget sjældent i mit team. Jeg spiser ofte slet ikke – og hvis jeg gør, er det foran skærmen eller på vej i bilen fra et møde til et andet.

Jeg ønsker at arbejde med udsatte børn og unge resten af mit arbejdsliv – men jeg er nervøs for, om jeg kan holde til det.

En hverdag som socialrådgiver er alt andet end kedelig, og du kan være sikker på, at du aldrig når det, du skal. De fleste socialrådgivere møde ofte tidligere ind, end de skal, og vi kommer ofte sener afsted, end man har fri. Vi får mange opkald i løbet af dagen, hvilket betyder, at vi bliver forstyrret i den enkelte opgave, som vi sidder og er ved at udføre. Vi affinder os med at blive råbt af dagligt, eller talt grimt til, hvilket er en del af hverdagen. Vi har en ledelse, som ofte har så travlt, at vi ikke kan få fat i dem. Det betyder, vi må trække på vores kollegaer, som også har travlt, og man ved, at man forstyrrer dem i en konkret opgave. Vi har begrænsede beslutningskompetencer, hvilket kan betyde, at en sag ligger i stampe, indtil en leder har tid til at drøfte det konkrete problem. Ledelsen er ikke lydhøre overfor, at man siger fra. Selv om man har 40 sager og får tildelt nye sager, så vender ledelsen den anden side til. Er man rigtig heldig, kan man endda få en advarsel over mail efterfølgende, fordi man siger fra. Så kan man gå og tænke, om man efterfølgende bliver fyret. Ofte kan vi ikke foretage de nødvendige foranstaltninger, da vi er så økonomisk presset, at ledelsen kun tænker på besparelser. Når det så går helt galt i familien, bliver man indkaldt til ledelsesmøde, hvor man får sådan en på hovedet for ikke at have udført sine opgave godt nok, man bliver mildest talt svinet til, og den faglig leder skummer sine hænder og smiler, for hendes røv er redet. Til trods for at hun har været sparringspartner på sagen og truffet beslutninger, som ligger udover socialrådgiverens kompetencer. Så til trods for, at flere kommuner i flere år har forsøgt sig med deres egen Sveriges-model, har dette ikke haft en positiv effekt i de enkelte afdelinger. Man skal måske starte med den positive kommunikation og efterfølgende lære at lytte til hinanden, hvilket er nødvendigt for at kunne iværksætte en Sveriges-model.

Når politiske og økonomiske agendaer fylder mere / overskygger det socialfaglige arbejde, hvor skøn under regel arbejdsgange er hverdag. At jeg som socialrådgiver tvinges til at behandle borgeren uværdigt og lovstridigt. Tidspresset kommer når pensionssager hober sig op, men der er sat prop i tilkendelser. Vi bliver presset på vores faglige og personlige værdier, hvor vores stemme til ledelsen bliver druknet i uendelige tilsagn om, at det jo forsat er "vores socialfaglige arbejde," som skal være styrende, når ledelsen i samme vending tvinger os til at begå lovbrud overfor borgeren.

Socialt arbejde befinder sig i en dyb, kold og mørk æra. Det lider. Er døende.

Giv mig blot arbejdsro til synligt socialt arbejde...

Jeg mærker tidspresset ved manglende nærvær både overfor borgere, men også overfor hinanden som kollegaer.

Kan ikke nå at behandle sagerne inden for tidsfristen, selvom politikerne i byrådet har forlænget vores sagsbehandlingstider på voksenområdet (Serviceloven).

Har ca. 130 sager hvor det anbefalede sagsantal ifølge DS bør være 50-65.
Det samme gør sig gældende for alle mine kollegaer i Center for Handicap og Psykiatri.

Jeg når ikke opfølgninger på botilbud SEL §§ 107-108

Jeg når ikke opfølgninger på SEL §§ 85,109 og 110

Det gør at borgernes retssikkerhed ikke kan overholdes.

Det gør, at kollegaer bliver syge med stress.

Det gør, at jeg ikke kan udfører det solide stykke socialfaglige arbejde, som politikkerne med deres lovgivning har vedtaget.

Det gør, at borgerne får ringere og dårligere sagsbehandling, som i sidste ende bliver dyre økonomisk for kommunen, men rammer også borgeren på individniveau – familien på gruppeniveau.

Jeg undres i den grad over, at der ikke er minimumsnormeringer ift. antal sager, og at politikerne ikke forlanger ved lov, at kommunerne følger de anbefalede antal sagsstamme på de forskellige lovområder.

Kunne skrive meget mere, men kan mærke jeg allerede er fortvivlet og har mistet humøret, da der nok ikke gøre noget, når politikerne på Christiansborg får disse underretninger.

Vh

En bekymret frontarbejder i en myndighedsudøvende rolle på Servicelovens voksenparagraffer.

Når der ikke er tid til fordybelse og refleksion. Når jeg styrter fra møde til møde uden tid til at mærke efter, om det giver mening. Når det altid er som at starte forfra, selv om man har mødt borgeren før, men glemt det i travlheden.

230

Tårernes varme og
kolde fingre
bløder stress
udover min anspændte krop.
Oplyst af computerskærmens tal
giver jeg op
og går nedenom
og hjem.

231

Jeg er ansat i en Familieafdeling og oplever hver eneste dag, at jeg skal prioritere i, hvad der er mest akut at gribe fat i i dag.

Jeg når sjældent at være forebyggende i mit arbejde, og må erkende, at det bliver dem, der er i stand til at råbe højest, der kommer foran i køen, fordi det halter med tid til selv at prioritere i opgaverne.

232

Jeg mangler tid til at lave opfølgninger, til at journalisere, til at overholde sagsbehandlingsfrister, til at være grundig i mit arbejde, til at blive klogere. Det er frustrerende hele tiden at være bagud og løbe rundt og prøve at få løst en masse opgaver på den halve tid.

Jeg blev fyret pga. besparelser, en stor sorg i starten. Men her nogle måneder senere må jeg konstatere, at det var godt for mit helbred.

Jeg har tabt mig – fordi der er overskud til sund kost.

Jeg sover om natten, og generelt kan jeg mærke, at mit overskud og energi igen er ved at vende tilbage, så der også er plads til venner, familie og lige den ekstra støtte, som er godt for mine børn.

Så først nu, mere end 6 mdr. senere, er jeg VIRKELIG klar til igen at kunne finde et nyt job og give borgerne den opmærksomhed, de har krav på og brug for, jeg har fundet overskud og engagement til borgerne igen – men min krop og psyke var stresset. Jo, jeg har søgt de job jeg skulle, men det har været sundt at restituere. Desværre kan jeg udefra nu se, at stort set samtlige af mine tidligere kolleger har det på samme måde, de elsker deres job, og de knokler for at få det til at hænge sammen, og det tærer fysisk og psykisk – men også på kvaliteten af deres arbejde.

Hver gang vi mødes, får jeg kommentarer på, at de kan se, jeg blomstrer og trives, og flere har sagt, at det havde været godt, hvis fyringen havde ramt dem.

Det er sørgeligt, for de brænder alle for at gøre en forskel og støtte deres borgere i at komme videre i livet.

Jeg selv er KLAR til et nyt job, men det er først nu, at jeg er 100% på toppen, selvom jeg altid er blevet betegnet som robust.

234

Jeg er studerende på et jobcenter, og der ser jeg, hvor travlt alle har det, og jeg overvejer sommetider, om det virkelig er min uddannelse værd, hvis man har så travlt, at man ikke føler, man får givet borgeren den optimale hjælp. Jeg ved, hver og en yder sit bedste og har hjertet med i arbejdet, men jeg kunne godt tænke mig, at vi blev nogle flere, så vi kunne yde vores bedste for dem, som er i klemme. Kære politikere, det beder jeg jer overveje grundigt.

Kære politiker

På min nu tidligere arbejdsplads gik jeg i tæt på et halvt år, hvor halvdelen af mit arbejde gik til et projekt, hvor den anden halvdel af mit arbejde var at være sagsbehandler for 70-75 borgere!

Jeg kørte grædende hjem fra arbejde i ca. 3 måneder, før jeg blev sygemeldt med stress.

Grunden til, at jeg arbejdede med så mange borger, var besparelser. Det var ikke muligt bare lige at ansætte en vikar, der kunne tage mine opgaver. Da jeg blev delvis raskmeldt og arbejde 12 timer i ugen, sad jeg forsat med ca. 40 borgere, som ingen havde arbejdet med under min sygemelding. Samtidig blev det besluttet, at stort set alle tilbud til borgerne skulle lukkes ned, så nu var det kun muligt at give borgerne tilbud om praktik. Jeg arbejder med aktivitetsparate borgere, og det giver bare ikke mening. Jeg kunne ikke stå inde for mit arbejde, så jeg sagde op og fandt mig et andet arbejde. Jeg kan se det samme måske er på vej her. Det kan ikke passe, at de svageste i vores samfund skal betale prisen for besparelser.

Giv os mere tid til vores arbejde!

Der er større chance for at komme til at lave fejl. Jeg har svært ved at sætte mig nok ind i borgernes sag, inden de kommer, hvilket påvirker sagsgangen og mødet med borgeren. Og borgeren vil oftest kunne mærke det, når man ikke er helt forberedt. Jeg kan være nødsaget til at sende borgeren lidt hurtigere ud ad døren, uden at have brugt nok tid på den enkelte og draget den professionelle omsorg, der er behov for. I bund og grund gør tidspresset, at jeg ikke kan gøre mit job til det fulde, og så godt som jeg vil.

På sådan en helt almindelig arbejdsdag oplever jeg flere gange om dagen, at jeg sådan helt panikagtigt kommer i tanker om ting, jeg skal huske at gøre eller skrive. Når jeg så går ind i sagen, så kan jeg se, at det har jeg allerede gjort! I går eller for en time siden! Jeg har flair for at huske, særligt folks navne, men jeg oplever under møder, at jeg kan sidde og se på folk, jeg har talt med mange gange, og være helt blank ift. hvad de hedder!

Jeg vil så gerne gøre mit arbejde godt! Jeg vil gerne være grundig! Jeg vil gerne stå til rådighed og løse de problemer, som mine borgere eller samarbejdspartnere oplever her og nu, og ikke om en uge eller to! Hvis jeg gør det, så oplever jeg, at min sagsstamme er rolig, hvilket medfører færre underretninger.

Men prisen for det er børnefaglige undersøgelser, hvor tidsfristen overskrides i et op til et år! Ikke fordi jeg ikke vil, eller fordi jeg ikke gider at skrive børnefaglige undersøgelser! Simpelthen fordi, at jeg ikke har den fornødne tid!

Jeg mærker tidspresset med alvorlige stresssymptomer som hukommelsestab, søvnproblemer, generelle negative tanker mm. I arbejdet møder jeg manglende forståelse fra ledelse.

Jeg har en meget stor sagsstamme, 90 ledige fleksjobvisiterede borger, og kan der- ved ikke overholde min lovpligtige jobsamtaler og årlige revurderinger, når borgeren har været ledig i 1 år. Der er mange RFD (den forberedende rehabiliteringsplan), som er en meget stor og tidskrævende sagsbeskrivelse, når sagen skal forelægges rehabiliteringsteam ift. ny forsørgelse.

Når der ikke er tid til borgersamtaler, bliver sagerne langvarige, ledig og deres sag skal afklares ift. om de kan varetage et fleksjob.

Der er ikke tid til borgeren, når sagsstammen er så høj. De nye fleksjobvisiterede borger, vi modtager, har kun en meget lille arbejdssevne på 4-6 timers arbejde om ugen og med mange og væsentlige skånehensyn.

Det kræver tid at finde rette arbejdsplads til disse borgere.

Når vi er så pressede på vores daglige arbejdsdag, påvirker det vores arbejdsmiljø, og der er en dårlig stemning. Dette påvirker så igen vores arbejdsindsats.

Jeg mærker tidspresset ved, at man konstant er langt bagud med alt. Både afholdelse af møder, at ringe tilbage, men også alt det administrative arbejde. Det har den konsekvens, at sårbare og udsatte familier i venteperioden ofte bliver endnu mere udsatte og dårligere. Og dem, der er taberne, er børnene! Jeg siger tit 'vi arbejder ikke på en tyggegummifabrik – vi arbejder med børn, levende børn som er afhængig af vores hjælp.' Det er de børn, som skal være med til at bygge fremtiden. Indimellem føler jeg dog mere, at jeg er en del af en fabrik, end en socialrådgiver der hjælper udsatte borgere.

241

Sygemeldinger i afdelingen presser dem, der er tilbage i afdelingen – alle løber stærkere, ingen har tid til at have øje for hinanden, enhver forsøger at finde sin egen vej i hverdagen i forsøg på at overleve, mistrivsel og manglende ledelse. Ingen opad i systemet handler på det, tværtimod skal der sparrres, så stillinger bliver ikke genbesat, det er en never ending story.

242

Borgerne får ikke den optimale støtte, fordi man altid er videre til det næste og næste osv osv. Og borgerne bliver så frustrerede. Jeg sidder pt. med unge aktivitetsparate under 30 år.

243

Et flydende caseload i mit arbejde, som primær behandler i psykiatrien for unge med skizofreni-sygdomme, betyder, at jeg i perioder ikke kan gøre det fagligt okay for en gruppe meget sårbare unge og deres familier. Jeg går på kompromis med mig selv for at forsøge at gøre det godt nok. Jeg kender stress alt for godt.

Vi havde mellem 85-95 sager pr. sagsbehandler. Vores fagforening anbefaler, at vi har 30-35 sager, da borgerne ofte har komplekse problemstillinger. Jeg kunne ikke huske navnet på den borger, jeg sad med i rehabiliteringsteamet, ej heller hendes problemstillinger. Dette skete flere gange. Jeg skulle holde 6 samtaler dagligt, lave notater, oprette indsatser og svare på mail og telefon. Jeg slukkede brænde hele tiden, og hjalp ingen borgere. Det var forfærdeligt. Det var lige før jeg overvejede, om det virkelig var dét, jeg ville lave, når jeg engang er færdig.

Det er virkelig tid til at stoppe op, det handler om borgerens retssikkerhed, men absolut også vores arbejdsvilkår!

245

Har netop været på Arbejdsmedicinsk klinik. Har fået konstateret udbrændthed og arbejdsrelateret PTSD, efter snart 20 år som børnesagsbehandler.

Jeg skriver den her underretning, fordi de danske skatteborgere ikke modtager den service, de har krav på eller brug for. Tiden er forsvundet, og det faglige skøn er nedvurderet. Vores branche er overløbet med andre faggrupper. Økonomi og målstyring er blevet kommunernes måde at forsøge at kontrollere området på. Sandheden er, at vi ikke kan budgettere børns elendighed.

Eksempler:

Jeg ville indstille til et kort terapiforløb for en ung, som havde været udsat for vold. Bevillinger af enhver art skal drøftes i kommunens økonomiske udvalg. Her sidder 6 mellemledere og drøfter juraen, hvis de kan finde en kattelerm i loven, så falder ansøgningen. Jeg har regnet ud, at denne drøftelse kostede samfundet mange gange de penge, det havde kostet blot at lade borgeren få forløbet. Den unge ville statistik set have haft en bedre chance for at blive godt socialt integreret i uddannelsessystemet, arbejdsstyrken og samfundet.

En borger var rasende og ville klage over mig. Jeg mailede til hende alle anvisninger til at klage og kontaktoplysninger til borgerrådgiveren. Jeg inviterede hende også til

kaffemøde og tog en dialog med hende. Vi talte længe om tillid og lavede til sidst en række aftaler. Jeg var i stand til dette, fordi jeg var en god studerende. Min arbejdsplads kritiserede det. Jeg havde brugt for lang tid på "ingenting" og fjede borgerne. Jeg skønnede, at det ville bringe familien tættere på samarbejde og forhindre en sag i Ankestyrelsen. Jeg er aldrig blevet klaget over.

Uddannelse bliver helt generelt talt ned. Det første, jeg fik at vide, da jeg landede i praksis, var at jeg "ikke skulle komme her med mine 12tals nykker".

Børnefaglige undersøgelser bliver lavet alt for sent. For mange kommuner er de blot en formalia. Socialrådgiverne bryder sig ikke om at lave dem. Det er min opfattelse, at der tænkes meget i "handling" eller "ikke handling" og ikke i faglig analyse. Dette skyldes både tidspres og en voksende stress - det er svært hele tiden at køre arbejdsbyrden i nødsporet.

Hvis jeg har over 40 sager, forveksler jeg børnenes navne og historier. Det er et tabu i branchen, men mere udbredt end nogen vil indrømme.

